Хелън ФилдингДневникът на Бриджет Джоунс

Новогодишни решения

НЯМА:

Да пуша.

Да прахосвам пари по: машини за домашно приготвени спагети, сладолед или други кухненски прибори, които никога не пускам в употреба; книги от нечетаеми литературни автори, които да нареждам по етажерките за впечатляване на околните; екзотично бельо, тъй като е безпредметно поради липсата на гадже.

Да ходя като повлекана из къщата, а ще си представям, че други постоянно ме гледат.

Да харча повече, отколкото печеля. Да се оставям да ме мачкат.

Да си падам по коя да е от следните категории мъже: алкохолици, работохолици, неспособни на обвързване, женени или с гаджета, женомразци, мегаломани, шовинисти, емоционални преебвачи или използвачи, перверзници.

Да се дразня от мама, Уна Алкънбери и Пърпетуа.

Да излизам всяка вечер, а ще си стоя вкъщи, ще чета книги и ще слушам класическа музика.

Да се разстройвам относно мъже, а вместо това ще бъда ледена кралица на спокойствието.

Да залитам по мъжете, а ще имам отношения, основани на зряла преценка на характера.

Да злословя за когото и да било зад гърба му, а ще проявявам позитивизъм относно всички.

Да откачам по Даниел Клийвър, тъй като е достойно за съжаление да си падаш по шефа си ала мис Мънипени от „Джеймс Бонд“.

Да се пръскам по шевовете, задето си нямам гадже, а ще развия вътрешно спокойствие и властност и чувство за собствено достойнство като стойностна жена, завършена и цялостна без гадже, тъй като това е най-добрият начин да се снабдиш с гадже.

ЩЕ:

Спра да пуша.

Пия не повече от 14 алкохолни единици на седмица.

Намаля обиколката на ханша си с 6 см (сиреч с по 3 см на бедро).

Прочистя апартамента от всичко излишно.

Раздам на бездомните всички дрехи, които не съм обличала повече от 2 години.

Напредна професионално и ще си намеря нова работа с

потенциал за развитие. Спестя пари. Може да започна да заделям и в пенсионен фонд.

Бъда по-уверена в себе си.

Оползотворявам времето си.

Заделям част от доходите си за благотворителни цели.

Бъда по-добра и ще помагам повече на хората.

Се храня с полезни храни.

Ставам от леглото веднага щом се събудя.

Ходя във фитнесзалата три пъти седмично, но не само за да си купя сандвич.

Подредя снимките във фотографски албуми.

Подредя касетите по категории „настроения“ с оглед да са ми подръка любимите романтични/танцови/възбуждащи/феминистки и пр. парчета, а не да се чувствам всеки път като пиян ди джей с разпилени по целия под касети.

Завържа функционална връзка с отговорен зрял индивид.

Се науча да програмирам видеото.

Януари Забележително лошо начало

1 януари, неделя

58,5 кг (ама след Коледа), алкохолни единици 14 (ама всъщност за 2 дни, тъй като 4 часа от купона се падат преди да удари полунощ на Нова година), цигари 22, калории 5424.

Изконсумирана за деня храна:

2 пакетчета сирене „Ементал“, тънко нарязано 14 пресни картофчета, студени

2 коктейла „Блъди Мери“ (броят се за храна, защото съдържат уърстърширски сос и домати)

1/2 пакетче кориандър на листа

12 шоколадови бонбона (най-добре да се отърва от всички коледни сладкиши наведнъж и да започна утре на чисто)

13 парченца сирене и ананас, набучени на клечка. Остатък от новогодишния купон.

Порция от пуйката с къри, грах и банани на Уна Алкънбери.

Парче „Малинов сюрприз“ на Уна Алкънбери, приготвен от бисквити, компот от малини, тонове разбита сметана и захаросани череши за украса.

Пладне. Лондон, моя си апартамент. Фу! Последното нещо, за което съм настроена физически, емоционално и умствено, е да шофирам чак до Графтън Ъндъруд за пуйката с къри (шведска маса), която Уна и Джефри Алкънбери традиционно организират всяка година на 1 януари. Джефри и Уна са най-добрите приятели на моите родители и — както чичо Джефри не пропуска да ми напомни — ме познават от времето, когато съм препускала из зелената площ пред къщата им както ме е майка родила. Мама се обади в 8,30 сутринта на 3 август и ме насили да обещая, че ще отида. Пристъпи към въпроса хитроумно заобиколно.

— Здравей, миличка. Обаждам се да те попитам какво искаш за Коледа.

— Коледа?!

— Изненада ли предпочиташ, детето ми?

— Не! — уплаших се аз. — Пардон, мисълта ми беше...

— Дали пък няма да предпочетеш колелца за куфара си.

— Та аз нямам куфар!

— Тогава защо да не ти подаря едно куфарче с колелца. Нали ги знаеш, като на стюардесите.

— Имам си пътна чанта.

— Не можеш да се излагаш с тая опърпана брезентова торба. С нея приличаш на изпаднала Мери Попинс. Обикновен малък спретнат куфар, на който му се издърпва дръжката. Нямаш представа колко много побира. В тъмносиньо ли го искаш или в червено, а може и в двата цвята.

— Мамо! Часът е осем и половина сутринта. В разгара на лятото. Умирам от жега. Не искам стюардески куфари.

— Джули Ендърби има такъв. Каза, че все него използва.

— Коя е Джули Ендърби?

— Как не я познаваш! Дъщерята на Мейвис Ендърби. Джули! Онази с фантастичната служба в „Артър Андърсън“...

— Мамо...

— Все с него пътува.

— Не искам куфар на колелца.

— Знаеш ли какво, най-добре тримата с Джейми и татко ти да направим комбина и да ти купим нов голям куфар на колелца.

Омаломощена, аз отстраних слушалката от ухото си и взех да се питам къде ли е коренът на този коледен устрем на колелца. Когато отново я опрях до ухото си, чух:

— ... дори си имат отделение за козметични шишенца и какво ли не. Другото, което ми хрумна, е пазарска количка.

— А ти какво искаш за Коледа? — попитах отчаяно, докато премигвах от ослепяващото августовско слънце.

— Нищо — рече тя разсеяно. — Всичко си имам. И да не забравя, миличка — изсъска внезапно, — нали ще дойдеш на пуйка с къри у Джефри и Уна на първи януари?

— Ами да ти кажа правата... — паникьосах се аз до припадък. Какво можех да измисля за оправдание? — Май ще работя на първи януари.

— Няма значение. Ще дойдеш след работа с колата. Казах ли ти, или забравих? Малкъм и Илейн Дарси също ще дойдат и ще доведат Марк. Нали го помниш? Той е от най-големите адвокати в момента. Купища пари. Разведен. Започва чак в осем.

Боже Господи. Поредният странно издокаран любител на опера с бухнала коса, сресана на път.

— Мамо, казах ти. Не искам да ме уреждаш с разни...

— Хайде стига. Уна и Джефри организират коледно парти още от времето, когато ти търчеше по поляната им както те е майка родила. Ще дойдеш, разбира се. Тъкмо ще сефтосаш новия си куфар.

23,45. Фу! Първият ден от новата година се оказа изпълнен с ужаси. Направо не мога да повярвам, че за пореден път започвам годината в единично легло в дома на родителите си. Толкова е унизително за моите години. Дали ще ме надушат, ако изпафкам една цигара на прозореца? След като цял ден се цупих у дома с надеждата, че ще ми мине махмурлукът, накрая се предадох и потеглих прекалено късно за пуешкия купон. Когато пристигнах в дома на Уна и Джефри и натиснах звънеца, който безмилостно изпълни цялата програма „биене на градски часовник“, все още тънех в свой особен свят — гадене, главоцеп, киселини. Освен това бях подвластна на горчива утайка от пътношофьорска ярост, след като по погрешка навлязох в магистрала Ж6 вместо Б1 и трябваше да стигна, кажи-речи, до Бирмингам, преди да намеря къде да обърна. От вътрешен бяс и за да отприщя чувствата си, бях натискала педала на газта до дъно, което е крайно опасно. Примирено наблюдавах как фигурата на Уна Алкънбери — интересно деформирана от вълнистото стъкло на вратата — се приближава заплашително към мен в цикламен костюм.

— Бриджет! Вече се бяхме отчаяли! Честита Нова година! Тъкмо щяхме да почваме без теб.

С едно-единствено движение, докато аз немощно се облягах за опора на етажерка, отрупана с декоративни джунджурии, тя успя да ме целуне, да ми поеме палтото, да го метне на парапета, да избърше червилото си от бузата ми и да ме накара да се почувствам виновна до сълзи.

— Много съжалявам, но се изгубих.

— Изгуби ли се! Че закъде сме без теб? Хайде, влизай. — И ме поведе към хола, крещейки: — Чуйте всички, била се изгубила!

— Бриджет, честита Нова година — каза Джефри Алкънбери, издокаран в жълт пуловер с ромбоидни шарки, и ме дари с прегръдка, за каквато би трябвало да пращат в затвора. — Хъмф! — изсумтя с пламнало лице и си дръпна нагоре панталоните. — Коя отбивка взе?

— Номер деветнайсет, обаче имаше едно отклонение...

— Отбивка деветнайсет? Уна, тя е влязла в отбивка деветнайсет! Прибавила си един час към пътя още преди да си потеглила. Хайде, ела да ти налея нещо. Как върви любовта?

Господи! Защо женените не разберат веднъж завинаги, че вече се смята за невъзпитано да се задава този въпрос? Ние не търчим при тях

да ги питаме колкото ни глас държи: „Как върви бракът ви? Още ли спите заедно?“ И куцо, и сакато знае, че след трийсетте ходенето с мъже не е безгрижното безотговорно — давай, народе!, каквото беше на двайсет и две, и че ако се очаква прям отговор, той би звучал по-скоро като: „Снощи жененият ми любовник се появи по тиранти и много сладко късо ангорско пуловерче, обяви, че е гей/сексуален маниак/наркоман и ме премаза от бой с един изкуствен член“, отколкото: „Благодаря, страхотно.“ Тъй като не ме бива в лъжите, в крайна сметка смотолевих едно „горе-долу“, при което той изгърмя на всеослушание:

— Значи още си нямаш гадже!

— Бриджет, какво ще те правим? — завайка се и Уна. — Момиче с кариера. Не можеш да отлагаш безкрайно. Биологичният часовник прави тик-так-тик-так.

— Да бе! Как изобщо успява някоя жена да стигне твоята възраст, без да се омъжи? — разкрещя се и Брайън Ендърби (женен за Мейвис, която беше президент на Ротарианския клуб в Кетъринг), размахвайки из въздуха чаша шери.

Добре, че татко ме отърва.

— Толкова се радвам да те видя, Бриджет — каза той, като ме хвана под ръка. — Майка ти е мобилизирала цялата местна полиция да издирва обезобразените ти останки. Ела да й се покажеш, че да почна да се кефя. Как е търкалящият се куфар?

— Излишно голям. Как са ножичките за подстригване на космите в ушите?

— Чудно ножести.

Май всичко беше наред. Щях да се чувствам ужасно гузна, ако не се бях появила, но пък Марк Дарси... Бррр! Всяко обаждане на майка ми започваше с: „Нали си спомняш семейство Дарси, миличка? Бяха ни на гости, когато живеехме в Бъкингам, и вие с Марк се пличкахте в детското басейнче.“ Или: „О! Казах ли ти, че Малкъм и Илейн ще доведат Марк на новогодишната пуйка при Уна? Наскоро се е върнал от Щатите. Разведен. Търси си къща в Холанд Парк [Богаташки квартал в центъра на Лондон. — Б. пр.].[1] Много се е намъчил с жена си. Японка. Жесток народ.“

А следващия път, сякаш изневиделица: „Спомняш ли си Марк Дарси, детенце? Синът на Малкъм и Илейн. Сега е един от първите десет адвокати в страната. Разведен. Илейн казва, че само работел и бил ужасно самотен. Ако не се лъжа, щял да дойде за новогодишната пуйка с къри.“

Защо ли просто не кажеше: „Скъпа, просни Марк Дарси връз пуйката и го натаковай. Много е богат.“

— Ела да те запозная с Марк — пропя Уна, преди да успея дори да си налея нещо за пиене.

Да ти уреждат мъж въпреки волята ти е едно ниво на унижението, но буквално да си влачена към него от Уна Алкънбери, докато пулсираш от махмурлук и киселини, наблюдавана неотстъпно от пълна стая приятели и родители, е качествено ново равнище.

Богатият, разведен от жестоката си жена Марк — доста висок — стоеше с гръб към събралите се и оглеждаше съдържанието на книжните лавици: предимно подвързани с кожа поредици за Третия райх, които Джефри си поръчваше от „Рийдърс Дайджест“. Видя ми се крайно забавно да се казваш мистър Дарси и да стоиш самотен, обърнал надменен гръб на всички в стаята. Все едно да се казваш Хийтклиф и да държиш да прекараш цялата вечер в градината, крещейки „Кати!“ и блъскайки тава в най-близкото дърво. [Мистър Дарси е високомерният герой от романа на Джейн Остин „Гордост и предразсъдъци“, докато Хийтклиф е мрачният герой от романа на Емили Бронте „Брулени хълмове“. — Б. пр.]

— Марк! — каза Уна със самочувствието на Дядо Коледа. — Виж само с кого ще те запозная.

Той се обърна и стана ясно, че невинният до този момент тъмносин пуловер е с остро деколте и отпред е на жълти и сини ромбове — любимият десен на престарелите англичани и спортните коментатори. Както обича да подчертава моят приятел Том, в света на любовните отношения могат да се спестят страшно много пари и време, ако обръщаме нужното внимание на дреболиите. Бял чорап тук, червен тирант там, сив мокасин или свастика са достатъчни да ти подскажат, че няма защо да си вадиш бележника и да записваш телефонния номер, или да се бъркаш за скъпи вечери.

— Марк, това е Бриджет, дъщерята на Колин и Памела — продължи Уна, порозовяла и пърхаща. — Бриджет работи в издателство, нали така беше, Бриджет?

— Да, така е — отвърнах аз звънко и членоразделно, сякаш се обаждах по телефона в радиопредаване и всеки момент ще попитам Уна дали мога да поздравя приятелите си Джуд, Шарън и Том, брат ми Джейми, всички колеги, мама, татко и накрая гостите на коледна пуйка с къри.

— Е, ще ви оставя насаме вас, младите — изми си Уна ръцете. — Сигурно ви е писнало до смърт от дъртофелници като нас.

— Няма такова нещо — неловко измънка Марк Дарси и направи несполучлив опит да се усмихне, при което Уна, след като подбели очи, притисна ръка към гръдта си и нададе звънлив кикот, ни изостави насред крайно лепкаво мълчание.

— Аз... хм... Четеш ли... Чела ли си напоследък нещо интересно? — попита той.

О, за Бога!

Взех трескаво да ровя из ума си кога за последно съм чела истинска книга. Проблемът с книгоиздателската работа е, че да четеш в свободното си време е все едно да си боклукчия и да тършуваш вечер из кофите. „Мъжете са от Марс, жените от Венера“, която взех от Джуди, но едва ли Марк Дарси, колкото и да ми се виждаше странен, беше готов да погледне на себе си като на марсианец. И тогава ме осени.

— Ами „Дързък отговор“ от Сюзан Фалуди — обявих победоносно.

Всъщност не съм я чела, но имам това категорично чувство, тъй като Шарън не спира да говори за тази книга. Пък и се чувствах на твърда почва, тъй като нямаше начин ромбоидно-пуловерен отличник в живота да е чел феминистки трактат от петстотин страници.

— Наистина? — оживи се той. — Прочетох я още щом излезе. Но не намираш ли, че е прекалено нравоучителна?

— Е, чак прекалено... — взех да пелтеча и да ровичкам из главата си как да се измъкна от пачите яйца, на които се самонасадих. — При вашите ли караш новогодишните празници?

— Да — рече той възторжено. — И ти ли?

— Да. Всъщност не. До късно бях на един купон в Лондон. Още съм снощна — не спирах да дрънкам притеснено, та да не си помислят мама и Уна, че съм толкова непохватна с мъжете, че дори с Марк Дарси не мога да побъбря. — Все си мисля, че изпълнението на новогодишните решения няма как да започне още на първи януари. Първият ден на годината е нещо като продължение на новогодишната нощ и пушачите няма начин да спрат внезапно да пушат, щом удари полунощ, още повече, че организмът им е фрашкан с никотин. И диета не може да се започне като хората, защото няма как да вземеш да се храниш пълноценно, когато единствената ти мисъл е борбата с махмурлука. Затова е редно изпълнението им да започне на втори януари.

— Защо не хапнеш нещо? — попита той и най-неочаквано се стрелна към отрупаната маса, зарязвайки ме да стърча сама до

книжните лавици, докато всички ме гледаха замислено. „Ето значи защо Бриджет не може да се омъжи. Тя отблъсква мъжете.“

Най-лошото беше, че мама и Уна не мирясаха. Накараха ме да се разхождам из салона с подноси с кисели краставички или напитки в отчаяни опити да накарат пътят ми да се пресече отново от Марк Дарси. Накрая дотолкова изкрейзиха от отчаяние, че в мига, в който се озовах на около два метра от него, Уна се метна през стаята и каза:

— Марк, да не забравиш да вземеш телефона на Бриджет, преди да си тръгнеш, та да можеш да я потърсиш, като се прибереш в Лондон.

Усетих как пламвам. Просто почувствах как червенината пълзи нагоре по врата ми. Марк сигурно си е помислил, че аз съм я подучила.

— Убеден съм, че Бриджет и без мен води пълноценен живот, госпожо Алкънбери — рече той. Хм. Не че съм искала да ми вземе телефонния номер, но не ми беше приятно и да заяви пределно ясно, че не го иска. Погледнах надолу и видях, че е обул бели чорапи на жълти пчелички.

— А мога ли да те изкуша с една кисела краставичка? — попитах, за да покажа, че съм имала невинна причина да се приближа до него, при това определено краставичарска, а не телефонна.

— Не, благодаря — отвърна той и ме изгледа тревожно.

— А пълнена маслинка? — заинатих се аз.

— Не, наистина.

— Мариновано лукче? — продължих да го насърчавам. — Цвекло на клечка?

— Благодаря — отчая се той и си взе маслина.

— Да ти е вкусно! — победоносно изрекох аз. Към края на партито видях как майка му и Уна го притискат от двете страни, подбутват го към мен и стоят плътно зад гърба му, докато той изричаше сковано:

— Искаш ли да те откарам до Лондон? Аз оставам тук, но мога да изпратя колата.

— Как, сама? — попитах аз.

Той премигна.

— Марк има служебна кола с шофьор, глупаво дете! — намеси се Уна.

— Благодаря ти, много мило — отвърнах аз, — но ще си тръгна сутринта с влака.

2 ч. през нощта. Защо съм толкова непривлекателна? Защо? Дори мъж с чорапи на пчелички ме намира ужасна. Мразя новогодишните

празници. Мразя всички. С изключение на Даниел Клийвър. Но пък си имам гигантски, голям колкото поднос млечен шоколад върху нощното шкафче, остатък от Коледа, и миниатюрни шишенца джин и тоник. Ще ги опердаша и ще изпафкам една цигара.

3 януари, четвъртък

59 кг (плъзгам се в бездната на затлъстяването — защо? защо?), алкохолни единици 6 (отлично), цигари 23 (мн. д.), калории 2472.

9 ч. сутринта. Фъх! Мисълта за ходене на работа направо непоносима. Единствената утеха е, че ще видя отново Даниел, но дори това не е препоръчително, тъй като съм дебела, имам пъпка на брадичката и единственото ми желание е да се въргалям в леглото, да ям шоколад и да гледам коледни предавания. Крайно несправедливо е, че Коледа, с нейните неуправляеми и натоварващи както финансите, така и емоциите предизвикателства, първо я натрисат на човека, без да го питат, а след това грубо му я изтръгват от ръцете тъкмо когато понавлиза в настроението й. Вече бях започнала да се наслаждавам на усещането, че нормалните дейности са суспендирани и че си е напълно в реда на нещата да се излежавам, докато ми се лежи, да пъхам в устата каквото ми се прииска, да пия алкохол всеки път, когато същият се мерне покрай мен, дори сутрин. А сега внезапно трябва с едно щракване на пръстите отново да си наложим самодисциплина като млади ловджийски хрътки по време на дресировка.

10 ч. вечерта. Тфу. Пърпетуа, която ми е леко старша и поради това се изживява като отговорна за мен, се държа по най-възмутителен и началнически начин. Не млъкна, докато не ме скапа от досада за последния имот за половин милион паунда, който възнамерява да придобие заедно с богатото си, но затова пък прехранено гадже Хюго:

— Да, да, вярно, че гледа на север, но са направили нещо направо гениално с осветлението.

Гледах я с възделение — обширният луковичен задник в тясна червена пола с необяснимо три четвърти дължина горнище на напречни райета, опънато над нея. Каква благодат е да си роден с подобна богаташка високомерност. Пърпетуа можеше със същия успех да е колкото рено „Еспас“ и хич да не й пука. Колко часове, месеци, години съм прекарала в притеснения относно теглото си, докато тя е тършувала из магазините около Фулъм Роуд за лампи с порцеланови котки за основа? Но пък и нейна милост пропуска един цял източник

на доволство. Проучванията са доказали, че щастието не се поражда от любов, пари или власт, а от преследването на постижими цели, а какво е диетата, ако не именно това?

На път за вкъщи в пристъп на следколедно отрицание си купих пакет шоколадови украшения за елха на половин цена и бутилка шампанско от Норвегия, Пакистан или някъде там за 3,65 паунда. Опустоших ги на светлината на коледната елха барабар с два сладки пая, остатъка от коледния кейк и парче солено и миризливо сирене „Стилтън“, докато гледах по телевизията повторение на сериала „Жителите на Ийст Енд“ и си представях, че е специално коледно предаване. Сега обаче се чувствам дебела и гнусна. Направо усещам как тлъстините извират с цвърчене вред от тялото ми. Карай да върви. Понякога се налага човек да затъне до надира на токсичното обвиване с тлъстини, за да изскочи фениксоподобно от химичните отпадъци като една пречистена и прелестна Мишел Пфайфър. Утре започва налагането на нов спартански режим за здраве и красота.

Ммм. Даниел Клийвър. Толкова си падам по порочния му разюздан вид, а същевременно е мн. преуспяващ и умен. Днес беше мн. забавен, като разказваше на всеуслушание как леля му взела ониксовата точилка, подарена й от майка му, за изкуствен член. Всички се попикахме от смях. Освен това ме попита по един закачлив начин дали съм получила нещо хубаво за Коледа. Я да взема утре да си сложа късата черна пола.

4 януари, сряда

59,5 кг (тревога! сякаш тлъстината е била складирана в капсула по време на Коледа и сега бавно се освобождава оттам под кожата), алкохолни единици 5 (по-добре), цигари 20, калории 700 (мн. д.)

4 ч. следобед. В службата. Извънредно положение. Джуд се обади току-що по мобифона си, обляна в сълзи, но в крайна сметка съумя да обясни с овчи глас как тъкмо се била извинила, че няма да може да присъства на управителния съвет (Джуд завежда отдел в банка „Брайтлингс“), защото й се ревяло, и сега била сгащена в дамската тоалетна с очи като на Алис Купър и без тоалетна чанта с гримове. Гаджето й, Гадника Ричард (самоугаждащ си противник с фобия към всякакво обвързване), с когото ходи на пресекулки от година и половина, скъсал с нея, защото го попитала дали не иска да отидат заедно на почивка. Типично за него, само че Джуд, естествено,

обвинява за всичко себе си.

— Аз съм зависима от него. Поисках прекалено много, за да задоволя личния си глад. Ах, защо не мога да върна времето назад!

Веднага се обадих на Шарън и свикахме извънредна среща на най-високо равнище в „Кафе Руж“ за 6,30. Дано успея да се измъкна, без проклетницата Пърпетуа да захвърля кучове.

11 ч. вечерта. Тежка вечер. Шарън незабавно се впусна в своята теория за ситуацията около Ричард: емоционална ебаваност, разпростираща се като горски пожар сред мъжете над 30-те. Докато жените се плъзгат от своите 20 към 30-те, твърди Шарън, балансът на силата неусетно се премества. Дори най-заклетите непукистки си изтървават нервите и започват да се боричкат с първите тръпки на екзистенциалния страх — страхът да не умреш сам и да те открият след цели три седмици наядена от немската ти овчарка. Стереотипни понятия като старомоминско мухлясване, отминаване на живота, докато ти блееш отстрани, и подхвърлени сексуални огризки се наговарят да те карат да се чувстваш идиотски, колкото и да си мислиш, че ще стареещ достойно като Сюзан Сарандън.

— А мъже като Ричард — пенеше се Шарън — човъркат с подлютен пръст в раната и се чудят как да се измъкнат от всякакво обвързване, зрялост, почтеност и естествения ход на нещата между един мъж и една жена.

Ние с Джуд вече й шъткахме в един глас и се молехме земята да се отвори и да ни погълне. В края на краищата едва ли нещо отблъсква мъжете повече от яростния феминизъм.

— Как смее той да ти заявява, че си задълбочавала нещата, като го каниш да отиде с теб на почивка! — крещеше Шарън.:- Какви ги дрънка тоя?

Мислейки си разнежено за Даниел Клийвър, аз се осмелих да вметна, че не всички мъже са като Ричард. При което Шарън се зае да изброява необозрим списък от емоционални ебаваности, наблюдавани у всичките ни приятелки: на едната гаджето, с което ходят от тринайсет години, отказва дори да обсъждат въпроса да се съберат да живеят заедно; друга мъжът я заряза след четвъртата среща, защото връзката ставала прекалено сериозна; трета беше преследвана три месеца от един тип със страстни предложения за женитба, за да бъде захвърлена три месеца, след като се хвана на въдицата, а той повтори същия номер с най-добрата й приятелка.

— Ние, жените, сме уязвими само защото сме първото поколение, отказващо да прави компромиси в любовта и осланящо се на

собствената си икономическа сила. След двайсет години мъжете няма да смеят да се ебават емоционално с нас, защото ще им се изхилим в лицето — гръмогласничеше Шарън.

В този момент влезе Алекс Уокър, който работи във фирмата на Шарън, с умопомрачителна блондинка под ръка, поне осем пъти по-хубава от него. Приближи се до нас да ни поздрави.

— Това ли е новото ти гадже? — попита Шарън.

— Ами... Тя си мисли, че е, но ние не ходим, само спим заедно. Би трябвало да сложа край, ама... — завърши той самодоволно.

— Я стига глупости, страхливо дисфункционално недоносче! Край! Ще говоря с тази жена! — заяви Шарън и се надигна. Ние с Джуд я задърпахме с все сила, а паникьосаният Алекс се юрна обратно при блондинката, за да продължи да я ебава емоционално, необезпокояван от никого.

В крайна сметка трите изработихме тактика за Джуд. Да спре да се бие по главата с „Жени, които прекалено много обичат мъжете“ и да започне да мисли повече в стила на „Мъжете са от Марс, жените от Венера“, което ще й помогне да гледа на Ричард не толкова като на знак, че тя е прекалено зависима и обичлива, колкото като на марсиански ластик, който трябва да се опъне силно назад, за да се върне на мястото си.

— Добре, но значи ли това, че трябва да му се обадя? — попита Джуд.

— Не — каза Шарън, докато аз казвах „да“.

След като Джуд си тръгна, защото тя става в 5,45, за да отиде на фитнес преди началото на работния си ден в 8,30 (щура жена), ние с Шарън внезапно се изпълнихме със съжаление и себеотвращение, защото не й казахме просто да разкара Гадника Ричард, защото е гадник. Но пък от друга страна, изтъкна Шарън, последния път, когато сторихме точно това, те се събраха отново заедно и тя му сподели всичко, казано от нас, в пристъп на примирително признание и сега ние се гърчим от неудобство всеки път, когато го срещнем, и той ни има за кучки на кучките от ада — което, както изтъкна Джуд, е крайно неточно, защото, макар да сме открили кучките вътре в нас, ние все още не сме ги пуснали да се вихрят.

5 януари, четвъртък

58.5 кг (браво на мен — стопила съм спонтанно цяло кило мас от радост и сексуални перспективи), алкохолни единици 6 (мн. д. за

купон), цигари 12 (работи все тъй добре!), 1258 калории (любовта изкорени необходимостта да се тъпча).

11 ч. сутринта. В службата. О, Господи! Даниел Клийвър току-що ми изпрати съобщение. Опитвах се да работя върху автобиографията си, без Пърпетуа да забележи (в подготовка да придвижа напред кариерата си), когато в горния край на екрана на монитора изведнъж взе да святка ИМАТЕ СЪОБЩЕНИЕ. Стана ми кеф като от всичко, което не е работа, и затова бързо го отворих и направо подскочих, като видях най-отдолу подписа Клийв. Тутакси ми мина през ума, че е успял да влезе в компютъра ми и да види, че не работя. Но след това прочетох съобщението:

СЪОБЩЕНИЕ ДО ДЖОУНС
ЯВНО СИ ЗАБРАВИЛА ПОЛАТА СИ У ДОМА. КАКТО НЕДВУСМИСЛЕНО СЪМ ИЗТЪКНАЛ В ТРУДОВИЯ ТИ ДОГОВОР, СЛУЖИТЕЛИТЕ ТРЯБВА ДА СА ИЗЦЯЛО ОБЛЕЧЕНИ ПО ВСЯКО ВРЕМЕ.
КЛИЙВ

Ха! Несъмнено свалячество. Позамислих се, докато се преструвах, че чета досаден до полуда ръкопис от някаква откачалка. Никога преди не бях изпращала съобщения на Даниел Клийвър, но хубавото на цялата система със съобщения е, че можеш да си нагъл и неофициален дори с шефа си. Ето какво изпратих:

СЪОБЩЕНИЕ ДО КЛИЙВ
ГОСПОДИНЕ СЪОБЩЕНИЕТО ВИ МЕ УЖАСИ. МАКАР ЧЕ ПОЛАТА МОЖЕ ДА СЕ ОБРИСУВА КАТО МИНИМАЛНА (ЛОЗУНГЪТ НА РЕДАКЦИЯТА ВИ Е „ИКОНОМИИ ИКОНОМИИ И ПАК ИКОНОМИИ“) ДА СЕ ПРИЕМЕ ЗА ЛИПСВАЩА Е ГРУБА ИНСИНУАЦИЯ И СМЯТАМ ДА СЕ ОПЛАЧА В ПРОФСЪЮЗИТЕ.
ДЖОУНС

Зачаках отговор в трескава възбуда. Не чаках дълго. ИМАТЕ СЪОБЩЕНИЕ засвятка тутакси. Натиснах с мишката върху него.

КОЙТО НАЙ-БЕЗМОЗЪЧНО Е ВЗЕЛ ОТ БЮРОТО МИ РЕДАКТИРАНИЯ РЪКОПИС НА „МОТОЦИКЛЕТ“ НА КАФКА АКО ОБИЧА НЕЗАБАВНО ДА МИ ГО ВЪРНЕ.

ДАЯН

Фъх. След това — нищо.

Пладне. О, Боже! Даниел не ми отговори. Сигурно е бесен. Може да е бил напълно сериозен за полата. О, Боже, о, Боже. Била съм подведена от неофициалността на системата със съобщенията, за да бъда нагла с началника си.

12,10. Може още да не го е получил. Ако само можех да си върна съобщението! Смятам да се поразходя наоколо и да видя дали ще успея да се вмъкна в кабинета му и да го изтрия.

12,15. Ха! Всичко се изясни. Той заседава със Саймън от „Маркетинг“. Изгледа ме многозначително, като минах покрай тях. Аха! Ахахахаха! ИМАТЕ СЪОБЩЕНИЕ:

СЪОБЩЕНИЕ ДО ДЖОУНС

АКО РАЗХОДКАТА ПОКРАЙ КАБИНЕТА МИ БЕШЕ ОПИТ ДА СЕ ДЕМОНСТРИРА ПРИСЪСТВИЕ НА ПОЛА МОГА САМО ДА КАЖА ЧЕ ОПИТЪТ СЕ ПРОВАЛИ С ТРЯСЪК. ПОЛАТА ВСЕ ТЪЙ НЕДВУСМИСЛЕНО ЛИПСВА. ДА НЕ Е В ОТПУСК ПО БОЛЕСТ?
КЛИЙВ

И веднага пак ми светна ИМАТЕ СЪОБЩЕНИЕ.

СЪОБЩЕНИЕ ДО ДЖОУНС

АКО ПОЛАТА НАИСТИНА Е БОЛНА МОЛЯ ПРОВЕРЕТЕ КОЛКО ДНИ ПО БОЛЕСТ Е ПОЛЗВАЛА СЪЩАТА ПРЕЗ ИЗМИНАЛАТА ГОДИНА. СПОРАДИЧНОТО ЕСТЕСТВО НА ПРИСЪСТВЕНОСТ НА ВЪПРОСНАТА ПОЛА ПРЕДПОЛАГА СИМУЛАНТСТВО.

КЛИЙВ

Ето какво му изпращам:

СЪОБЩЕНИЕ ДО КЛИЙВ

ПОЛАТА ПОДЧЕРТАНО НЕ Е НИТО БОЛНА НИТО ЛИПСВАЩА. ВЪЗМУТЕНА СЪМ ОТ ПОДЧЕРТАНО КОЛИЧЕСТВЕНОТО ОТНОШЕНИЕ НА РЪКОВОДСТВОТО КЪМ ПОЛАТА. МАНИАКАЛНИЯТ ИНТЕРЕС ПРЕДПОЛАГА ЧЕ БОЛНИЯТ Е ПО-СКОРО РЪКОВОДСТВОТО А НЕ ПОЛАТА.

ДЖОУНС

Хммм. Я да задраскам последното, че съдържа леко обвинение в сексуален тормоз, когато всъщност мн. ми е приятно да бъда тормозена сексуално от Даниел Клийвър.

Бррр. Пърпетуа току-що мина покрай мен и взе да чете през рамото ми. Едва смогнах да натисна ПРЕДИШЕН ЕКРАН, което се оказа голяма грешка, тъй като просто върнах на монитора автобиографията си.

— Би ли ме уведомила, като свършиш да четеш — рече Пърпетуа с неприятна усмивчица. — Мисълта, че не те използваме пълноценно, ми е крайно неприятна.

В мига, в който тя се хвана отново за телефона („Не, наистина, господин Бъркет, обяснете ми какъв е смисълът да пишете в обявата 3 до 4 спални, след като така и така ще стане ясно в мига, в който се явим на оглед, че четвъртата спалня е просто дрешник?“), аз се залових отново за работа. Ето какво ще му изпратя:

СЪОБЩЕНИЕ ДО КЛИЙВ

ПОЛАТА КАТЕГОРИЧНО НЕ Е НИТО БОЛНА НИТО ОТСЪТСТВАЩА. ВЪЗМУТЕНА СЪМ ОТ ПОДЧЕРТАНО КОЛИЧЕСТВЕНОТО ОТНОШЕНИЕ НА РЪКОВОДСТВОТО. ОБМИСЛЯМ ВЪЗМОЖНОСТТА ДА СЕ ОБЪРНА КЪМ ТРУДОВИЯ СЪД ЖЪЛТАТА ПРЕСА И ПР.

ДЖОУНС

О, Боже. Ето какво получих в отговор:

СЪОБЩЕНИЕ ДО ДЖОУНС

ОТСЪСТВАЩА ДЖОУНС НЕ ОТСЪТСТВАЩА. ОПИТАЙ СЕ ДА УСВОИШ ПОНЕ ОСНОВИТЕ НА ПРАВОПИСА. МАКАР ДА СЪМ ДАЛЕЧ ОТ МИСЪЛТА ЧЕ ЕЗИКЪТ Е НЕЩО НЕПРОМЕНЛИВО А НЕ ПОСТОЯННО ПРИСПОСОБЯВАЩО СЕ ФЛУКТУИРАЩО СРЕДСТВО ЗА ОБЩУВАНЕ (ВЖ ХЬОНИГСВАЛД) ПРЕПОРЪЧВАМ УПОТРЕБАТА НА КОМПЮТЪРНАТА ПРАВОПИСНА ПРОВЕРКА

КЛИЙВ

Тъкмо се чувствах смачкана, когато Даниел мина покрай мен заедно със Саймън от „Маркетинг“ и метна дяволски секси поглед към полата ми с една приповдигната вежда. Обожавам прелестните

компютърни съобщения. Трябва да поработя над правописа си. Все пак съм завършила английска филология.

6 януари, петък

5,45 сутринта. Такава приятност! Компютърни съобщения относно присъственост или не на полата продължиха маниакално през целия следобед. Не допускам уважаваният ми шеф да е свършил работа за пет пари. Невероятен сценарий, тъй като Пърпетуа (подвърховно началство), съзнаваше, че пиша съобщения, и беше бясна от това, но фактът, че ги разменях с върховното началство, ми вдъхваше противоречиви чувства кому дължа вярност. Последното съобщение гласеше:

СЪОБЩЕНИЕ ДО ДЖОУНС
ЖЕЛАЯ ДА ИЗПРАТЯ ЦВЕТЯ ПРЕЗ УИКЕНДА НА БОЛЕДУВАЩАТА ПОЛА. АКО ОБИЧАТЕ ДА МИ ОСИГУРИТЕ ДОМАШЕН КОНТАКТ ТЪЙ КАТО НЕ МОГА ДА СЕ ОСЛАНЯМ НА ПРАВОПИСА НА ДЖОУНС ЗА ДА ТЪРСЯ ДОСИЕТО В КОМПЮТЪРА.
КЛИЙВ

Ура! Ура! Даниел Клийвър иска телефона ми. Аз съм невероятна! Аз съм неустоима! Секс богиня! Ура!

8 януари, неделя

58 кг (мн. добре, ама какъв е шибаният смисъл?), алкохолни единици 2 (отл.), цигари 7, калории 3100 (кофти).

2 ч. следобед. О, Господи, защо съм толкоз грозна? Направо не мога да повярвам как убедих самата себе си, че ще си освободя целия уикенд, за да работя, а всъщност бях в постоянна готовност за среща с Даниел. Ама че гнус. Прахосах два дни в психопатично намусено взиране в телефона и в ядене на какво ли не. Защо не ми се обади? Защо? Какво ми има? Защо ще ми иска номера, щом като няма да се обажда, а ако е щял да се обади, все пак щеше да го стори през уикенда. Трябва повече да се взра в себе си. Ще попитам Джуд за подходяща литература за самоподпомагане, евентуално на основата на някоя източна религия.

8 ч. вечерта. Телефонна тревога, но се оказа просто Том, колкото да ме пита има ли телефонен напредък. Том, който започна неласкаво да нарича самия себе си „обратна кранта“, беше най-сладуресто загрижен във връзка с кризата Даниел. Според Том хомосексуалистите и неомъжените жени, прехвърлили трийсетте, ги свързва естествена връзка: и едните, и другите са свикнали да са разочарование за родителите си и да са неудачници в очите на обществото. Той ми уйдисваше на акъла, докато му навивах безкрай за грозотата си и кризата, изживявана в тази връзка, предизвикана, както му заявих, първо от скапания Марк Дарси и сетне от дваж по-скапания Даниел, при което той каза и — признавам — никак не ме утеши:

— Марк Дарси? Това да не е знаменитият адвокат, онзи по правата на човека? Хмм. Както и да е. Къде останаха моите човешки права да не се разхождам наоколо с тежък махмурлук от грозотата си?

11 вечерта. Твърде, твърде е късно вече за каквото и да било обаждане на Даниел. Мн. съм тъжна и травмирана.

9 януари, четвъртък

58 кг, алкохолни единици 4, цигари 29, 770 калории (мн. д., но на каква цена?).

Кошмарен ден в службата. Цяла сутрин дебнах вратата за Даниел: нищо. Към 11,45 сериозно се разтревожих. Да вдигна ли тревога?

И тогава Пърпетуа внезапно осведоми някого гръмогласно по телефона:

— Даниел ли? Той замина на едно съвещание в Кройдън. Утре се връща. — И като тресна слушалката, допълни: — О, Господи, писна ми от тези момиченца, дето го търсят.

Паникьосана, аз посегнах към цигарите. Какви момиченца? Какво става? Някак си избутах деня, прибрах се у дома и в момент на пълна откаченост оставих съобщение на телефонния секретар на Даниел (О, Божичко, не мога да повярвам, че го направих!):

— Здравей, Джоунс се обажда. Питах се как си и дали искаш да проведем предложената от теб среща на високо равнище по въпроса за здравословното състояние на полата.

На секундата, в която оставих телефона, осъзнах, че положението е неспасяемо и се обадих на Том, който спокойно ме посъветва да оставя нещата в неговите ръце. Ако се обадел няколко пъти на машината, щял да напипа кода, който да му позволи да върне записа и

да го изтрие. В крайна сметка той решил, че се е справил, но за нещастие Даниел вдигнал телефона. Вместо да каже „Извинете, сбъркал съм номера“. Том просто му затворил. Така че Даниел сега разполага не просто с перушанесто съобщение, ами ще реши, че аз съм звъняла четиринайсет пъти за една вечер на секретаря му и накрая, когато най-сетне съм се свързала с него, съм му тряснала телефона.

10 януари, вторник

57,5 кг, алкохолни единици 2, цигари 0, калории 998 (отлично, мн. д., безупречна здравословна личност)

Промъкнах се в службата, накуцваща от притеснение заради съобщението. Бях решила изцяло да се откъсна от Даниел, но тогава се появи той, по-секси от всякога, и се зае да разсмива всички, така че и аз се разтопих.

Внезапно в горния край на монитора ми засвятка ИМАТЕ СЪОБЩЕНИЕ.

СЪОБЩЕНИЕ ДО ДЖОУНС
БЛАГОДАРЯ ЗА ОБАЖДАНЕТО.
КЛИЙВ

Призля ми. Обаждането ми беше предложение за среща. Кой отговаря с „Благодаря“ и толкоз, освен ако... Но след кратък размисъл, отговорих:

СЪОБЩЕНИЕ ДО КЛИЙВ
МЛЪКНЕТЕ АКО ОБИЧАТЕ. МНОГО СЪМ ВАЖНА И ЗАЕТА.
ДЖОУНС

След няколко минути той ми изпрати:

СЪОБЩЕНИЕ ДО ДЖОУНС
ПРОЩАВАЙ ЧЕ ЩЕ ПРЕКЪСНА РАБОТАТА ТИ ДЖОУНС СИГУРНО СИ ПОД АДСКО НАПРЕЖЕНИЕ. КРАЙ.
ПП. ЦИЦИТЕ ТИ ИЗПЪКВАТ СТРАХОТНО В ТАЗИ БЛУЗКА.
КЛИЙВ

И се започна. Трескава размяна на съобщения през цялата

седмица, чиято кулминация беше предложението му да се срещнем в неделя вечер и моето замаяно еуфорично съгласие. Понякога в службата, докато всички тракат на клавиатурите, аз се оглеждам наоколо и се питам дали някой изобщо работи.

(Аз ли не разбирам нищо, или неделя все пак не е общоприет ден за първа среща? Нещо не е в ред, също като събота сутрин или понеделник в два следобед.)

15 януари, неделя

56,5 кг (отлично), алкохолни единици 0, цигари 29 (мн. мн. лошо, още повече, че за два часа), калории 3879 (отвратително) негативни мисли 942 (прибл. изчислени на средно-минутно), минути прекарани в броене на негативни мисли 127 (прибл.).

6.ч. вечерта. Напълно изтощена от целодневна подготовка за срещата. Да си жена, е по-лошо от това да си фермер — има толкова много реколта за садене и пръскане: крака за обезкосмяване, подмишници за бръснене, вежди за скубане, стъпала за стъргане, кожа за обезкосмяване и мазане с овлажняващ крем, черни точки за почистване, коси за боядисване, мигли за потъмняване, нокти за пилене, целулит за масажиране, стомашни мускули за стягане. Цялото това представление е с такава фина настройка, че са достатъчни няколко дни занемаряване, за да се върне всичко на кота нула. Понякога се питам как ли ще изглеждам, ако се оставя да се върна назад към природата — с пищна брада и засукани мустаци, с вежди като на покойния Брежнев, с лице като гробница за мъртви клетки, навсякъде черни точки и пъпки, дълги извити нокти, сляпа като къртица без контактните лещи и с друсливи отпуснати телеса. Фу, фу. Какво се чудим, че момичетата нямали самочувствие?

7 ч. вечерта. Не мога да повярвам, че ми се е случило подобно нещо. Бях се запътила към банята, за да положа последните селскостопански щрихи, когато забелязах, че свети лампичката на телефонния секретар: Даниел.

„Виж, Джоунс, много се извинявам. Май ще трябва да отложим за друг път. В десет сутринта изнасям доклад и трябва да прегледам четирийсет и пет документа.“

Направо не мога да повярвам. Върза ха ми тенекия. Целодневна шибана енергия, прахосана на вятъра, да не говорим за генерираната от тялото хидроелектрическа мощ. Но човек не бива да живее живота

си чрез мъжете, а да бъде напълно самостоятелна стойностна жена.

9 ч. вечерта. И все пак той е на много отговорен пост. Може би не е искал да провали първата среща с вътрешна тревога за работата.

11 ч. вечерта. Хм. Можеше все пак да позвъни повторно, мамка му. Вероятно е излязъл с някоя по-слаба.

5 ч. сутринта. Какво не ми е наред? Толкова съм сама. Мразя Даниел Клийвър. Повече никакво вземане-даване с него. Ще се претегля.

16 януари, понеделник

57,5 кг (откъде? защо? защо?), алкохолни единици 0, цигари 20, калории 1500, позитивни мисли 0.

10,30 ч. сутринта в службата. Даниел е още на съвещанието. Може пък оправданието му да е било истинско.

1 ч. следобед. Току-що видях Даниел да излиза за обяд. Не ми е пращал нито съобщение, нито дявол. Мн. потисната. Отивам да си пазарувам.

11,50 вечерта. Тъкмо вечерях с Том на петия етаж на „Харви Никълс“. Той е пощурял по някакъв „филмаджия на свободна практика“ на име Джером, който, съдейки по думите му, явно е голяма претенция. Стенах му относно Даниел, който беше на съвещание цял следобед и само успя да ми каже: „Здрасти, Джоунс, как е полата?“ в 4,30. Том ми каза да не параноясвам, да поизчакам малко, но ми беше ясно, че е разсеян и има желание да говори единствено за Джером, обекта на своята сексуална похот.

24 януари, вторник

Изпратен от Господа ден. В 5,30 като Божи дар се появи Даниел, седна на ръба на бюрото ми с гръб към Пърпетуа, извади си календарчето и промърмори: „Как си за петък?“ Ура! Ура!

27 януари, петък

58 кг (но натъпкана с италианска храна), алкохолни единици 8, цигари 400 (поне имам такова чувство), калории 875.

Хм. Имахме вълшебна среща в крайно интимен малък италиански

ресторант, недалеч от апартамента на Даниел.

— Ъ... такова... ще си взема такси — издрънках аз неловко, докато стояхме след това отвън на тротоара. Тогава той леко отмахна кичурче от челото ми, взе лицето ми в шепи и ме целуна напрегнато, лакомо. После ме притисна към себе си и прошепна дрезгаво:

— Не смятам, че ще ти трябва такси, Джоунс.

В мига, в който се озовахме в апартамента му, ние се нахвърлихме един върху друг като зверове — обувки и сака се разхвърчаха из стаята.

— Тази пола изобщо не ти стои добре — промърмори той. — мястото й е да се въргаля по пода. — А докато сваляше ципа й, шепнеше: — Просто ще се позабавляваме, нали така? Не трябва да започваме нещо сериозно.

И като връчи това официално предупреждение, той продължи с ципа. Ако не беше Шарън с нейното емоционално ебаване и фактът, че току-що бях изпила повече от половин бутилка вино, сигурно щях да рухна немощно в ръцете му. Но вместо това аз скочих на крака и си намъкнах полата.

— Това са пълни глупости — просъсках ядно. — Как смееш да флиртуваш измамно, страхливо и дисфункционално! Не се интересувам от емоционално ебаване! Сбогом!

Почувствах се страхотно. Да бяхте му видели физиономията. Но сега съм си у дома и тъна в мрачност. Може и да бях права, но моята награда, както много добре ми е известно, ще бъде да свърша сам-сама, наядена от немска овчарка.

Февруари Касапницата в деня на СВ. Валентин

[На 14 февруари 1929, деня на Св. Валентин, Ал Капоне се разправя в Чикаго с основните си конкуренти-мафиоти и по негово нареждане в един гараж са застреляни 7 души. — Б. пр.]

1 февруари, сряда

56,5 кг. алкохолни единици 9, цигари 28 (но скоро ще ги оставя във връзка с постите, така че сега спокойно мога да се тровя до пълно гнусно помрачение), калории 3826.

Прекарах уикенда в борба да остана презрително жизнена след ебателното премеждие с Даниел. Повтарях си: „себеуважение“ и „ха!“, докато ми се зави свят, опитвайки се да заглуша вътрешното: „Ама много е шлаааадък.“ Пушенето е мн. вредно. Има един герой на Мартин Еймис [Английски писател (роден 1949 г.), син на известния писател Кингсли Еймис (1922–1995). — Б. пр.], който е такъв пушач, че му се пуши още докато има цигара в устата си. Това съм аз. Приятно беше да се обадя на Шарън и да се изфукам, че съм била Мис Железни кюлоти, но щом се обадих на Том, той веднага прозря какво става, каза: „Горкичкото ми“ и ме накара да млъкна, за да не избухна в самосъжалителни сълзи.

— Ти си вещица — предупреди ме също така Том. — Сега той ще пъхти от желание. Ще пъхти!

— Не, няма — казах тъжно. — Провалих всичко.

В неделя отидох на обилен тлъст обяд при родителите ми. Мама е яркооранжева и по-голям инат от всякога. Тъкмо се е върнала от едноседмична почивка в Албуфейра в компанията на Уна Алкънбери и Одри, жената на Найджел Коул.

Беше ходила на църква и внезапно беше осъзнала като споходена от ослепителна светкавица, че викарият е обратен.

— Просто ги мързи, скъпа — изрази тя мнението си по цялостния проблем с хомосексуализма.- Не им се занимава с противниковия пол. Виж твоя Том. Това момче, ако имаше малко пипер в себе си, щеше да излиза с теб, вместо да хленчи по нелепите си „приятели“.

— Мамо — вметнах аз, — Том от десетгодишен е разбрал, че е

хомосексуален.

— О, скъпа! Я стига. Знаеш как хората си втълпяват какви ли не глупости. Но човек винаги може да ги разубеди.

— Означава ли това, че ако поговоря с теб много настойчиво, ти ще оставиш татко и ще завъртиш любов с леля Одри?

— Сега пък ти започна да говориш глупости, скъпа.

— Ами да — обади се и татко. — Леля ти Одри мяза на чайник.

— За Бога, Колин! — клъцна го мама, което ми се видя странно, тъй като тя по принцип не му се зъби.

Татко, крайно нетипично, настоя да направи пълен преглед на колата ми, преди да потегля, макар да го уверих, че нищо й няма. Но се поизложих, като не можах да си спомня как се отваря капакът й.

— Не забеляза ли нещо необичайно у майка си? — попита той сковано и неловко, докато се бъзикаше с пръчката за маслото, бършеше я с парцали и я ръчкаше обратно по един тревожен начин, ако човек е фройдист. За разлика от мен.

— Освен дето е яркооранжева ли? — отвърнах аз.

— Ами да и... такова... обичайните признаци.

— Видя ми се необичайно газирана на тема хомосексуалност.

— А не, просто новите одежди на викария я наежиха тази сутрин. Да ти кажа правичката, те действително бяха твърде фру-фру. Наскоро двамата с абата на Дъмфриз са се завърнали от Рим. Издокарани от горе до долу в бонбонено розово. Не, питам те дали си забелязала нещо по-различно от обичайното у майка ти.

Взех да си ровичкам из главата.

— Честно казано, не забелязах нещо повече от това, че ми се видя жизнена и наперена.

— Хм — рече той. — Както и да е. Тръгвай, преди да е мръкнало. Много поздрави на Джуд. Как е тя?

След което хлопна капака — сякаш ми казваше хайде, тръгвай — толкова силно, че се уплаших да не си е потрошил ръката.

Мислех, че в понеделник нещата с Даниел ще се изяснят, но него го нямаше. Нито пък вчера. Работата започна да ми прилича на ходене на купон, за да се чифтосаш с някого, само за да установиш, че той не се е появил. Тревожа се за собствените си амбиции, напредък в службата и морална сериозност, тъй като имам чувството, че съм свела всичко до нивото на проучване на дискоклубове. В крайна сметка успях да изкопча от Пърпетуа сведението, че Даниел е заминал за Ню Йорк. Той несъмнено вече се е свалил с някоя страхотна тънка американка на име Уайнона, която бута на който й поиска, ходи с

пищов и е всичко, което аз не съм. На всичкото отгоре довечера съм на вечеря у самодоволните женени Магда и Джереми. Подобни мероприятия неизменно свеждат самочувствието ми до размерите на охлюв, което обаче не значи, че не ми е приятно да ме канят. Обичам Магда и Джереми. Понякога оставам да преспя у тях, възхищавам се на свежите чаршафи и многобройните красиви буркани, напълнени с различни видове макарони, и си представям, че те са моите родители. Но когато са с техни женени приятели, имам чувството, че съм се превърнала в госпожица Хавишам [Героиня от романа на Дикенс „Големите надежди“ — стара мома, изоставена навремето от годеника си в навечерието на сватбата. — Б. пр.].

11,45 вечерта. Божичко. Бяхме аз, четири женени двойки и братът на Джереми (умряла работа — червени тиранти и червено лице. Нарича жените „кобилки“).

— Е — изрева Козмо, докато ми наливаше питие, — как върви любовта?

О, не. Защо го правят? Защо? Може би самодоволните женени общуват само с други самодоволни женени и вече не умеят да общуват с индивиди. Може би наистина изпитват нужда да ни покровителстват и да ни карат да се чувстваме неудачници. Или може би до такава степен са влезли в сексуалния коловоз, че си мислят: „Там някъде навън има цял един друг свят“ и се надяват да изживеят чрез нас силна тръпка, карайки ни да споделяме умопомрачителни подробности от сексуалния ни живот.

— Вярно, Бридж, защо още не си се омъжила? — попита Уони (глезено от Фиона, жена на Козмо, приятеля на Джереми) уж със загриженост, докато поглаждаше бременния си корем.

Защото не искам да свърша като теб, тлъста, досадна краво — ми идеше да й отвърна, или: — защото, ако ми се налага да приготвям вечеря на Козмо и да легна дори веднъж в едно легло с него, да не говорим за всяка вечер, бих предпочела да си откъсна главата и да я изям, — или: — защото да си призная, Уони, под дрехите цялото ми тяло е покрито с люспи. Но премълчах, защото иронията на положението се състоеше в това, че не исках да я засегна. Затова се усмихнах извинително, при което един на име Алекс се обади:

— Ами, нали знаете, прескочиш ли определена възраст...

— Именно. Всички свестни мъже вече са взети — додаде Козмо, като се потупа по огромното шкембе и се заля в самодоволен смях, при което бузите му се затресоха.

По време на вечерята Магда ме беше курдисала в

кръвосмесителен секс-сандвич между Козмо и онзи умопомрачителен досадник, брата на Джереми.

— Време ти е да се поразтичаш и да се уредиш с някого, момичето ми — продължи Козмо, докато изливаше поне четвърт „Пойяк“, реколта 1982, директно в гърлото си. — Времето ти изтича.

Аз самата вече бях погълнала не по-малко от половинка „Пойяк“.

— Не си спомням един на три брака ли свършваше с развод, или всеки втори? — попитах завалено, опитвайки се безпредметно да демонстрирам сарказъм.

— Съвсем сериозно ти говоря — настоя той, без да ми обръща внимание. — В службата е пълно с такива като теб — стари моми, прехвърлили трийсетте. При това физически прекрасни екземпляри. Не могат да си набавят мъже.

— Всъщност не това ми е проблемът на мен — заявих аз, издишвайки дим и размахвайки цигара във въздуха.

— Ууу, разправи ни — обади се Уони.

— Казвай кой е — нареди Козмо.

— Да не си наблегнала на секса, момичето ми? — попита Джереми. Всички очи се обърнаха ококорено към мен. Всички усти се поотвориха и от тях потекоха лиги.

— Не е ваша работа — заявих надменно.

— Значи не е пипнала мъж — изграчи Козмо.

— Божичко, вече е единайсет! — изписка Уони. — Детегледачката!

И всички скочиха на крака и се запригответяха да се прибират у дома.

— Извинявам се заради тези несретници. Нали не си се засегнала? — прошепна Магда, която много добре разбираше как се чувствам.

— Искаш ли да те откарам? — предложи братът на Джереми и придружи предложението си със сочна уригня.

— Чакат ме в един нощен клуб — изчуруликах аз и забързах по улицата. — Благодаря за чудесната вечер!

След което взех едно такси и избухнах в сълзи.

Полунощ. Ха-ха. Току-що говорих с Шарън.

— Трябваше да им кажеш: „Не съм омъжена, защото съм единачка, скапани самодоволни, преждевременно остаряващи, тесногръди мизерабъли — развилня се приятелката ми. — И защото съществува повече от един шибан начин на живот! Всяко четвърто домакинство се състои от един член, повечето в кралското семейство

са неженени, социологическите проучвания показват, че младите мъже в тази страна изобщо не стават за брак и в резултат на това съществува цяло едно поколение неомъжени момичета като мен, със собствени доходи и свои домове, които си живеят живота и хич не им трябва да перат чуждите чорапи. И щастието ни щеше да е непомрачено, ако тъпанари като вас не съзаклятничеха, за да ни карат да се чувстваме глупаво само защото ни завиждате.“

— Единачка! — изревах аз щастливо. — Ура за единачките!

5 февруари, неделя

Даниел още не се е обадил. Не ми се мисли за цяла една неделя, просната до безкрай отпреде ми, когато всеки освен мен се въргаля в леглото с някого, киска се и прави секс. Най-лошото е, че остава само седмица и нещо до неизбежното унижение на Деня на влюбените. Няма начин да получа дори една от традиционните картички. Сериозно се замислям дали да не пофлиртувам енергично с някой, който би могъл да се самопредума да ми изпрати честитка, но отхвърлям мисълта като неморална. Ще трябва с достойнство да приема пълното унижение.

Хм. Сетих се. Май ще ида да се видя отново с мама и татко, тъй като се тревожа за баща си. И тогава ще се чувствам като грижовен ангел или светица.

2 ч. следобед. Издърпано бе изпод краката ми последното миниатюрно чердже на сигурността. Великодушното ми предложение да направя внезапно грижовно посещение бе посрещнато от странно звучащ баща.

— Ъъ... не знам, миличка. Би ли почакала?

Щях да падна. Част от високомерието на младостта (да, младостта!) е увереността, че родителите ти ще зарежат начаса каквото и да правят и ще те приветстват с разтворени обятия в секундата, в която решиш да им се натресеш. Той се върна след малко.

— Виж, Бриджет, ние с майка ти си имаме малко проблеми. Искаш ли да ти се обадим към края на седмицата?

Проблеми? Какви проблеми? Опитах се да изтръгна от татко обяснение, но нищо не постигнах. Какво става? Нима целият свят е обречен на емоционална травма? Горкият татко. Нима сега на всичкото отгоре ще бъда и трагична жертва на разбито гнездо?

6 февруари, понеделник

56.5 кг (вътрешната тежест внезапно изчезна — мистерия), алкохолни единици 1 (мн. д.), цигари 9 (мн. д.), калории 1800 (д.).

Даниел се връща на работа. Ще бъда равнодушна и хладна, ще помня, че съм стойностна жена и нямам нужда от мъже, за да бъда пълноценна, най-малко от него. Няма да пращам никакви съобщения и изобщо няма да го забелязвам.

9,30 ч. Хм. Даниел май още не е дошъл.

9,35 ч. Все още никакъв признак на живот от Даниел.

9.36 ч. О, Господи, Господи! Може да се е влюбил в Ню Йорк и да е останал там.

9,47 ч. Или е отишъл в Лас Вегас и се е оженил.

9,50 ч. Хммм. Ще ида да си проверя грима, в случай че все пак се появи.

10,05 ч. Щях да си глътна сърцето, когато на излизане от тоалетните зърнах Даниел в компанията на Саймън от „Маркетинг“ до ксерокса. Последния път, когато го видях, лежеше на канапето си крайно озадачен, докато аз си закопчавах полата и неистовствах относно емоционалното ебаване. Видът му сега беше изцяло „бях в чужбина“ — свежо лице, здравословно излъчване. Докато минавах покрай тях, той изгледа настойчиво полата ми и ми се ухили до уши.

10,30 ч. На екрана проблесна ИМАТЕ СЪОБЩЕНИЕ. Натиснах да го прочета.

СЪОБЩЕНИЕ ДО ДЖОУНС
ФРИГИДНА КРАВА.
КЛИЙВ

Изсмях се. Не можах да се сдържа. Когато погледнах към малкия му стъклен кабинет, той ми се усмихваше някак с облекчение и обич. Въпреки това няма да отвърна на съобщението му.

10,35 ч. Все пак е невъзпитано да не се отговаря.

10,45 ч. Ще пукна от скука.

10,47 ч. Ще му изпратя само едно кратко дружелюбно послание, нищо кокетно, само колкото да възстановим добрите отношения.

11 ч. Хи, хи. Подписах се като Пърпетуа, за да му изкарам акъла.

СЪОБЩЕНИЕ ДО КЛИЙВ
И БЕЗ ТОВА ЕДВА СМОГВАМЕ С РАБОТАТА А ТИ ГУБИШ

ВРЕМЕТО НА ЕКИПА МИ С БЕЗСМИСЛЕНИ СЪОБЩЕНИЯ.

ПЪРПЕТУА

ПП ПОЛАТА НА БРИДЖЕТ НЕ СЕ ЧУВСТВАШЕ ДОБРЕ И Я ОТПРАТИХ ДА СИ ВЪРВИ

10 ч. вечерта. Цял ден си пращахме с Даниел съобщения. Но ще има да взема да легна с него.

Звънях на нашите отново, но никой не вдигна. Крайно необяснимо.

9 февруари, четвъртък

58 кг (наддаването вероятно е причинено от зимното натрупване на китова мас), алкохолни единици 4, цигари 12 (мн. д.), калории 2845 (срамота).

9 ч. вечерта. Много ме кефи зимната страна на чудесата, защото ми напомня, че сме подвластни на стихиите и не бива да се задълбочаваме чак толкова в самоусъвършенстването и упорития труд, а по-скоро да си седим на топло и да гледаме телевизия.

Вече трети път се обаждам на нашите през тази седмица и никой не ми вдига. Да не би снеговете да са откъснали къщата ни от света? От отчаяние се обадих на брат ми Джейми в Манчестър, за да чуя поредното му забавно телефонно съобщение по секретаря, този път шум от течаща вода — Джейми се прави на президента Клинтън в Белия дом, после пускане на вода в тоалета, а през цялото време в дъното се кикоти гаджето му.

9,15 ч. вечерта. Ей сега звънях три пъти подред на мама и татко, като всеки път оставях телефонът да звъни по двайсет пъти. Най-накрая мама се обади, звучеше много странно и ми заяви, че сега не може да говори, но ще ми звънне през уикенда.

11 февруари, събота

57 кг, алкохолни единици 4, цигари 18, калории 1467 (но изгорени чрез пазаруване).

Прибрах се от пазар и заварих на телефонния секретар съобщение от татко, че моли да се срещнем в неделя и да обядваме заедно. Обля ме гореща и студена вълна. Татко не идва току-така в Лондон, само да

обядва с мен по неделите. Той поглъща говеждо печено или сьомга с пресни картофи у дома, при мама.

— Не ми се обаждай — продължаваше съобщението. — Ще се видим утре.

Какво става? Прескочих до ъгъла, защото притрепервах за цигарка. Върнах се и заварих съобщение от мама. Май и тя се кани да обядва с мен утре. Щяла да донесе парче сьомга и ще е тук в един.

Звънах пак на Джейми и този път получих двайсет секунди Брус Спрингстийн [Прочут американски рокпевец, композитор и китарист (роден 1949 г.), чиято най-известна песен се нарича „Роден съм да бягам“. — Б. пр.], последван от ръмженето на Джейми: „Скъпа, роден съм да бягам... от телефонния секретар“.

Неделя, 12 февруари

57 кг, алкохолни единици 5, цигари 23 (нищо чудно), калории 1647.

11 ч. сутринта. А, не, не могат да ми се натресат и двамата едновременно. Може би цялата история с обяда е просто дебелашка шега от страна на родителите ми, породена от прекаляване със сапунени опери и комедийни сериали. Току-виж, майка ми се появила с жив кефал, теглен на въженце и пляскащ с опашка, за да обяви, че зарязва татко заради него. Или пък баща ми ще се провеси с главата надолу от горния прозорец, облечен в някаква национална носия, ще скочи със замах в стаята и ще започне да налага мама по главата с овчи пикочен мехур, или ще падне по лице от гардероба с пластмасов нож, забит в гърба. Само чаша водка с малко доматен сок може да намести нещата. В края на краищата почти е обяд.

12,05 през нощта. Мама се обади. „Нека тогава той да дойде — каза. — Нека пак се наложи, както винаги, дявол да го вземе. (Мама по принцип не ругае, а използва какви ли не евфемизми.) И сама ще ми е добре. Ще почистя къщата като шибаната Джърмейн Гриър. [Австралийска писателка и видна феминистка (родена 1939 г.), автор на «Женски евнух», «Секс и съдба», «Пълноценна жена». — Б. пр.]“ (Господи, възможно ли е, въобразимо ли е да е била пияна? Мама пие само от време на време в неделя вечер по чашка сладко шери, откак през 1952 г. се напила от чаша ябълково вино на двайсет и първия рожден ден на Мейвис Ендърби и не пропуска често-често да напомня този факт: „Няма нищо по-грозно от пияна жена, миличка.“)

— Мамо, недей. Не може ли да обсъдим всичко по време на

обяда? — попитах аз, сякаш това беше „Безсъници в Сиатъл“ и обядът ще свърши с мама и татко, хванати за ръце, докато аз намигам сладуресто в камерата със светеща раница на гърба.

— Ти само почакай — зловещо издума тя. — Ще разбереш какви са мъжете.

— Ама аз вече...

— Трябва да затварям, съкровище — прекъсна ме тя. — Ще изляза и ще легна с мъж!

В два часа на вратата позвъни татко с грижливо сгънат неделен вестник в ръка. Докато се настаняваше на канапето, лицето му се сгърчи и сълзи се застичаха обилно по бузите му.

— Откак ходи в Албуфейра с Уна Алкънбери и Одри Коулс е все такава — хлипаше той, опитвайки се да обърше буза с юмрук. — Щом се върна, взе да твърди, че трябва да й се плаща за домакинската работа и че си е прахосала живота като наша робиня. (Наша робиня? Знаех си аз, че съм виновна за всичко. Ако бях по-свестен човек, мама нямаше да спре да обича татко.) Иска за известно време да се изнеса от къщи и... и... — Той кротко се затресе в хлипове.

— И какво, татко?

— Каза, че според мен клиторът бил вид нощна пеперуда.

13 февруари, понеделник

57,5 кг, алкохолни единици 5, цигари 0 (духовното обогатяване премахва нуждата от пушенето — решителен пробив), калории 2845.

Макар да съм сломена от злочестието на родителите ми, трябва да призная и паралелното безсрамно чувство на самодоволство от новата ми роля на техен грижовник и — нищо, че сама го казвам — мъдър съветник. Толкова отдавна не съм правила нищо в полза някому другиму, че усещането е съвършено новаторско и опияняващо. Ето какво ми е липсвало в живота. Фантазирам си как ставам самарянка или учителка в неделно библейско училище, варя супа за бездомните (или, както предложи моят приятел Том, приготвям им сладурести мини брушети [Брушета е открит италиански сандвич от препечен хляб с домати, маслини, зехтин и пр. — Б. пр.] със сос песто [Сос за макаронени изделия от стрити заедно босилек, ядки, чесън, зехтин и пармезанско сирене. — Б. пр.]), или дори записвам да следвам медицина. Ако тръгна с някой лекар ще е още по-добре, тъй като ще бъда преизпълнена както сексуално, така и духовно. Взех дори да се

замислям дали да не дам обява в колоните за самотни сърца на големите медицински списания. Ще му служа като телефонистка, ще отпъждам пациентите, искащи да му се натресат през нощта, ще му приготвям малки суфлета със козе сирене, а като стана на шейсет, ще почна да му се муся и да правя гадории, също като мама.

О, Боже. Утре е денят на Свети Валентин. Защо? Защо? Защо целият свят се е юрнал да кара незамесените в романтични връзки да се чувстват нелепо, след като на всички много добре им е известно, че любовта, така или иначе, е празна работа и от нея нищо не излиза. Вижте кралското семейство. Вижте мама и татко.

Денят на Свети Валентин и без това е една комерсиална измишльотина и цинично начинание. Крайно ми е безразличен.

14 февруари, вторник

57 кг, алкохолни единици 2 (почерпих се за романтичния ден на влюбените, сам-самичка, ха!), цигари 12, калории 1545.

8 ч. сутринта. Ууу, гот! Свети Валентин. Интересно, минал ли е пощаджията? Може да имам картичка от Даниел. Или от таен обожател. Или цветя, или кутия шоколадови бонбони с формата на сърце. Да си призная, доста съм възбудена.

Мимолетен изблик на дива радост при откриването на букет от рози в коридора. Даниел! Юрвам се и ликуващо го вдигам в мига, в който се отваря вратата на апартамента под мен и на прага се появява Ванеса.

— Ууу, много са хубави — рече тя завистливо. — От кого са?

— Не знам — казах игриво, докато свеждах поглед към придружителната картичка. — А! — дръпна ми се усмивката. — За теб са.

— Това пък е за теб — окуражително ми каза Ванеса и ми подаде неплатена сметка, пусната по погрешка в нейната кутия.

Реших на път за работа да пия капучино с шоколадови кроасани, за да си оправя настроението. Пука ми за килограмите! Какъв смисъл да пазя талия, като никой не ме обича и не го е еня за мен!

По пътя за метрото от пръв поглед можех да позная кой е получил картичка-валентинка и кой не. Всеки се оглеждаше и се опитваше да улови погледа на другия, при което или се подхилкваше високомерно, или извръщаше очи, за да прикрие чувствата си.

Добрах се до офиса, за да намеря Пърпетуа с букет колкото овца върху бюрото й.

— А, Бриджет — ревна тя, за да не би някой да не чуе. — Колко букета получи?

Пльохнах на стола си, просъсквайки: „Млъкни ма!“ с ъгъла на устата, като унизен пубертет.

— Кажи де, колко?

Имах чувството, че ще докопа ухото ми и ще започне да го извива, или нещо подобно.

— Цялата тая дандания е нелепа и безсмислена. Комерсиална експлоатация и нищо повече!

— Знаех си, че нищо не си получила — грачеше Пърпетуа. Чак тогава забелязах, че Даниел ни слуша от другия край на стаята и се превива от смях.

15 февруари, сряда

Неочаквана изненада. Тъкмо излизах от къщи за работа, когато забелязах върху масата в коридора на по-долния етаж розов плик — явно закъсняла валентинка, надписана „За тъмнокосата красавица“. За миг засиях, въобразявайки си, че е за мен и дори се видях като смугъл, таен обект на мъжкото желание по улиците. После си припомних проклетата Ванеса и елегантно подстриганата й черна коса.

9 ч. вечерта. Тъкмо се прибрах, а картичката още си беше там.

10 ч. Още е там.

11 ч. Невероятно. Валентинката е все така върху масата. Явно Ванеса не се е прибрала.

16 февруари, четвъртък

56,5 кг (отслабване чрез тичане по стълбите), алкохолни единици 0 (отлично), цигари 5 (отлично), калории 2452 (не мн. д.), слизания до долния етаж да проверя дали пликът с валентинката е още там 18 (лошо за психологическото здраве, но добре за линията)

Картичката е още там! Явно това е нещо като изяждането на последния бонбон или последното парче торта. И двете сме прекалено възпитани, за да я вземем.

17 февруари, петък

56,5 кг, алкохолни единици 1 (мн. д.), цигари 2 (мн.д.), калории 3241 (лошо, но ги изгорих по стълбите), проверки на картичката 12 (маниакално).

9 ч. сутринта. Картичката е още там.

9 ч. вечерта. Още е там.

9,30 вечерта. Още е там. Повече не издържам. Ванеса явно си беше у дома, тъй като от апартамента й миришеше на готвено, така че почуках.

— Мисля, че е за теб — казах аз и й протегнах валентинката, щом тя отвори вратата.

— Аз пък мислех, че е за теб — отвърна Ванеса.

— Дали да не я отворим? — предложих.

— Добре.

Подадох й я, тя ми я върна с кикот. Аз пак й я подадох. Обичам момичетата.

— Хайде, давай — насърчих я и тя отвори плика с кухненския нож, който държеше. Картичката беше доста изискана и имаше вид на купена от картинна галерия.

Ванеса опъна лице.

— Нищо не ми говори — рече и ми я подаде. Вътре пишеше: „Малко безсмислена комерсиална експлоатация за скъпата ми фригидна крава.“ Аз нададох висок писък.

10 ч. вечерта. Току-що говорих с Шарън и й разправих цялата история. Тя ме посъветва да не допускам да ми завърти главата с евтина картичка и да зарежа Даниел, тъй като не е добър човек и нищо хубаво няма да излезе от цялата работа. Обадих се на Том за второ мнение, най-вече дали да се обадя на Даниел през уикенда.

— Нееееe! — изврещя той. После ми зададе няколко въпроса, например как се е държал Даниел през последните няколко дни, когато не е получил никаква реакция от мен, след като ми е изпратил картичка. Отговорих, че поведението му е било по-флиртаджийско от обикновено. Рецептата на Том беше да изчакам до другата седмица и да се държа все едно, че не го забелязвам.

18 февруари, събота

57 кг, алкохолни единици 4, цигари 6, калории 2646, познати числа от лотарията 2 (мн. д.).

Най-сетне разнищих мама и татко. Бях започнала да подозирам следпортугалско-ваканционен романтичен сценарий и че ще отворя неделния вестник, за да съзра майка си по изрусена коса и леопардов сутиен в скута на някой Гонзалес само по дънки как обяснява, че ако истински обичаш някого, разликата от четирийсет и шест години няма никакво значение.

Днес тя ме помоли да обядваме двете в ресторанта на универсалния магазин „Дикенс и Джоунс“ и аз направо я попитах дали си има някого.

— Не, няма друг — каза тя, загледана в далечината с израз на меланхолична храброст, прекопиран, кълна се, от принцеса Даяна.

— Тогава защо се държиш така с татко?

— Скъпа, просто след пенсионирането на баща ти осъзнах, че съм прекарала трийсет и пет години нонстоп в гледане на къщата и децата му...

— Ние с Джейми сме и твои деца — прекъснах я аз наранена.

–... и ако питат него, той си е отработил своето, но не и аз моето. Точно така се чувствах, когато бяхте малки, в събота и неделя. Човек има само един живот. Взех решение да променя нещата и да прекарам остатъка от моя в грижи по себе си.

Докато вървях към касата да платя сметката, обмислях думите й и се опитвах като феминистка да видя нещата от мамина гледна точка. Тогава погледът ми се спря на висок, изискан на вид мъж с прошарена коса, сако с европейска кройка и мъжка чантичка. Надничаше в ресторанта, почукваше с пръст по часовника си и повдигаше вежди. Извърнах се на пети и улових как майка ми беззвучно му казва: „Още съвсем малко“, кимайки извинително към мен.

Нищо не й казах, само се сбогувах, но се върнах и я проследих, за да се уверя, че не съм си въобразила. Както и очаквах, намерих я при парфюмите. Разхождаше се с високия лъскавеняк, пръскаше си вътрешната страна на китката с къде каквото видеше, вдигаше флаконите към очите си и се кискаше кокетно.

Прибрах се у дома и заварих на секретаря си съобщение от брат ми Джейми. Обадих му се и всичко му разправих.

— Я стига, Бридж — запревива се той от смях. — Толкова си се побъркала на тема секс, че ако видиш мама да се причестява, ще я обвиниш, че прави минет на викария. Получи ли валентинка тази година?

— Ако искаш да знаеш, да — изсъсках ядно. При което той пак се

запревива и каза, че трябва да затваря, защото двамата с Бека отивали в парка да правят китайска гимнастика.

19 февруари, неделя

56,5 кг (мн. д., но от чиста тревога), алкохолни единици 2 (ама нали е неделя), цигари 7, калории 2100.

Обадих се на мама да я конфронтирам относно лъскавеняка в залеза на живота й, с когото я видях след нашия обяд.

— О, трябва да си ме видяла с Джулиан — изчурулика тя.

С което веднага се издаде. Моите родители не говорят за приятелите си на първо име. Винаги е Уна Алкънбери, Одри Коулс, Браян Ендърби: „Нали познаваш Дейвид Рикетс, скъпа, женен е за Антея Рикетс, с нея сме заедно в църковния комитет.“ Правят го, защото знаят, че представа си нямам коя е Мейвис Ендърби, нищо че през следващите четирийсет минути ще ми говорят за Браян и Мейвис Ендърби сякаш ги познавам от четиригодишна възраст.

Веднага ми стана ясно, че Джулиан няма да има жена, с която мама е заедно в ротарианския клуб или в църковния комитет. Също така имах вътрешното усещане, че се е запознала с него в Португалия, преди да започне проблемът с татко, и че ще се окаже не толкова Джулиан, колкото Хулио. Освен това имах чувството, нека си го кажем направо, че именно Хулио е проблемът с татко.

Споделих й право в очите тези си проникновения. Тя отрече. Дори ми излезе с някаква фантасмагория за това как „Джулиан“ я блъснал без да иска в магазина на „Маркс и Спенсър“ до Мраморната арка, при което тя изтървала току-що закупената френска чиния върху крака си, а той, в знак на извинение, я завел на кафе в съседния магазин „Селфриджис“, при което се зародила здрава платоническа дружба, основана единствено на магазинни кафенета.

Защо хората си мислят, когато зарязват партньорите си, понеже имат връзка с друг, че е за предпочитане да се правят, че няма друг? Да не би да смятат, че за партньора ще е по-малко мъчително, ако си мисли, че другият просто си е тръгнал, защото не го е понасял повече, и чак след две седмици е имал късмета да срещне някой висок Омар Шариф с мъжка чантичка, докато бившият партньор си прекарва вечерите, избухвайки в плач при вида на чашата, в която са си държали четките за зъби? Също като онези хора, които измислят лъжи за оправдание, за да не кажат истината дори когато истината е за

предпочитане пред лъжата.

Веднъж чух моя приятел Саймън да отлага среща с момиче, по което страшно си падаше, защото имаше гнойна пъпка отдясно на носа и защото му се наложи да отиде на работа с нелепо сако от края на 70-те, предполагайки, че ще вземе нормалното си сако от химическо по време на обедната почивка, ама то не било готово.

Затова реши да каже на момичето, че няма да може да се видят, защото сестра му най-неочаквано му дошла на гости и трябвало да я забавлява, добавяйки най-безумно, че се налага да изгледа служебно няколко видеофилма, преди да отиде на работа сутринта, при което момичето му напомни, че вече й бил казал, че няма братя и сестри, и му предложи да отиде да изгледа филмчетата при нея, докато тя приготвя вечеря. Така или иначе, филмчета за гледане нямаше и той трябваше да оплете още по-сложна мрежа от лъжи. Случката приключи с това, че момичето, убедено, че той се среща с друга, след като това бе едва втората им среща, му каза повече да не й се обажда, а Саймън прекара вечерта в самотно пиене с пъпка на носа и сако от 70-те години.

Опитах се да обясня на мама, че не казва истината, но тя така преливаше от похот, че нямаше реална представа за нищо.

— Станала си крайно цинична и подозрителна, скъпа — обвини ме тя. — Хулио — ха-ха-ха-ха — е само приятел. Имам нужда от лично пространство.

Така че в крайна сметка, за да не й счупи хатъра, татко се мести в покоите на починалата баба на Алкънбери в долната част на тяхната градина.

21 февруари, вторник

Мн. уморена. Татко взе да ми звъни по няколко пъти на нощ просто да си поговорим.

22 февруари, сряда

57 кг, алкохолни единици 2, цигари 19, мастни единици 8 (ама че гадно понятие — никога преди не съм се сблъсквала с реалността на маста, цвърчаща под кожата на дупето и бедрата. От утре се връщам към броенето на калориите).

Том се оказа съвършено прав. Толкова ми е пламнала главата от

мама и татко и толкова съм капнала от отчаяните телефонни обаждания на баща ми, че почти не забелязвах Даниел. Чудотворният резултат е, че той се е лепнал за мен. Днес обаче се направих на неповторим задник. Влязох в асансьора, за да ида да си купя сандвич, и попаднах вътре на Даниел и Саймън от „Маркетинг“. Разговаряха за футболисти, арестувани за продажба на мачове.

— Чу ли за тази история, Бриджет? — попита Даниел.

— Ами да — излъгах аз, чудейки се какво да кажа. — Голяма работа. Нали има закон за свободната търговия? Не виждам за какво е цялата тая шумотевица.

Саймън ме изгледа, сякаш са ми поникнали рога, а Даниел ме съзерцава недоумяващо няколко мига, след което избухна в смях. Смя се и се смя, докато двамата със Саймън си слязоха на етажа, след което се обърна и ми каза през рамо, докато вратите на асансьора се затваряха:

— Ожени се за мен.

Хммм.

23 февруари, четвъртък

56,5 кг (ех, да мога да задържа под 57 кг, а не да изплувам и потъвам нагоре-надолу като удавница, давеща се в тлъстини), алкохолни единици 2, цигари 17 (предлегловни притеснения — напълно разбираемо), калории 775 (последен опит да сляза до 55 кг преди утрешния ден).

8 ч. вечерта. По дяволите. Компютърните съобщения някак си се самонажежиха до трескавост. В 6 ч. си надянах решително палтото и си тръгнах, едва ли не за да се сблъскам с Даниел, който се качи в същия асансьор на по-долния етаж. И ето ни само двама, той и аз, насред мощно електрическо поле, притегляни неудържимо като два магнита. Внезапно асансьорът спря и ние се разделихме, задъхани, тъкмо когато Саймън от „Маркетинг“ влезе с отвратително грозен шлифер, увит около дебелото му туловище.

— Бриджет — рече той с подла усмивчица, докато аз неволно си придърпвах надолу полата, — имаш вид, сякаш са те спипали да вършиш свободна търговия.

На излизане от сградата Даниел ме настигна и ме покани да вечеряме утре. Ураааа!

Полунощ. Ху. Останах без капчица сила. Нали не е нормално да

се готвиш за среща като за събеседване за работа? Подозирам, че невероятно начетеният ум на Даниел може да се окаже досаден, ако нещата се задълбочат. Може би трябваше да залитна по някой по-млад и глупав, който да ми готви, да ми пере дрехите и да се съгласява с всичко, което му кажа. Откакто съм се прибрала от работа, за една бройка да получа дискова херния, докато пъшках по време на напрегнатия час по аеробика, драх голото си тяло седем минути с твърда четка, чистих апартамента, зареждах хладилника, скубах си веждите, преглеждах вестниците и „Най-нови сексуални техники“, пусках пералнята и сама си обезкосмявах краката, тъй като беше прекалено късно да искам час в козметичен салон. Завърших деня, коленичила върху пешкир, докато се опитвах да сваля восъчна лентичка, плътно залепена за задната част на прасеца ми, и в същото време гледах новините, опитвайки се да си изработя интересни мнения относно текущите събития. Кръстът ме боли, главата ми пулсира, краката ми са алени и целите в бабуни восък.

Умните хора биха казали, че Даниел трябва да ме харесва такава, каквато съм, но аз съм дете на „Космополитан“-ската култура [Списание за мода и красота, предназначено за млади момичета. — Б. пр.], травматизирано от супермодели, прекалено много тестове („Харесва ли ме днешният мъж?“) и знам много добре, че нито личността ми, нито тялото ми са на нивото на тази култура, ако бъдат оставени сами на себе си. Но не издържам на напрежението. Ще анулирам срещата и ще прекарам вечерта в ядене на понички по анцуг, изплескан с яйце.

25 февруари, събота

55 кг (чудо: сексът се оказа действително най-добрата гимнастика), алкохолни единици 0, цигари 0, калории 200 (най-сетне открих тайната на неяденето — просто заменяш храната със секс).

6 ч. вечерта. О, радост! Прекарах деня в състояние, което мога да опиша единствено като сексуално опиянение, блеейки из апартамента усмихната и само вдигах разни предмети и пак ги оставях на местата им. Беше тъй прекрасно. Единственото кофти беше: 1) в мига, в който всичко свърши, Даниел каза: „По дяволите! Канех се да откарам колата в сервиза на Ситроен и забравих“ и 2) когато станах да отида до тоалетната, той ми изтъкна, че за крака ми се е залепил чорапогащник.

Ала в мига, в който започнаха да се разпръскват розовите облаци,

ме завладя тревожно чувство. Ами сега какво? Никакви планове не бяха правени. Внезапно осъзнах, че пак чакам телефонът да звънне. Как е възможно след първата нощ положението между двата секса да остане тъй болезнено неуравновесено? Имам чувството, че съм положила изпит и сега очаквам резултатите.

11 ч. вечерта. О, Господи! Защо не ми се обажда Даниел? Сега ходим ли, или какво? Как така майка ми с лекота пърха от връзка на връзка, а аз дори една не мога да отлепя от пода? Може би тяхното поколение по го бива да завързва връзки? Може би не хленчат по цял ден, че били параноични и неуверени в себе си. Може би е за предпочитане да не си прочел в живота си нито една книга по самоусъвършенстване.

26 февруари, неделя

56 кг, алкохолни единици 5 (давя мъката), цигари 23 (опушвам мъката), калории 3856 (задушавам мъката с юрган от тлъстини).

Будна, сама, си представям майка ми в леглото с Хулио. Самоизяждам се от погнуса от визията на родителския, или по-скоро полуродителския секс, възмутена съм от името на баща си, изпитвам здрав, себичен егоизъм при мисълта за предстоящите ми още трийсет години необуздани страсти (свързвани с чести мисли за Джоана Лъмли и Сюзан Сарандън), но преди всичко съм обзета от завист и се чувствам глупаво, че съм сама в леглото в неделя сутрин, докато над шейсетгодишната ми майка вероятно тъкмо се кани да повтори... О, Боже, не понасям вече подобни мисли.

Март Бурна паника, свързана с рождения ден и трийсетте години

4 март, събота

56,5 кг (какъв е смисълът да пазя диета през целия февруари, когато в крайна сметка в началото на март съм на същите килограми, както в началото на февруари? Хъ! Ще спра да се тегля и да броя какво ли не ден подир ден, защото няма никакъв шибан смисъл).

Майка ми се е превърнала в неузнаваема стихия. Нахълта в апартамента ми тази сутрин, докато седях по халат, лакирах си намусено ноктите на краката и гледах телевизия.

— Миличка, може ли да оставя това тук за няколко часа? — изписука тя, нахвърля по пода цяла камара огромни найлонови торби с покупки и се насочи към спалнята ми.

След няколко минути в пристъп на любопитство се потътрих подире й да видя какви ги върши. Седеше пред оглеждалото в скъп сутиено-комбинезон в цвят на кафе и си потъмняваше миглите с широко отворена уста (необходимостта да си отваряш устата по време на почернянето на миглите е една от големите и необяснени тайни на природата).

— Няма ли да се облечеш, мила?

Изглеждаше страхотно: порцеланова кожа, лъскава коса. Зърнах се в огледалото. Май наистина трябваше да си сваля снощи грима, преди да си легна. Отляво косата ми се беше слепила за главата, отдясно стърчеше като рога и копита. Имам чувството, че космите по главата ми си имат свой собствен живот. През деня се държат напълно благоприлично, а после само чакат да заспя, за да започнат да тичат и скачат като палави деца и да питат: „Какво още да направим?“

— Знаеш ли — продължи мама, докато парфюмираше с „Живанши II“ цепката между гърдите си, — през всички тези години баща ти ми наду главата, че плащал сметки и данъци, сякаш това оправдава трийсетгодишно немиене на съдове. Та понеже закъснявахме с данъците, аз си рекох: мамка му — сама ще се оправя. Естествено, нищо не можах да проумея, затова се обадих в данъчното. Инспекторът се държа ужасно покровителствено: „Просто не разбирам, госпожо Джоунс, какво толкоз му е сложното.“ А аз го

питам: „А вие можете ли да сготвите суфле?“ Той разбра какво се опитвам да му кажа, обясни ми всичко като хората и за петнайсет минути данъците бяха готови. Днес ще ме води на обяд. Данъчен инспектор! Представяш ли си?

— Какво? — заекнах аз и се улових безпомощно за рамката на вратата. — Ами Хулио?

— Фактът, че сме приятели с Хулио, не означава, че не мога да имам други приятели — нежно изчурулика тя, докато си обличаше жълт костюм. — Харесва ли ти? Трябва да бързам. Срещата ни е в ресторанта на „Дебнъмс“ [Голям магазин в Лондон, предимно за женско облекло. — Б. пр.] в един и половина.

След като тя си тръгна, аз хапнах мюсли направо от пакета с лъжица и допих остатъка от вино в хладилника.

Знам къде се крие тайната й: тя е открила властта. Има власт над татко — той си я иска обратно. Има власт над Хулио, над данъчния — като всеки усеща властта й и иска да получи част от нея, което прави майка ми още по-неустоима. Значи трябва да намеря някого или нещо, над което да имам власт, и тогава... О, Боже, та аз нямам власт дори над собствената си коса.

Толкова съм потисната. Макар че Даниел се държеше приятелски през цялата седмица, разговаряше охотно и дори флиртуваше с мен, той с нищо не ми даде да разбера какво става между нас, сякаш е напълно естествено да преспиш с някого от колегите си и все едно че нищо. Работата, по-рано само досадна скука, се превърна в болезнено мъчение. Травматизирам се всеки път, когато той изчезне за обяд или си облече палтото, за да си тръгне в края на деня: къде? с кого? коя?

Пърпетуа някак си съумя да ми стовари цялата си работа и прекарва целия ден на телефона с Арабела или Пиги в обсъждане на половинмилион паундовия апартамент във Фулъм, който си купуват с Хюго. „Да. Не. Да. Не, напълно съм съгласна с теб. Въпросът обаче е дали искаме да доплатим още трийсет хиляди за четвърта спалня.“

В четири и петнайсет в петък Шарън ми се обади в службата.

— Идваш ли утре с нас с Джуд?

— Ъъъ — паникьосах се аз, като си мислех: „Няма начин Даниел да не поиска да се видим през уикенда, преди да си тръгне.“

— Обади ми се, ако не те покани — сухо изрече Шарън след кратка пауза.

В шест без петнайсет видях Даниел, облечен с палтото, да излиза от вратата. Травматизираната ми физиономия трябва да е засрамила дори него, защото се усмихна неловко, кимна към екрана на монитора

и се стрелна навън.

И действително, на екрана светкаше ИМАТЕ СЪОБЩЕНИЕ, така че натиснах да го прочета. То гласеше:

СЪОБЩЕНИЕ ДО ДЖОУНС
ПРИЯТЕН УИКЕНД. ЧАО-МЯО.
КЛИЙВ

Скапана напълно, аз вдигнах слушалката и се обадих на Шарън.

— В колко ни е срещата утре? — изломотих гузно.

— В осем и половина. В „Кафе Руж“. Не се тревожи, аз те обичам. Кажи му да се пази от мен. Емоционален ебател.

2 ч. през нощта. Пркаръхми адски гот с шаръни джуд. Ич ми ни пукъ з Данеил тъпо копие. Много ми съ драйфъ обач. Олеле

5 март, неделя

8 ч., сутринта. Ъх. Защо не съм мъртва! Капка алкохол няма да сложа в уста, докато съм жива.

8,30 ч. Ооох. Бих хапнала с удоволствие пържени картофи.

11,30 ч. Умирам за вода, но по-добре да си държа очите затворени и куфалника неподвижен върху възглавницата, та да не потревожа машинарията и фазаните в главата.

Пладне. Чудно се забавлявах, но съм мн. объркана относно: получени съвети относно Даниел. Първо трябваше да анализираме проблемите на Джуд с Гадника Ричард, понеже са по-сериозни, след като те ходят вече година и половина, а не са само преспали еднократно. Така че изчаках смирено да ми дойде редът да споделя последното издание на сагата с Даниел. Единодушната първоначална присъда бе: „Ебателно копеле.“

Джуд обаче ни запозна с интересното схващане за Момчешкото време, въведено от филма „Без улики“, а именно петте дни (седем, вметнах аз), по време на които новата връзка се оставя да виси в безпространството, тъй като сексът за мъжката порода не е мъчително вътрешно преживяване, а естествен охладителен период за събиране на емоции, преди да продължи нататък. Даниел, твърдеше Джуд, няма начин да не се притеснява от факта, че и двамата работим на едно място и пр., и пр., затова да съм му дадяла време, да съм се държала дружелюбно и да съм кокетничела с оглед да го успокоя, да му внуша, че му имам доверие и няма да взема да му дишам във врата

или да правя италианска сцена.

Тук Шарън, кажи-речи, се изплю в настъргания пармезан и изсъска, че е нечовешко да държиш една жена в напрежение два уикенда подред след секс и че трябва незабавно да му кажа какво мисля за него. Хмм. Както и да е. Ще подремна още малко.

2 ч. следобед. Току-що се завърнах триумфално след героична експедиция до долу за вестник и чаша вода. Усещах я как се стича като кристален поток в онези части на главата, където бе най-желана. Не съм много сигурна впрочем дали водата може да проникне в мозъка. По-скоро използва кръвта. Понеже махмурлукът се причинява от обезводняване, вероятно водата се изтегля от мозъка чрез някакви капилярни машинации.

2,15 ч. Материал във вестника за това, че двегодишни деца трябва да полагат тестове, за да ги приемат в забавачница, направо ме изкара от кожата. Трябва да отида на празненство за рождения ден на кръщелника ми Хари.

6 ч. вечерта. Карах бясно през сив, подгизнал Лондон към апартамента на Магда с чувството, че умирам, като се отбих в „Уотърстоун“ за подаръци. Умирах от притеснение при мисълта, че ще бъда закъсняла и махмурлия, заобиколена от млади майки с престижни професии и техните отрано амбициозни издънки. Магда, по-рано борсов агент, сега лъже относно годините на Хари, за да го изкара по-умен, отколкото е. Дори зачеването беше убийствено състезание, защото Магда се опитваше да приема осем пъти повече витамини и минерали от всички останали. Раждането беше разкошно. Тя месеци наред обясняваше на всички, че ще е естествено и природосъобразно, но десет минути след като влезе в родилното, се пропука и взе да врещи: „Дай ми обезболяващи, дебела краво!“

Празненството беше сценарий за кошмар: аз плюс пълна стая амбициозни майки, една от които с четиримесечно бебе.

— Колко е слааадък! — изгука Сара де Лайл, след което попита делово: — Как се справи с теста?

Не разбирам каква е тази шумотевица с теста за двегодишни, който трябва да се направи за две минути. Магда се изложила преди две години, като се изфукала на една вечеря, че Хари е изкарал десятка на неговия, при което една от гостенките, оказала се медицинска сестра, изтъкнала, че най-високият бал е девет.

Несмутена от излагацията, Магда взела да се хвали наляво и надясно сред майките, че синът й вече не акал в гащите, при което дала сигнал за още по-големи фукни и контрафукни. По тази причина едва

кретащите нещастничета, очевидно на възраст, когато трябва да са безопасно опаковани в непропускаеми пластове пелени, се шматкаха наоколо едва ли не по без нищо. Десет минути след като пристигнах, на килима вече имаше три лайна. Зароди се повърхностно остроумен, но иначе крайно озлобен спор кой е техният автор, последван от напрегнато разсъбличане на хавлиени гащички, тутакси дал храна за конкурс за най-голяма пишка и съответно на чий мъж пишката му е най-голяма.

— Нищо не можеш да направиш, то си е наследствено. Козмо нали няма проблеми в това отношение?

Имах чувството, че главата ми ще се пръсне от данданията. Най-сетне успях да се извиня и да потегля към къщи, поздравявайки се сърдечно, че не съм женена.

6 март, понеделник

11 ч. в службата. Крайно скапана. Снощи просто си полежах в разкошна гореща вана с ароматни соли и джин с тоник, когато на вратата се позвъни. На прага стоеше майка ми, обляна в сълзи. Доста време ми потрябва, за да установя какво й има, докато тя наводняваше кухнята, избухвайки във все по-гръмогласни и мокри изблици и твърдейки, че не й се говори за това, та чак взех да се питам дали самоналожената от нея сексуална власт не се е сринала като пясъчен замък и да не би татко, Хулио и данъчният инспектор да са изгубили едновременно интерес. Но не. Оказа се просто заразена от синдрома „искам всичко на куп.“

— Чувствам се като щуреца, дето цяло лято пял и свирил — разкри ми тя (в мига, в който усети, че губя интерес към изблика й). — А сега е зимата на моя живот и не съм се запасила с нищо свое.

Щях да изтъкна, че трима потенциални партньори с потекли лиги плюс половината къща и пенсионен фонд не са съвсем нищо, но си прехапах езика.

— Искам да се изявя професионално — продължи тя. И някаква грозна и подла частица вътре в мен се почувства самодоволно щастлива, задето се изявявах професионално. Добре де, имах си работа. Бях Щурец, натрупал голяма купчина трева или муха или каквото там нагъват щурците, и бях подготвена за зимата, ако че си нямах гадже.

В крайна сметка успях да я ободря, като й позволих да претършува целия ми гардероб и да разкритикува дрехите ми до една,

а след това и да ми заяви, че трябва да започна да пазарувам от „Йегър“ и „Кънтри кажуълс“. Лечението сработи прекрасно и накрая тя до такава степен възвърна формата си, че дори намери сили да се обади на Хулио и да си спретне среща „на една чашка преди лягане“.

Когато си тръгна, минаваше десет, така че се обадих на Том да му докладвам зловещата новина, че Даниел не се е обадил през целия уикенд, и да го попитам относно мнението му за противоположните съвети на Джуд и Шарън. Том каза да не слушам нито едната, да не флиртувам, да не искам обяснения, а да бъда сдържана, хладно професионална ледена кралица.

Мъжете, твърди той, постоянно виждат себе си като стъпили на една сексуална стълбица, като всички жени са или над тях, или отдолу. Ако жената е „отдолу“ (т. е. готова да спи с него и много навита), тогава и той като Граучо Маркс не желае да членува в един клуб с нея. Този начин на мислене крайно ме потиска, но Том ми каза да не бъда наивна и ако наистина обичам Даниел и държа да спечеля сърцето му, трябва да не му обръщам внимание и да бъда възможно най-хладна и разсеяна.

Най-сетне към полунощ си легнах, мн. объркана, но на три пъти през нощта ме събуждаха телефонни обаждания на баща ми.

— Когато някой те обича, то е също като да имаш топло одеяло около сърцето си — каза той, — а когато ти го отнемат... — И избухна в сълзи. Говореше от апартамента на бабата на Алкънбери в дъното на градината им, където беше отседнал, рече той с надежда, „само докато нещата се избистрят.“

Изведнъж си дадох сметка, че всичко се е разместило и сега аз се грижа за родителите си, а не те за мен, което беше неестествено и неправилно. Нали не съм чак толкова стара?

6 март, сряда

56 кг (мн. мн. добре осъзнах, че тайната на диетата е да не се теглиш).

Официално съм в състояние да потвърдя факта, че пътят към мъжкото сърце напоследък не е чрез храна, красота, секс и привлекателен характер, а чисто и просто способността да се правиш, че хич не се интересуваш от него.

През целия ден на работа не обърнах никакво внимание на Даниел и се правих на заета (никакъв смях!). ИМАТЕ СЪОБЩЕНИЕ

святкаше нон-стоп на екрана, но аз само въздишах и отмятах коси, все едно че съм страхотна и много важна личност под голямо напрежение. Към края на деня осъзнах като някакво чудо в училищен опит по химия (лакмусова проба), че номерът действа. Той не откъсваше очи от мен и все ми хвърляше многозначителни погледи. Накрая, когато Пърпетуа излезе от стаята, мина покрай бюрото ми, спря за миг и промърмори:

— Джоунс, красавице, защо не ми обръщаш внимание?

В изблик на радост и обич тъкмо да избълвам всичко за биещите се теории на Том, Джуд и Шарън, но небето се смили над мен и телефонът иззвъня. Подбелих извинително очи, вдигнах слушалката и тук в стаята нахлу Пърпетуа, събори със задника си куп коректури от бюрото ми и ревна гръмогласно:

— А, Даниел, тъкмо ти ми трябваш...

И го повлече, слава Богу, защото се обаждаше Том, който ми каза да упорствам с ледената кралица и ми даде мантра, която да си повтарям, щом усетя, че поддавам: „разсеяна, непристъпна ледена кралица; разсеяна, непристъпна ледена кралица; разсеяна...“

7 март, вторник

57,5, 57 или 56 кг??, алкохолни единици 0, цигари 20, калории 1500, фишове за моментална печалба 6 (кофти).

9 ч. сутринта. Архр. Как е възможно да напълнея с цяло кило и половина от полунощ досега? Бях 57 кг, когато си легнах, 56 кг в 2 ч. през нощта и 57,5 кг, когато станах сутринта от леглото. Разбирам да смъкнеш тегло — то може да се изпари или да премине от тялото в тоалетната, — но как е възможно да го сложиш отгоре си? Възможно ли е храната да реагира химически с друга храна, да удвои гъстотата и обема си и да се втвърди в още по-гъста и тежка плътна мас? Нямам вид на надебеляла. Мога да закопчея копчето, макар и не — уви! — да вдигна ципа на дънките си от 89-а. Така че може би цялото ми тяло се смалява, но и сгъстява. Цялата тая работа намирисва на жени културистки, та чак ми се драйфи. Обадих се на Джуд да й се оплача за провала на диетата си и тя ми каза да записвам всичко, което ям, най-честно, за да проверя дали се придържам към диетата. Ето списъкът.

Закуска: кифла със стафиди (от диетата на Скарсдейл — лека вариация на препечена филийка от едрозърнест ръжен хляб); един „Марс“ (от диетата на Скарсдейл — лека вариация на половин

грейпфрут)

Междинна закуска: два банана, две круши (превключвам на план F, защото умирам от глад и не мога да събера сили за морковчето според Скарсдейл). Една опаковка портокалов сок (според антицелулитната суровоядна диета)

Обяд: печен картоф (вегетарианската диета на Скарсдейл) и ориенталско пюре от нахут и тахан (сенна диета — пюрето върви с печените компири, тъй като са все въглехидрати, докато двете закуски бяха алкални с изключение на кифлата и „Марс“-а — несъществено отклонение)

Вечеря: четири чаши вино, пържена риба с картофи (диетата на Скарсдейл плюс сенната диета — протеини), парче торта тирамису и ментов аерошоколад (за което ме е яд)

Давам си сметка, че прекалено лесно взех да намирам диета, която да нагодя към каквото ми се яде в момента, и че диетите не са, за да бъдат избирани произволно и размесвани, а да бъдат избирани целенасочено и да се придържам към тях. Точно това ще направя веднага щом изям този шоколадов кроасан.

14 март, вторник

Провал. Пълен провал. Замаяна от успеха на Томовата теория за ледената кралица, аз започнах един вид да преливам в Джудината и отново се заех да изпращам съобщения на Даниел, за да го уверя, че му имам доверие и няма да предявявам претенции, нито ще правя италиански сцени без достатъчно основание.

Към 10–11 часа подходът „ледена кралица“ в комбинация с „Мъжете са от Марс, жените от Венера“ се оказа толкова успешен, че Даниел застана до мен, докато си наливах кафе от машината, и каза:

— Ще дойдеш ли в Прага другия уикенд?

— Какво? Ъъъ хахахаха, имаш предвид уикенда след този?

— Даа, следващият уикенд — произнесе той насърчително и леко покровителствено, сякаш ме учи да говоря английски.

— Ооо! Да, моля те! — запъхтях се аз, забравила от възбуда ледено-кралската мантра.

После дойде да ме покани да обядваме в едно близко ресторантче. Уредихме да се срещнем пред сградата, за да не заподозре някой нещо, и всичко беше адски разтърсващо и потайно, докато той не каза на път към заведението:

— Слушай, Бридж, много съжалявам, но осрах работите.

— Защо? Какво? — попитах аз и още докато изричах това, се сетих за мама и се попитах дали не трябваше да кажа: „Моля?“

— Няма да мога да отида в Прага другия уикенд. Криво съм си направил сметките. Но може да отидем някой друг път.

В ставата ми зави сирена и засвятка огромен неонов знак с главата на Шарън в центъра: „ЕБАВАНЕ! ЕБАВАНЕ!“ Замръзнах насред тротоара, изпепелявайки го с поглед.

— Какво има? — попита той, сякаш му беше забавно.

— Писна ми от теб — изсъсках бясно. — Заявих ти най-недвусмислено още първия път, когато се опита да ми разкопчееш полата, че не си падам по емоционалното ебаване. Постъпи много подло, като продължи да флиртуваш, да спиш с мен, без после дори да се обадиш по телефона, и да се преструваш, че нищо такова не се е случило.

— Защо ме покани в Прага — за да се увериш, че ще можеш пак да спиш с мен, щом поискаш, сякаш сме на някаква стълба?

— Стълба ли. Бридж? Каква стълба?

— Я млък! — наежих се аз. — Само сменяш посоката! Или ще ходиш с мен и ще се държиш като хората, или ме остави на мира. Както вече споменах, не си падам по ебаването.

— Ами ти каква беше през седмицата? Първо не ми обръщаше за пет пари внимание, като че ли си от хитлеровата младеж, след което се превърна в мъркащо секси котенце и ми мяташе над компютъра погледи „ела с мен в пещерата“, а сега изведнъж си Маргарет Татчър.

Стояхме и се гледахме зверски като африкански животни, настройващи се за бой в предаване на канала „Животни“. После Даниел рязко се обърна на пети и влезе в ресторанта, като ме остави да се замъкна, залитайки, замаяна, обратно на работа, където се затворих в тоалетната, заключих вратата и седнах, загледана с обезумял поглед във вратата. О, Господи!

5 ч. следобед. Ха ха. Много ми е гот. Доволна от себе си. След работа проведохме кризисно заседание на високо равнище в „Кафе Руж“ с Шарън, Джуд и Том, които поголовно останаха много доволни от развитието на нещата с Даниел, всеки един убеден, че съм се вслушала в неговия съвет. Освен това Джуд беше чула по радиото, че до началото на новото хилядолетие една трета от всички домакинства ще са неженени и следователно ще докажем най-сетне, че вече не сме трагични неудачници. Шарън се изсмя:

— Едно на всеки три? По-скоро девет от десет!

Шарън твърди, че мъжете, с изключение на присъстващите (т. е.

Том), са тъй катастрофално изостанали в развитието си, че в скоро време жените ще си ги развъждат като домашни любимци за секс и по тази причина тези домакинства няма да се броят за двучленни, тъй като мъжете ще бъдат държани отвън в кучешки колиби. Така или иначе, усещам прилив на нови сили. Страхотно! Я да взема да почета „Ответ“ на Сюзан Фалуди.

5 ч. през нощта. О, Боже, много съм нещастна във връзка с Даниел. Обичам го.

15 март, сряда

56,5 кг, алкохолни единици 5 (позор: сатанинска пикоч), цигари 14 (сатанинска трева — ще ги откажа на рождения си ден), калории 1795.

Хмфп! Събудих се крайно раздразнена. На всичкото отгоре ми остават само две седмици до рождения ден, когато ще трябва да отворя очи пред факта, че се е търкулнала още една година, през която всички освен мен са мутирали в Самодоволни женени и са наплодили деца наляво и надясно, и печелят стотици хиляди паунди, и са си направили пътечки във всички области на живота, докато аз се нося без компас и гадже през дисфункционални връзки и професионален застой. Ловя се, че постоянно изследвам лицето си в огледалото за бръчки и разлиствам с трепереща пръсти списанията, за да видя кой на колко години е в отчаяно търсене на кому да подражавам (Джейн Сиймор, дето игра главната роля в „Доктор Куин“, е на 42!), отпъждайки насадения от памтивека страх, че един ден ще се събудя на трийсет и няколко години и внезапно, без предупреждение, ще се видя в торбеста, немачкаема крепонена рокля с пазарска чанта, студено къдрена на ситно коса и разпадащо се пред очите ми лице като при специалните ефекти в киното и край. Опитвам се да мисля съсредоточено за Джоана Лъмли и Сюзан Сарандън.

Освен това се притеснявам за това как да празнувам рождения си ден. Размерите на апартамента и на банковата сметка изключват същинския купон. Да дам вечеря? Но в такъв случай ще прекарам деня в слугинаж и ще намразя гостите си още преди да са се появили. Бихме могли да излезем някъде на ресторант, но пък няма да ми е удобно да накарам всеки да си плати. Би било егоистично да карам хората да прекарат скъпа и скучна вечер само и само аз да отпразнувам рождения си ден — а от друга страна, нямам възможност да платя за

всички. О, Господи! Какво да правя? Ще ми се да не съм се раждала, а да съм цъфнала на този свят непорочно — подобно, но не идентично на Исус. Тогава нямаше да се налага да имам рожден ден. Съчувствам на Исус относно неудобството, което неизбежно усеща, или би трябвало да усеща, задето вече две хиляди години налага на голяма част от човечеството да честват рождения му ден.

Полунощ. Хрумна ми нещо жестоко във връзка с рождения ден. Ще поканя народа на коктейли, може би „Манхатъни“. Ще се изживявам като подобие на светска домакиня, а ако някой пожелае след това да ходи на вечеря, нека върви. Като си помисля обаче, представа си нямам какво представлява коктейл „Манхатън“. Може обаче да купя книга за коктейли. Само дето едва ли ще го сторя.

16 март, четвъртък

57,5 кг, алкохолни единици 2, цигари 3 (мн. добре), калории 2140 (но предимно плодове), минути, прекарани в съставяне на списък с гостите за рождения ден, 237 (кофти).

Аз Шарън
Джуд Гадника Ричард
Том Джером (ъх)
[-Майкъл-]
Магда Джереми
Саймън
Ребека Мартин Убийствената Скука
Уони Козмо
Джоана
Даниел? Пърпетуа? (пфу) и Хюго?
О, не! О, не. Какво ще правя?

17 март, петък

Обадих се на Том, който много мъдро ми каза:

— Това е твоят рожден ден и трябва да поканиш само и единствено онези хора, които желаеш да поканиш. Така че ще поканя само:

Шарън
Джуд
Том
Магда и Джереми и сама ще сготвя великолепна вечеря за всички.

Обадих се пак на Том да му съобщя намеренията си и той каза:

— Ами Джером?

— Какво?

— Ами Джером?

— Мислех си, както се разбрахме, да поканя само когото аз... — замлъкнах, давайки си сметка, че ако кажа „искам“, това ще рече, че не „искам“, т. е. не „харесвам“ Томовото непоносимо, претенциозно гадже.

— О! — възкликнах, преигравайки безумно. — Искаш да кажеш твоя Джером? Естествено, че Джером е канен, магаре глупаво. Ама че си и ти! Но как според теб ще прозвучи, като не поканя Джудиния Гадник? И Уони-балони, след като тя ме покани на рождения си ден миналата седмица?

— Няма как да разбере.

Когато казах на Джуд кой ще дойде, тя рече наперено:

— А, значи ще водим половинките си?

Което ще рече Гадника Ричард. И понеже не сме само шест души вече, ще трябва да поканя и Майкъл. Няма как, девет е добра цифра. Десет. Нищо. После се обади Шарън.

— Дано не съм сгафила. Току-що се видях с Ребека и я попитах дали ще дойде на рождения ти ден и тя много се засегна.

О, не, сега ще трябва да каня и Ребека с Мартин Убийствената Скука. Но това ще рече, че трябва да поканя и Джоана. Мамка му! Вече казах, че ще готвя, така че не мога внезапно да обявя, че отиваме на ресторант, защото ще ме изгризкат.

О, Господи! Влизам си сега в апартамента и на телефонния секретар ме чака леденостудено съобщение от Уони: „С Козмо се питахме какъв подарък би искала тази година за рождения си ден. Би ли ни се обадила, ако обичаш?“

Давам си сметка, че ще прекарам рождения си ден пред печката в готвене на храна за шестнайсет души.

18 март, събота

56 кг, алкохолни единици 4 (писна ми), цигари 23 (мн. мн. кофти, още повече, че за 2 часа), калории 3827 (гнус).

2 ч. следобед. Хм. Само това липсваше. Мама нахълта в апартамента ми, забравила като по чудо щуреца от миналата седмица, дето цяло лято пял и свирил.

— Божичко, дете — каза задъхано, като прекоси стаите и влезе в кухнята. — Да не си имала лоша седмица? Изглеждаш ужасно. Приличаш на деветдесетгодишна баба. Няма значение, познай какво ми се случи, миличка — обърна се тя към мен с чайника в ръка, отпускайки скромно клепки, и веднага след това се ухили широко, сякаш ей сега ще затанцува степ.

— Какво? — попитах намусено.

— Взеха ме на работа като телевизионна водеща. Отивам по магазините.

19 март, неделя

55,5 кг, алкохолни единици 3, цигари 10, калории 2465 (но предимно шоколад).

Ура! Цял нов позитивен поглед към рождения ден. Разговарях с Джуд за книгата, която тя чете относно празници и ритуали на първобитни народи, и се чувствам щастлива и в мир със себе си.

Осъзнах колко плиткоумно и неправилно е да смятам, че апартаментът е твърде тесен, за да побере деветнайсет души, и че не мога да се нагъзя и да прекарам рождения си ден в готвене, вместо да се издокарам и да бъда заведена в шикозен ресторант от секс-бог със златна кредитна карта. Вместо това ще си мисля за моите приятели като за огромно, топлосърдечно африканско или в най-лошия случай турско семейство.

Нашата култура е прекалено вглъбена във външната страна на нещата, възрастта и общественото положение. Любовта единствено има значение. Тези деветнайсет души са мои приятели, те искат да бъдат добре дошли в моя дом, за да отпразнуват с обич и скромно домашно посрещане, а не за да ме съдят. Ще им сготвя на всички овчарски пай [Подобие на мусака — кълцано телешко месо, задушено с подправки и зеленчуци, покрито със слой картофено пюре и запечено на фурна. — Б. пр.] — здравословна английска домашна храна. Ще се получи прелестен, топъл, етнически семеен купон в стил Третият свят.

20 март, понеделник

56,5 кг, алкохолни единици 4 (набирам скорост), цигари 27 (но в последния ден, преди да ги откажа), калории 2455.

Реших да поднеса овчарския пай с белгийска салата от див лук на дървени въглища, сирене рокфор, увито в канадски бекон, и испанска наденица чорисо на скара, за да внеса по-шикарна нотка (не съм опитвала преди, но сигурно е много лесно), а след това на всеки по едно индивидуално суфле „Гран Марние“. С изплезен език очаквам рождения си ден. Вероятно ще се прочуя като ненадминатата готвачка и домакиня.

21 март, вторник: рождения ден

56,5 кг, алкохолни единици 9, цигари 42, калории 4295. Ако не се отпусна на рождения си ден, кога?

6,30 вечерта. Не мога повече. Току-що нагазих в тенджера с картофено пюре, както си бях с нови-новенички черни велурени обувки на висок ток, защото съвсем бях забравила, че подът на кухнята е застлан със съдове с пюре и задушено телешко. Вече е 6 и половина и трябва да отскоча до магазина за продуктите за суфлето и разни други забравени неща. Господи — внезапно си спомних, че тубичката с противозачатъчно желе може да е останала на умивалника. Трябва да прибера освен това бурканите с неизискан дизайн на катерички и поздравителната картичка от Джейми с изображение на агънце, пред което е изписано: „Честит рожден ден. Познай ти коя си!“ А като я отвориш, вътре пише: „Ти си най-дъртата овца.“ Хмф.

Разписание:

6,30. Излизам на пазар.

6,45. Връщам се със забравените продукти.

6,45–7. Доизкусурявам овчарския пай и го мятам във фурната. (Господи, дано да се получи.)

7–7,05. Приготвям суфлетата „Гран Марние“ (я да взема още сега да пийна малко „Гран Марние“ — все пак имам рожден ден).

7,05–7,10. Ммм. „Гран Марние“-то си го бива. Да проверя чиниите и приборите за издайнически признаци на небрежно миене и да ги подредя в привлекателна ветрилообразна форма. А, да не забравя да купя и салфетки.

7,10–7,20. Да поприбера и да отместя мебелите встрани от центъра на стаята.

7,20–7,30. Да приготвя ония испанските чорисос.

Което ми оставя цял половин час да се приготвя, без да изпадна в паника. Я да изпафкам една цигара. Фъх! Седем без петнайсет. Кога

стана? Пфу!

7,15 ч. Току-що се връщам от магазина и си давам сметка, че съм забравила да купя масло.

7,35 ч. Ебало си е майката. Овчарският пай е все още в тавите из цялата кухня, а аз още не съм си измила косата.

7,40 ч. О, Господи! Потърсих млякото и осъзнах, че съм забравила в магазина една от торбите. В нея бяха и яйцата. Това ще рече... Божичко, и зехтина... Значи никакви екзотични салати.

7,40 ч. Хм. Най-добре ще е да взема една вана с чаша шампанско в ръка, а после да се облека. Ако изглеждам добре, ще мога да продължа да готвя дори когато всички вече са тук и евентуално да пратя Том за забравената торба.

7,55 ч. Ааах! На вратата се звъни! Аз съм по сутиен и гащи с мокра коса. Паят се въргаля по целия под. Внезапно намразих гостите си. Два дни робувах и слугувах, а те довтасват свежи като репички и искат да ядат наготово като същински кукувици. Иде ми да отворя вратата и да кресна: „Майната ви на всички!“

2 ч. през нощта. Много съм развълнувана. На вратата бяха Магда, Том, Шарън и Джуд с бутилка шампанско. Наредиха ми да не се размотавам, а да се приготвям, и докато си сушах косата, бяха раздигнали кухнята и изхвърлили овчарския пай. Оказа се, че Магда е запазила маса в „192“ и казала на народа да отидат там, а не в апартамента ми, та всички ме чакаха с подаръци и с намерението да ме черпят те. Според Магда били обзети от странно шесто чувство, че от суфлето „Гран Марние“ и другите екзотики нищо няма да се получи. Обичам приятелите си, те са от всяко положение за предпочитане пред голямото турско семейство с всяващи респект забрадки.

Значи за идната Нова година ще реактивирам новогодишните решения, като прибавя следното:

Ще спра да съм невротизирана и да се боя от щяло и нещяло.

Ще спра вече да спя с Даниел Клийвър и да му обръщам внимание.

Април Вродена изисканост

2 април, неделя

57 кг, алкохолни единици 0 (браво), цигари 0, калории 2250.

Прочетох в една статия, че Катлийн Тайнън, покойната съпруга на покойния Кенет [Кенет Тайнън (1927–1980) — английски театрален критик и писател, водеща фигура в британския културен живот през 1960-те години, наричани радикални. Той стои зад скандалното шоу „О, Калкута“, поставено за пръв път в Ню Йорк през 1969 г. — Б. пр.], притежавала „вродена изисканост“ и когато пишела, я заварвали седнала, безупречно издокарана, на малка масичка в средата на стаята, посръбваща от чаша изстудено бяло вино. Когато закъснява с изявление за пресата, поръчано от Пърпетуа, Катлийн Тайнън не би лежала както си е облечена и примряла от ужас под юргана, палеща цигара от цигара, наливаща се със студено саке от бутилката и гримираща се като контрареакция на настъпващата истерична криза. Катлийн Тайнън не би позволила на Даниел Клийвър да спи с нея, когато му скимне, но не и да бъде нейно гадже. Нито пък би се напила до припадък и би повръщала където й падне. Искам да съм Катлийн Тайнън (без да съм мъртва).

Поради това по-късно, когато нещата заплашваха да излязат от контрол, си повтарях фразата „вродена изисканост“ и си въобразявах, че нося бял лен и седя на маса с цветя. „Вродена изисканост“. Вече шест дни без цигари. Надянах маска на достолепна надменност пред Даниел и не съм се съобщавала, флиртувала или спала с него от три седмици. Само три алкохолни единици, погълнати миналата седмица като неохотен реверанс пред Том, който се оплака, че вечерите, прекарани с новата, непорочна мен, приличат на излизане на вечеря с мида, раковина или друга пихтиеста морска твар.

Тялото ми е храм. Дали не е време за лягане? О, не, часът е осем и половина. Вродена изисканост. Ооо. Телефонът.

9 ч. вечерта. Беше баща ми, говореше с някакъв особен, пресекващ глас, почти като пелтек.

— Бриджет. Включи телевизора си на BBC 1.

Прехвърлих каналите и залитнах от ужас. Беше заставка на предаването на Ани и Ник и там, замръзнала на дивана, в центъра на ромб, оформен от видеото, между Ани и Ник седеше майка ми, крайно

издокарана и гримирана, сякаш беше проклетата Кейти Бойл или ней подобна.

— Ник — мило каза Ани.

— ...и ще ви представим нашето ново емблематично пролетно предаване — поде Ник — „Внезапно сама“ — дилема, изправяща се пред все по-нарастващ брой жени. Ан.

— Ще ви представим и новата водеща Пам Джоунс — провъзгласи Ан. — Самата тя „Внезапно сама“ и осъществяваща своя телевизионен дебют.

Докато Ан говореше, майка ми се размрази в ромба, който започна да се разпростира към центъра на екрана, скривайки Ан и Ник и разкривайки мимоходом, че майка ми е набутала микрофон под носа на мишеподобна женица.

— Минават ли ви мисли за самоубийство? — прогърмя майка ми.

— Да — отвърна женицата и избухна в плач, при което кадърът замръзна, обърна краищата си и отплува в едно ъгълче, за да открие отново Ани и Ник, седнали на дивана с погребален вид.

Татко беше съкрушен. Мама дори не беше му казала за работата си в телевизията. Май до този момент се беше намирал в състояние на невъзприемане и се беше самоубедил, че мама е само в старческа криза и вече съзнава каква грешка е направила, но я е срам да го моли да се върне.

Всъщност гласувам с две ръце за закриването на очите пред действителността, наричано с модерния термин „невъзприемане“. Можеш да се самоубедиш в сценария, който сам си избереш, и да си щастлив като момченце, докато бившият ти партньор не изскочи на телевизионния ти екран, ковящ новата си кариера на необвързана повече с теб личност. Опитах се да се престоря, че това не изтрива всяка надежда и че мама може би планира да се съберат отново като истински грабващ край на сериала, но не хвана място. Клетият татко. Едва ли знае за Хулио или за данъчния. Попитах го дали не би искал утре да отида при него, да излезем и да вечеряме някъде в събота вечер, а защо не и да се поразходим в неделя, но той каза, че всичко е наред. Семейство Алкънбери в събота вечер организирали староанглийска вечеря за членовете на „Спасителна лодка“.

4 април, вторник

Вече реших твърдо да се справя с тия постоянни закъснения за работа и неумението да разчистя входящата си кореспонденция,

преливаща от заплахи на съдебни пристави и тям подобни. Непременно започвам програма за самоусъвършенстване с отразяване на зависимостта време-движение.

7 ч. сутринта. Теглене.

7,03 ч. Връщане в леглото разстроена от резултата. Състояние на куфалника отвратително. Заспиването и ставането еднакво невъзможни. Мисля за Даниел.

7,30 ч. Колики от глад ме принуждават да се измъкна от кревата. Правя кафе, колебая се за грейпфрут. Размразявам шоколадов кроасан.

7,35–7,50 ч. Отваряне на гардероба. Вторачване в дрехите.

8 ч. Избор на риза. Опит да открия черната минипола от ликра. Дърпане на дрехи от дъното на гардероба в опит за откриване на полата. Преравяне на чекмеджетата и претърсване зад стола в спалнята. Ровене в панера с дрехи за гладене. Ровене в панера с дрехи за пране. Полата изчезнала. Палене на цигара за повдигане на духа.

8,20 ч. Стъргане на кожата със суха четка (против целулита), баня и миене на косата.

8,35 ч. Начало — избирането на бельо. Закъснението от пералнята означава, че са налице само огромни бели памучни гащи. Прекалено непривлекателни дори за работа (ще ми увредят психиката). Връщане към панера с дрехи за гладене. Откриване на неподходящо миниатюрен чифт от черна дантела — боцкат ме, но са за предпочитане пред гигантските страстоубийки.

8,45 ч. Започвам с плътен черен чорапогащник. Чифтът май се е свил — чаталът идва малко над коленете. Намирам друг чифт и откривам дупка отзад на крака. Захвърлям го. Внезапно се сещам, че носих миниполата от ликра, когато последния път се прибрах с Даниел. Отиване в хола. Триумфално откриване на полата между възглавниците на дивана.

8,55 ч. Връщане към чорапогащниците. Чифт номер три има дупка само на палеца. Слагам го. Дупката се превръща в бримка, която издайнически ще пропълзи от обувката. Отиване до панера с дрехи за гладене. Откриване на последния непрозрачен чифт, усукан като връв, наблъскан с някакъв бял мъх. Оправяне и изчистване на мъха.

9,05 ч. Вече с чорапогащник. Прибавяне на полата. Започва гладенето на ризата.

9,10 ч. Внезапно осъзнаване, че косата изсъхва в странна форма. Търсене на четката. Намиране в чантата. Сушене със сешоара. Не става. Напръскване с растителен спрей и още сушене.

9,40 ч. Връщане към гладенето и откриване упорито леке отпред

на ризата. Всички други възможни ризи мръсни. Паника по повод напредналото време. Опит за пране на лекето. Цялата риза вир-вода. Сушене с ютията.

9,55 ч. Вече мн. закъсняла, пушене на цигара и прочитане на туристически проспект за успокояване.

10 ч. Опити да открия чантата. Чантата изчезнала. Решение за проверка на пощата — дали не е дошло нещо приятно.

10,07 ч. Само предупредително писмо за достъп до банковата сметка във връзка с невнасянето на минималната сума. Опит да си спомня какво търсех. Подновяване търсенето на чантата.

10,15 ч. Отвъд всяка форма на закъснение. Внезапно сещане, че чантата е в спалнята, занесена при опита да се открие четката, но там я няма никаква. Най-сетне намерена под купищата дрехи на пода. Връщане на дрехите в гардероба. Слагане на сакото. Подготовка за напускане на къщата. Не мога да си намеря ключовете. Бясно претърсване на къщата.

10,25 ч. Ключовете се оказват в чантата. Виждам, че съм забравила четката.

10,35 ч. Излизане.

Три часа и трийсет и пет минути от събуждане до излизане са множко. В бъдеще трябва да скачам от леглото веднага щом се събудя и да реформирам цялата система на прането. Отварям вестника и прочитам, че осъден убиец в Америка е убеден, че властите са имплантирали микрочип в задника му, за да следят действията му, тъй да се каже. Ужасена от мисълта за подобен микрочип в собствения задник, особено сутрин.

5 април, сряда

56.5 кг, алкохолни единици 5 (вината е на Джуд), цигари 2 (на всеки може да се случи, не значи, че съм започнала пак да пуша), калории 1765, фишове за моментална печалба 2.

Днес споделих с Джуд за вродената изискаността и тя каза, интересно, тъкмо чета една Дзен книга по самоусъвършенстване. Каза, че ако се вгледаш в живота, Дзен може да се приложи към всичко — Дзен и изкуството да пазаруваш, Дзен и изкуството да купуваш и т. н. Каза, че всичко било въпрос повече на отпускане по Течението, отколкото на борба. И ако например имаш проблем или нещата не

вървят, вместо да се напрягаш или ядосваш, трябва само да се отпуснеш по Течението и всичко ще се оправи. Същото е, каза тя, когато не можеш да си отключиш вратата с ключа — ако го натискаш, става по-лошо, но ако го извадиш и го намажеш с малко вазелин за устни, слагаш го в ключалката и еврика! Но да не споменавам за това на Шарън, защото го смятала за дрън-дрън, та пляс.

6 април, вторник

Излязох да се видя с Джуд, да пийнем спокойно по едно и да си поговорим още за Течението и забелязах познато облечена с рибена кост фигура с мрачна хубост да седи в тихо ъгълче и да вечеря: Магдиният Джереми. Махнах му и за стотна от секундата забелязах на лицето му изражение на ужас, което моментално ме накара да пошепна с кого е на масата и да стигна до изводите: а) не е Магда, б) няма и трийсет, в) носи костюм, който бях пробвала два пъти в „Уисълс“, но се отказах заради непосилна цена. Проклета вещица.

Веднага видях, че Джереми се опитва да се измъкне с един бърз поглед „Здрасти, не сега“, който потвърждава вашето близко, старо, видяло и патило приятелство, но в същото време внушава, че не сега е моментът то да се дозатвърждава с целувки и задълбочени раздумки. Щях да приема играта му, но после си помислих: я чакай малко! Сестри! Под кожата! Магда! Щом мъжлето на Магда не се срамуваше да вечеря с тази недостойна скочубра, облечена с моя костюм, щеше да му се наложи да ме представи.

Отклоних се от пътя си, за да мина покрай масата, на която той побърза да се задълбочи в разговор със скочубрата, като вдигна поглед и ми отправи твърда, уверена усмивка, сякаш да каже „делова вечеря“. Отправих му поглед „Не на мен тия“ и отминах.

Ами сега, какво да правя? Боже Господи! Да кажа на Магда? Да не кажа на Магда? Да се обадя на Магда и да я питам всичко наред ли е? Да се обадя на Джереми и да го питам всичко наред ли е? Да се обадя на Джереми да го заплаша, че ще изпея всичко на Магда, ако не разкара вещицата с моя костюм? Да си гледам работата?

Като се сетих за Дзен, Катлийн Тайнър и вродената изисканост, изработих вариант на Поздрав към Слънцето, който помня от отдавна потъналия в миналото курс по йога и се центрирах, съсредоточавайки се върху вътрешното колело, докато дойде Течението. После благоразумно реших да не казвам на никого, тъй като клюката е разпространяваща се като зараза отрова. Вместо това честичко ще се

обаждам на Магда и ще се навъртам край нея, та в случай, че нещо се обърка (което тя с женската си интуиция не може да не долови), да може да го сподели. Тогава, ако според Течението е редно, ще й разправя какво видях. Нищо стойностно не се придобива чрез борба, всичко идва от течението. Дзен и изкуството да живееш. Дзен. Течение. Хммм, но тогава как налетях на Джереми и недостойната скочубра, ако не се е намесило Течението? Какво ли значи всичко това?

11 април, вторник

56.5 кг, алкохолни единици 0, цигари 0, фишове за моментална печалба 9 (на това трябва да се сложи край).

При Магда и Джереми всичко изглежда нормално, тъй че може наистина да е било делова среща. Може пък идеите на Дзен за Течението да са верни, защото без съмнение не сбърках, като си затраях и не се намесих. Другата седмица съм канена в „Айви“ на лъскав литературен коктейл по случай премиерата на книгата на Кафка „Мотоциклет“. Твърдо съм решена, вместо да примирам от страх пред ужасяващото събитие, да треперя от паника през цялото време и да се прибера вкисната и скапана, да подобря социалните си умения за общуване, самоувереността си и Да Накарам Коктейлите Да Работят За Мен — както се препоръчва в една статия, току-що прочетена в „Ню Йоркър“.

Авторката Тина Браун явно блестящо се справя с коктейлите, прехвръква елегантно от група на група и възкликва:

„Мартин Еймис! Нелсън Мандела! Ричард Гиър!“ с тон, който веднага предполага: „Божичко, никога в живота си не съм била тъй очарована да видя някого! Запознахте ли се с най-невероятната личност на сбирката след вас? Разговаряйте! Разговаряйте! Трябва да създавате връзки! Чаааo!“

Искам да съм като Тина Браун, макар и далеч не толкова затънала в работа. Статията е пълна с полезни съвети. Оказва се, че на коктейл човек не бива да разговаря повече от две минути с един и същ гост. Когато времето изтече, просто му казвате: „От нас май се очаква да циркулираме. Радвам се, че се запознахме“, и отбръмчавате. Ако усетите главата си празна, когато запитате някого с какво се занимава, а той ви отговори: „Погребален агент“ или „Работя в Агенцията за подпомагане на децата“, трябва просто да се заинтересувате:

„Намирате ли работата си забавна?“ Когато запознавате хора, добавете един-два интелигентни детайла за всеки от тях, така че да намерят веднага тема за разговор. Напр. „Това е Джон, той е от Нова Зеландия и обожава уиндсърфинга“, или „Джина е луда по парашутизма и живее на шлеп.“

И най-важното: човек не трябва да отива на коктейл без ясно определена цел — няма значение дали е „създаване на връзки“ с оглед процъфтяване на кариерата, запознанство с определени хора, или просто да сключи страхотен договор. Трябва да разбере, че грешката му е, дето ходи на коктейл с единствената цел да убие малко време, без да се вкисне.

17 април, понеделник

57 кг, алкохолни единици 0 (ми. д.), фишове 5 (ама с печалба от два паунда, тъй че общи разходи за тото само три паунда).

Добре. Утре е „Мотоциклетът“ на Кафка. Ще изработя ясна група цели. След малко. Само да погледам реклами и да се обадя на Джуд. Добре.

1) Да не се вкисвам прекалено.

2) Да намеря хора, с които да си създам връзки.

Хммм. Не, не, ще измисля още след малко.

11 ч. вечерта. Добре.

3) Да пусна в ход социалните умения от статията.

[-4) Да накарах Даниел да помисли, че съм с вродена пзисканост и да поиска пак да е с мене. Не. Не.-]

[-4) Да се запозная и да спя с полов атлет.-]

4) Да установя интересни връзки в света на книгоиздаването, а защо не и от други професии, за да започна нова кариера.

Божичко. Не ща да ходя на страховития коктейл. Искам да си остана вкъщи с бутилка вино и да гледам „Жителите на Ийст Енд“.

18 април, вторник

57,5 кг, алкохолни единици 7 (майчице), цигари 30, калории (самата мисъл е непоносима), фишове 1 (отлично).

Коктейлът започна зле, след като не можах да видя нито един познат, когото да запозная с друг. Добрах се до чаша с питие и зърнах

Пърпетуа да разговаря с Джеймс от „Телеграф“. Уверено се приближих към Пърпетуа, готова да се развихря, но вместо да каже: „Джеймс, Бриджет е от Нортхамптъншир и силно се увлича по гимнастиката“ (скоро пак ще тръгна на фитнес), тя просто продължи да бърбори доста над двеминутната граница и не ми обърна никакво внимание.

Повисях малко наоколо с чувството, че съм пълна отрепка, и изведнъж забелязах Саймън от „Маркетинг“. Престорих се хитро, че изобщо не съм възнамерявала да се присъединя към разговора на Пърпетуа и целенасочено се втурнах към Саймън, готова да възкликна: „Саймън Барнет!“ — в стила на Тина Браун. Но когато почти бях стигнала до него, забелязах, че за нещастие Саймън от „Маркетинг“ е потънал в разговор с Джулиан Барнс [Известен съвременен английски автор, познат у нас с „Папагалът на Флобер“. — Б. пр.]. Подозирайки, че няма да събера сили да се разкрещя: „Саймън Барнет! Джулиан Барнс!“ с нужната веселост и тон, се помотах нерешително край тях, после започнах да се измъквам, в който момент Саймън каза с глас на ядосан началник (колкото и да е смешно, никога няма да чуете този глас от него, когато се мъчи да ви сваля до копирната машина): „Искаш ли нещо, Бриджет?“

— А! Да! — изпаднах в дива паника, какво бих могла да искам. — Ахъм.

— Даааа? — проточи Саймън, а Джулиан Барнс ме погледна очакващо.

— Знаеш ли къде са тоалетните? — изпелтечих аз. По дяволите. По дяволите. Защо? Защо казах точно това? Видях на тънките, но хубави устни на Джулиан Барнс да трепва лека усмивка.

— А, май са нататък. Чудничко. Благодаря — тръснах аз и се запътих към изхода. Веднъж минала през въртящата се врата, се залепих на стената, опитвайки се да възстановя дишането си, повтаряйки наум: „вродена изисканост, вродена изисканост“. Не забелязах особен резултат, но друг изход нямаше.

Погледнах с копнеж към стълбите. Мисълта да се прибера у дома, да си облека нощницата и да пусна телевизора стана неудържимо привлекателна. Все пак си спомних за Целите на коктейла, задишах дълбоко през носа, промърморих още веднъж „вродена изисканост“ и се върнах на коктейла. Пърпетуа още стоеше до вратата и говореше с гадните си приятелки Пити и Арабела.

— А, Бриджет — рече тя. — Ще ми донесеш ли нещо за пиене? — И ми подаде празната си чаша. Когато се върнах с три чаши

вино и една минерална вода „Перие“, трите бърбореха една през друга.

— Срам и позор. В наше време цяло поколение се запознава с великите литературни творби на Остин, Елиът, Дикенс, Шекспир и тъй нататък само чрез телевизията.

— Точно така. Това е нелепо. Престъпно.

— Абсолютно. И те смятат, че това, което гледат, като скачат по каналите между „Домашен прием у Ноел“ и „Среща на непознат“, всъщност е Остин или Елиът.

— „Среща на непознат“ върви в събота — намесих се аз.

— Моля? — рече Пърпетуа.

— В събота. „Среща на непознат“ върви в събота от седем и петнайсет след „Гладиатори“.

— Е, и? — подигравателно изръмжа Пърпетуа и хвърли кос поглед към Арабела и Пити.

— Адаптациите на големите литературни творби не се пускат в събота вечер.

— Я виж ти, ето го и Марк — прекъсна ме Пиги.

— О, Боже, наистина — звънливо се включи Арабела. — Зарязал е жена си, нали знаете?

— Това, което исках да кажа, е, че между екранизациите на литературните шедьоври не пускат хубави предавания като „Среща на непознат“, тъй че не вярвам много хора да сменят канала.

— А, значи „Среща на непознат“ е хубаво, така ли? — саркастично запита Пърпетуа.

— Да, много е хубаво.

— А ти нали знаеш, Бриджет, че „Мидълмарч“ първоначално е било книга, а не сапун?

Мразя Пърпетуа, когато се държи така. Дърта, тъпа, дебелогъза крава.

— О, аз пък мислех, че е шампоан — тръснах аз и ядосано грабнах шепа от минаващите наблизо солети и ги напъхах в устата си. Когато вдигнах поглед, видях тъмнокос мъж с костюм, застанал точно пред мен.

— Здравей, Бриджет — каза той. Аз зяпнах и солетите паднаха от устата ми. Беше Марк Дарси. Но без пуловера на ромбове.

— Здравей — изфъфлих с пълна уста, като се опитвах да не се паникьосам. После се сетих за статията и се обърнах към Пърпетуа.

— Марк. Пърпетуа е... — започнах аз, но бързо секнах. Какво да кажа? Пърпетуа е много дебела и прекарва цялото си време да ме юрка и да ми се прави на началничка? Марк е много богат и има бивша

съпруга от жестока раса?

— Да? — каза той.

— ...е моя шефка и си купува апартамент във Фулъм, а Марк е — продължих аз, като отчаяно се обърнах към Пърпетуа — виден адвокат по правата на човека.

— О, здравейте, Марк. Разбира се, чувала съм за вас — загука Пърпетуа, сякаш беше Прунела Скеилс от сериала „Фолти Тауърс“, а той — Единбургският херцог.

— Здрасти, Марк! — обади се Арабела, ококори се и замига по начин, който очевидно смяташе за крайно привлекателен. — Не съм те виждала от векове. Как беше Голямата ябълка [Голямата ябълка е прозвище на Ню Йорк — Б. пр.]?

— Тъкмо говорехме за йерархията в културата — прогърмя Пърпетуа. — Бриджет е от онези хора, които смятат, че „Среща с непознат“ е не по-лош от монолога на Отело „Изхвърли душата ми от рая“. — И закудкудяка от смях.

— А! Значи Бриджет определено е постмодернистка — заяви Марк Дарси. — Това е Наташа — продължи той, като посочи високо, слабо, главозамайващо момиче до себе си.- Наташа е виден адвокат по семейни дела.

Имах чувството, че ми се надсмива. Проклето нахалство.

— Винаги съм смятала — заговори Наташа с усмивка на познавач, — че хората, които защитават класиката, трябва първо да докажат, че са прочели книгата, преди да им се разреши да гледат телевизионната адаптация.

— О, напълно съм съгласна — заяви Пърпетуа и изригна нови вълни смях. — Каква забележителна идея!

Вече я виждах как намира наум места за Марк Дарси и Наташа на масата си за вечеря наред с нейните Пуховци и Пигита.

— Не биваше да се разрешава на никого да слуша мелодията за Световната купа, — задудна Арабела, — освен ако не е доказал, че е изслушал цялата „Турандот“!

— Макар, разбира се, в много отношения — изведнъж стана сериозна Марковата Наташа, сякаш разтревожена, че разговорът поема грешна насока — демократизацията на културата ни е хубаво нещо...

— Освен в случая на господин Шишко, който би трябвало да бъде пукнат още при раждането си — изпищя Пърпетуа. Когато неволно погледнах задника на Пърпетуа с мисълта „Намерил кой да го каже“, улових Марк Дарси да прави същото.

— Това, което все пак ненавиждам — Наташа изглеждаше

разтегната и разкривена, сякаш се намираше в дружество за разисквания в Оксбридж, — е арогантният индивидуализъм, който кара всяко ново поколение да си въобразява, че някак си може да пресъздаде света отначало.

— Но то нали точно това прави — кротко вметна Марк Дарси.

— О, щом държиш да разглеждаш нещата на това равнище... — войнствено откликна Наташа.

— Какво равнище? — запита Марк Дарси. — Това не е равнище, а напълно основателна гледна точка.

— Не. Не. Съжалявам, но умишлено се инатиш — възкликна тя и силно се изчерви. — Не става дума за деконструкционалистични свежи възгледи. Говоря за върховната вандализация на културните рамки.

Марк Дарси имаше вид, като че ли всеки момент ще избухне в смях.

— Мисълта ми е, че ако ще възприемаш този вид морално релативистична линия на поведение в стил „Среща с непознат е прекрасно предаване...“ — Тук тя ми хвърли погнусен поглед.

— Аз наистина харесвам „Среща с непознат“ — възразих аз. — Макар да смятам, че ще е по-добре, ако карат избраните участници да измислят собствени отговори, вместо да четат ония плоски реплики, пълни с игри на думи и сексуални намеци.

— Точно така — намеси се Марк.

— Но пък не мога да търпя „Гладиатори“. Кара ме да се чувствам дебела — казах аз. — Все пак радвам се, че се запознахме. Чао!

Стоях на опашката да си получа палтото и разсъждавах каква разлика може да създаде присъствието или отсъствието на пуловер с ромбове в човешката привлекателност, когато усетих нечии ръце леко да ме прихващат за талията. Обърнах се.

— Даниел!

— Джоунс! Защо се измъкваш толкова рано? — Наведе се и ме целуна. — Ммм, миришеш хубаво! — И ми предложи цигара.

— Не, благодаря, открих вродената си изискаността и зарязах пушенето — заявих аз по някакъв предварително програмиран начин като степфордска съпруга ["Степфордските съпруги" — роман от американския автор на три-лъри Айра Левин, в който съпрузите в градчето Степфорд убиват жените си и ги заменят с техни двойници-роботи, които им се подчиняват във всичко. — Б. пр], измъчвана от желанието Даниел да не беше толкова привлекателен, когато се намирах насаме с него.

— Ясно — подхилна се той, — вродена изисканост значи?

— Да — строго потвърдих аз. — Беше ли на коктейла? Не те видях.

— Знам, че не ме видя. Но пък аз те видях. Говореше с Марк Дарси.

— Откъде познаваш Марк Дарси? — смаях се аз.

— От Кеймбридж. Не понасям тоя зубрач. Същинска баба. А ти откъде го познаваш?

— Той е син на Малкълм и Илейн Дарси — започнах аз и едва не продължих: „Познаваш, Малкълм и Илейн, мило дете. Идваха, когато живеехме в Бъкингам...“

— Кои, по...

— Приятели на родителите ми. Играла съм си с него в детското басейнче.

— Не се и съмнявам, ти малка мръснице — изръмжа той. — Искаш ли да идем да вечеряме?

Вродена изисканост, рекох си аз, вродена изисканост.

— Хайде, Бридж — настоя той и прелъстително се надвеси над мен. — Имам нужда от сериозно обсъждане на блузата ти. Крайно тънка е. Ако я разгледаш отблизо, почти граничи с прозрачността. Хрумвало ли ти е някога, че тази блуза може да страда от... булимия?

— Трябва да се видя с един човек — отчаяно изхриптях аз.

— Хайде, Бридж.

— Не — повторих с твърдост, която доста ме изненада.

— Срамота — нежно отвърна той. — Ще се видим в понеделник. — И ми хвърли такъв мръснишки поглед, че едва не се хвърлих след него с викове: „Начукай ме! Начукай ме!“

11 ч. вечерта. Току-що се обадих на Джуд и й разказах за случката с Даниел, също и за сина на Малкълм и Илейн Дарси, с когото мама и Уна се бяха старали да ме сватосат на пуешкото парти, появил се на коктейла в доста привлекателен вид.

— Чакай малко — прекъсна ме Джуд, — да не би да говориш за Марк Дарси? Адвоката?

— Да. Какво... и ти ли го познаваш?

— Ами да. Работила съм с него. Невероятно мил и привлекателен мъж. Стори ми се, че описа човека от пуешкото парти като пълен урод.

Хъмф. Проклетата Джуд.

22 април, събота

54 кг, цигари 0, алкохолни единици 0, калории 1800.

Днес е исторически ден на радост. След осемнайсет години напразни опити да сляза до петдесет и четири килограма най-сетне го постигнах. Не е някакъв трик на кантара, потвърдено е от джинсите. Аз съм слаба.

Не съществува разумно обяснение. Миналата седмица ходих два пъти в гимнастическия салон, но това, макар и рядко да ми се случва, не е извращение. Ядох нормално. Истинско чудо. Звънах на Том, който предположи, че може да съм завъдила тения. Начинът да се отърва от нея, посъветва ме той, е да държа купичка с топло мляко и молив пред устата си. (Оказва се, че тениите са любителки на топлото мляко. Направо го обожавали.) Да си отворя устата. После, когато тенията подаде глава, да я увия внимателно около молива.

— Слушай — срязах го аз. — Тенията остава. Обичам новата си тения. Не само че съм слаба, но и вече не ми се пуши и лочи вино.

— Да не си влюбена? — подозрително и завистливо попита Том. Винаги е такъв. Не че иска той да е с мен, защото несъмнено е хомосексуалист. Но когато си единак, последното нещо, което ти се иска, е най-добрата ти приятелка да развие функционална връзка с друг. Поблъсках си главата, после спрях, шокирана от внезапно, смайващо разбиране. Вече не съм влюбена в Даниел. Аз съм свободна.

25 април, вторник

54,3 кг, алкохолни единици 0 (браво), цигари 0 (мн. мн. д.), калории 995 (продължавай в тоя дух).

Хъмф. Тази вечер отидох на купона у Джуд с малка тясна черна рокличка да демонстрирам фигура, предоволна от себе си.

— Божичко, добре ли си? — запита ме Джуд, когато влязох. — Имаш страшно уморен вид.

— Добре съм — съкрушено отвърнах аз.- Отслабнала съм три килограма и половина. Защо питаш?

— А, нищо. Просто си помислих...

— Какво? Какво?

— Че може би си ги свалила прекалено бързо от... лицето си — заглъхна тя и погледна втренчено видимо спаруженото ми деколте.

Саймън беше същият.

— Бриджееет! Имаш ли цигарка?

— Не, отказах ги.

— О, проклятие, нищо чудно, че изглеждаш толкова...

-Какво?

— А, нищо, нищо. Само малко... измъчена.

И цяла вечер все така. Няма нищо по-лошо от това хората да ти казват, че изглеждаш уморена. Биха могли да си спестят усилията и направо да заявят, че приличаш на пет вида лайна. Чувствах се толкова доволна, че не пия, но с напредването на вечерта, докато всички ставаха все по-пияни, аз започнах да се усещам толкова спокойна и самодоволна, че сама си досадих. Непрекъснато се откривах ангажирана в разговори, когато всъщност не бях в състояние да произнеса дори дума и само гледах и кимах мъдро и сдържано.

— Имаш ли чай от лайкучка? — рекох по едно време на Джуд, когато тя минаваше покрай мен, хълцукайки щастливо, при което приятелката ми изпадна в пристъп на кикот, прегърна ме през рамо и падна. Реших, че ще е най-добре да си ходя.

Когато най-сетне се прибрах, се пъхнах в леглото, положих глава на възглавницата, но нищо не ставаше. Местех главата си от място на място, но все не можех да заспя. Нормално вече щях отдавна да хъркам и да сънувам някакъв травматизиращ параноичен сън. Запалих лампата. Беше само единайсет и двайсет. Може би трябваше да направя нещо като... ами ъъ... кърпеж? Вродена изискаността. Телефонът звънна. Беше Том.

— Добре ли си?

— Да. Чувствам се прекрасно. Защо?

— Ами тази вечер изглеждаше малко... смачкана. Всички забелязаха, че не си на себе си.

— Не, добре бях. Видя ли колко съм слаба? — Мълчание.

— Том?

— Сладурче, мисля, че преди изглеждаше по-добре.

Сега се чувствам празна и объркана, сякаш изпод краката ми са издърпали килимче. Осемнайсет години на вятъра. Осемнайсет години пресмятане на калории и мастни единици. Осемнайсет години купуване на дълги ризи и сака и излизане от стаята с гръб към вратата в интимни моменти, за да си скрия задника. Милиони изварени торти и тирамисута, десетки милиони резенчета сирене „Ементал“ неизядени. Осемнайсет години на борба, саможертви и стремления... и за какво? Осемнайсет години и резултатът е „уморена и смачкана“. Чувствам се като учен, открил, че делото на живота му е било една голяма грешка.

27 април, четвъртък

Алкохолни единици 0, цигари 0, фишове 12 (мн. мн. лошо, ама пък не съм се теглила и не съм мислила за диети цял ден, мн. д.)

Трябва да спра с тези тотофишове, но бедата е, че доста често печеля. Те са за предпочитане пред лотарията, защото числата му не се теглят по време на „Среща с непознат“ и не се случва толкова често да останеш без познато число и с чувството, че си безсилна и измамена и няма какво да направиш, освен да смачкаш билета и предизвикателно да го хвърлиш на пода.

Съвсем друг е случаят с моменталното тото, в което участваш по-активно, като трябва да издраскаш с монета шестте печеливши числа — работа често трудна и изискваща големи умения, — без да оставаш с усещането, че нямаш никакъв шанс. Три познати числа ти осигуряват печалба, а от опит знам, че винаги си на една крачка, често с цели два познати чифта при джакпот от 50 000 паунда!

Пък и човек не може да се лишава от всички удоволствия на живота. Ще се ограничa само с четири-пет фиша на ден и скоро ще спра.

28 април, петък

Алкохолни единици 14, цигари 64, калории 8400 (мн. д., макар че броенето беше гадно. Вманиачаването на тема слабеене мн. л.), фишове 0.

Снощи в девет без петнайсет си бях направила отпускаща ароматизирана вана и сърбах чай от лайкучка, когато се включи алармата на някаква кола. Подкрепям кампанията на нашата улица срещу алармите на колите, които са нетърпими и контрапродуктивни, тъй като е по-вероятно колата ти да бъде разбита от разгневен съсед, опитващ се да изключи алармата, отколкото от крадец.

Но този път вместо да се разяря и да се обадя в полицията, просто поех дъх през разширени ноздри и си промърморих: „Вродена изискаността“. На вратата се позвъни. Вдигнах слушалката на домофона. Мн. шикозен овчи глас проблея: „Той си има шибана любовница.“ Последва истерично ридание. Втурнах се надолу, където пред апартамента Магда, леещa потоци сълзи, се боричкаше с кормилото на сааба на Джереми, който издаваше „дауиии-дауиии-дауиии“ с неописуема височина, всички фарове и габарити святкаха и угасваха,

докато бебето пищеше, сякаш на детската седалка го дереше домашната котка.

— Изключи я! — изкрещя някой от прозорец на горния етаж.

— По дяволите, не мога! — изврещя Магда и се вкопчи в капака на колата.

— Джерърс! — разкрещя се Магда в мобифона. — Джерърс, ти, ебливо, лъжливо копеле! Как да отворя капака на сааба?

Магда е много шик. Но улицата ни не е такава. Тя е от улиците, по чиито прозорци още се мъдрят плакати с призив „Свобода за Нелсън Мандела.“

— Няма да се върна, копеле такова! — продължаваше да крещи Магда. — Само ми кажи как да отворя шибания капак.

И двете с Магда вече бяхме в колата и дърпахме всеки видим и невидим лост, като Магда непрекъснато надигаше бутилка „Лоран-Перие“. Междувременно се събра разярена тълпа. Следващият удар беше появата на Джереми с грохот, яхнал мотора си Харли Дейвидсън. Но вместо да изключи алармата, той започна да дърпа бебето от задната седалка, докато Магда му крещеше истерично. После оня австралиец Дан, който живее под мен, отвори прозореца си.

— Ой, Бриджет — развика се той. — От тавана ми капе вода.

— Мамка му! Банята!

Завтекох се нагоре, но когато стигнах до вратата, разбрах, че съм я затръшнала и съм оставила ключа вътре. Започнах да си блъскам главата в нея и да вия: „Олеле! Олеле!“

Тогава на площадката се появи Дан.

— Божке — рече той, — я най-добре се почерпи една от моите.

— Благодаря — рекох и, кажи-речи, сдъвках предложената ми цигара.

След няколко цигари и много опити с кредитна карта бяхме вътре, за да открием, че апартаментът е плувнал във вода. Не можахме да затворим крановете. Дан се втурна надолу и се върна с гаечен ключ и бутилка скоч. Успя да затвори крановете и започна да ми помага да събираме водата. После алармата млъкна и ние се втурнахме към прозореца точно навреме да видим как сааът потегля с грохот, а Харли-дейвидсънът го следва бясно по петите.

И двамата избухнахме в щуро веселие, вече погълнали достатъчно уиски. После изведнъж, не помня точно как стана, той вече ме целуваше. Положението беше крайно неудобно от гледна точка на етикета, защото току-що бях наводнила апартамента му и съсипала вечерта му, тъй че не ми се искаше да изглеждам неблагодарна. Знам,

че това не му даваше право да упражнява сексуален тормоз над личността ми, но този тип усложнение всъщност беше доста приятно след всички драми, вродената изискаността и какво ли не. После изведнъж на вратата се появи мъж в кожен костюм на мотоциклетист с кутия пица в ръка.

— Мамка му — рече Дан, — забравих, че поръчах пица.

Тъй че изядохме пицата с бутилка вино, изпушихме по още няколко цигари, пийнахме още скоч и после той пак започна да ме целува, а аз запреплитах език: „Не, не, не бива“, в който момент той изведнъж стана особен и започна да мотолеви: „О, Божке. О, Божке“.

— Какво има? — запитах аз.

— Аз съм женен — заяви той. — Обаче, Бриджет, май те обичам.

Когато най-сетне си тръгна, аз се смъкнах на пода разтреперана, с опрян във входната врата гръб, като палех фасовете един от друг. „Вродена изискаността“, казах си обезсърчено. После на вратата се звънна. Не обърнах внимание и се позвъни отново. След това зазвъня без спиране. Вдигнах слушалката на домофона.

— Миличка — обади се друг пиян мъжки глас, когото познах.

— Махай се, Даниел — изсъсках аз.

— Не. Чай да ти обясня.

— Не.

— Бридж... Искам да вляза.

Мълчание. Господи Боже. Защо продължавам толкова да си падам по Даниел?

— Бридж, обичам те.

— Махай се. Ти си пиян — отсякох аз с повече убеждение, отколкото изпитвах.

— Джоунс?

— Какво?

— Мога ли да използвам тоалетната ти?

29 април, събота

Алкохолни единици 12, цигари 57, калории 8489 (браво).

Двайсет и два часа, четири гащи, три пакета цигари и три бутилки шампанско по-късно, Даниел е още тук. Влюбена съм. Освен това се намирам между някое от следните състояния:

а) Отново на по трийсет дневно.

б) Сгодена.

в) Тъпа.

г) Бременна.

11,45 вечерта. Току-що повръщах и докато се навеждах плътно над тоалетната чиния, за да не ме чуе Даниел, той внезапно изрева от спалнята: „Край на вродената ти изисканост, дебелански. Там й е мястото!“

Май Бъдеща майка

1 май, понеделник

Алкохолни единици 0, цигари 0, калории 4200 (ям за двама).

Сериозно си мисля, че съм бременна. Как можахме да бъдем толкова тъпи? Даниел и аз бяхме тъй отнесени от еуфорията, че пак сме заедно, че действителността сякаш излетя през прозореца и след като веднъж започнахме... о, не искам да говоря за това. Тази сутрин определено усетих признаци на утринно прилошаване, но може да е и защото имах такъв махмурлук, след като Даниел вчера най-сетне си тръгна, че изядох следните неща в опит да се почувствам по-добре:

2 пакетчета нарязано сирене „Ементал“

1 литър прясно изцеден портокалов сок

1 опечен необелен картоф, студен

2 парчета неопечен изварен сладкиш с лимонова есенция (много лек, освен това нищо чудно да ям за двама)

1 „Милки уей“ (само 125 калории. Възторжената реакция на тялото ми на изварения сладкиш подсказва, че бебето се нуждае от захар)

1 шоколадов „Виенски десерт“ със сметана отгоре (лакомото бебе е много взискателно)

Броколи на пара (опит да подхраня бебето и да спра да го глезя от сега)

4 студени кренвирша (единствената консерва в бюфета — прекалено съм изтощена от бременността да ходя отново на пазар)

Майчице. Започвам да се увличам по идеята за мен като майка в стил Калвин Клайн, евент. облечена с изрязана фланелка или подхвърляща бебето във въздуха, доволно засмяна на реклама за газов котлон, филмова комедия или нещо подобно.

Днес в службата Пърпетуа беше особено гадна, прекара 45 минути на телефона с Дездемона в дискусия дали жълтите стени ще вървят на розовосивите щори или двамата с Хюго да не се отдадат на кървавочервено с фриз от цветчета. В продължение на петнайсет минути не казваше нищо друго освен „Точно така... не, точно така, точно така“ и после завърши с „Разбира се, в известен смисъл човек може да приведе същите доводи и за червеното.“

Вместо да ми се прище да я замеря с нещо по главата, аз се

усмихвах с безспорна святост, като си мислех колко скоро всички тези неща ще станат несъществени за мен на фона на грижите за едно крехко човеченце. После открих цял нов свят от фантазии за Даниел: Даниел, носещ бебето в кенгуру, Даниел, бързащ да се прибере от работа, очарован да ни завари розови и честити във ваната, а в по-следващите години да е невероятно впечатляващ на родителските срещи.

Но тогава се появи Даниел. Не бях го виждала да изглежда по-зле. Единственото възможно обяснение е, че след като вчера си тръгна от мен, е продължил да пие. Хвърли ми кратък поглед с изражение на кръволок. Изведнъж фантазиите се смениха с образи от филма „Барфлай“, където двамата през цялото време бяха мъртвопияни, крещяха и се замеряха с бутилки, или пък от „Тиня“ на Хари Енфилд с Даниел, който реве: „Бридж! Бебето! Пищи! Та се къса!“

А аз отговарям: „Даниел, пуша си цигарката.“

3 май, сряда

56 кг[2] (Олеле. Бебето расте с чудовищна, неестествена бързина), алкохолни единици 0, цигари 0, калории 3100 (ама предимно от картофи, о, Боже).

Помощ. Понеделник и почти целия вторник май живях с мисълта, че съм бременна, но знаех, че всъщност не съм, също като когато се прибирате късно през нощта и ви се струва, че някой ви следи, но знаете, че няма никой. Но после изведнъж ви стисват за гушата, а на мен ми закъснява с два дни. Цял понеделник Даниел не ми обръщаше никакво внимание, после ме хвана в 6 ч. вечерта и каза: „Слушай, заминавам за Манчестър до края на седмицата. Ще се видим в неделя вечерта, нали?“ Не се обади. Самотна майка съм.

4 май, четвъртък

56,3 кг, алкохолни единици 0, цигари 0, картофи 12.

Отидох в аптеката да си купя дискретно тест за бременност. Тъкмо посочвах кутийката на продавачката с ниско наведена глава, като се ругаех, че не се сетих да си надяна пръстен на брачния пръст, когато аптекарят изрева: „Тест за бременност ли искате?“

— Шшпт — изсъсках аз и погледнах през рамо.

— Колко е закъснението на менструацията ви? — прогърмя той. — По-добре ще е да ви дам синия тест. Казва дали сте бременна още на първия ден след закъснението на менструацията.

Грабнах предложения син тест, подадох тъпите осем лири и деветдесет и пет и избягах.

Тази сутрин прекарах първите два часа във взиране в чантата, сякаш в нея имаше бомба. В 11,30 не издържах повече, грабнах чантата, влязох в асансьора и отидох в тоалетната два етажа по-долу, за да избегна риска някой да чуе, че издавам подозрително шумолкане. Кой знае защо цялата работа внезапно ме накара да се почувствам бясна на Даниел. Това беше и негова отговорност, ама на него не му се налагаше да харчи 8,95 паунда и да се крие по тоалетните, опитвайки се да се изпишка върху клечка. Отворих гневно опаковката, като хвърлих кутийката и всичко останало в кошчето, и свърших работата, после оставих клечката наопаки върху капака на чинията, без да я гледам. Три минути. Нямаше начин да наблюдавам как съдбата ми се подпечатва от бавно пълзяща синя чертичка. Не знам как преживях тези сто и осемдесет секунди, последните ми свободни сто и осемдесет секунди, взех клечката и едва не изпищях. Там, в малкото прозорче, се виждаше тънка синя чертичка, ясна като на длан. Ааах! Ааах!

След 45 минути тъпо взиране в компютъра, опитвайки се да си представя, че Пърпетуа е мексикански кактус всеки път, когато ме питаше какво ми е, скочих и отидох до уличния телефон да се обадя на Шарън. Проклетата Пърпетуа. Ако Пърпетуа се уплаши, че е бременна, зад гърба й стоят толкова английски институции, че ще тръгне по пътеката в църквата, накипрена в булчинска рокля на „Аманда Уейкли“, точно след десет минути. Вън шумът от трафика беше тъй оглушителен, че не можах да накарам Шарън да разбере.

— Какво? Бриджет! Не те чувам. Неприятности с полицията ли имаш?

— Не — смотолевих аз. — Със синята чертичка в теста за бременност.

— Божичко. Среща след петнайсет минути в „Кафе Руж“.

Макар да беше едва 12,45, реших, че една водка с портокалов сок няма да ми навреди, тъй като случаят беше крайно реанимационен, но после се сетих, че бебето не бива да пие водка. Чаках, чувствайки се като някакъв рядък хермафродит или Блъсни-ме-дръпни-ме, изпитваща най-ярки противоречиви чувства за бебето, едновременно присъщи на мъжа и на жената. От една страна, бях спокойна и уравновесена спрямо Даниел, доволна, че съм истинска жена —

толкова неустоимо плодовита! — и си представях розова, пухкава бебешка кожа, малко същественце, което да обичам, и сладките бебешки дрешки на „Ралф Лоран“. От друга страна, си мислех, о, Божичко, животът ми свърши, Даниел е буйстващ алкохолик и когато разбере, ще ме убие и излежи. Вече няма да има вечери навън с момичетата, пазаруване, флиртове, секс, бутилки с вино и цигари. Вместо това щях да се превърна в отблъскваща, надуваща се млекоцентрала, която никой няма да харесва и която няма да може да се побере в нито един от панталоните си, особено в новите си киселиннозелени джинси „Агнес Б“. Предполагам, че това объркване е цената, която трябва да платя, за да стана съвременна жена, вместо да следвам естествения ход на природата, както щеше да се случи, когато бях на осемнайсет и възнамерявах да се омъжа за Абнър Римингтън в нортхамптънширския автобус. Когато пристигна Шарън, намусено й подадох под масата теста за бременност с ярката му синя чертичка.

— Това ли е? — запита тя.

— Естествено, че е това — изръмжах аз. — Какво мислиш, че е? Мобифон?

— Ти — рече тя — си невероятно смешно същество. Не прочете ли обясненията? Трябва да има две сини чертички. Едната е само за доказателство, че тестът работи. Една чертичка значи, че не си бременна, малоумнице.

Прибрах се у дома, за да чуя телефонното съобщение от майка ми: „Миличка, обади ми се веднага. Нервите ми са на дантела.“

Нейните нерви били на дантела!

5 май, петък

56 кг (о, мамка, му, не мога да скъсам с дълговечния навик да се тегля, особено след травмата от бременността — в бъдеще ще се подложа на някаква терапия), алкохолни единици 6 (ура!), цигари 25, калории 1895, тотофишове 3.

Прекарах сутринта в жалейка по изгубеното бебе, но се поразвеселих, когато се обади Том и предложи да пийнем на обяд по едно „Блъди Мери“, за да дадем здравословен начален тласък на почивните дни. Прибрах се и заварих сприхаво съобщение от майка ми, че постъпвала в санаториум и щяла да ми се обади по-късно. Интересно какво става. Вероятно е съсипана от прекалено многото подаръци от „Тифани“, изпратени от обожатели, и от предложенията

за работа от страна на различните конкурентни телевизии.

11,45 вечерта. Току-що се обади Даниел от Манчестър.

— Добре ли мина седмицата? — попита.

— Благодаря, супер беше — бодро отвърнах аз. Благодаря супер. Ха! Четох някъде, че най-добрият дар, който една жена може да поднесе на мъжа, е спокойствието, тъй че не бих могла още в началото на връзката ни да призная, че в мига, в който се е обърнал с гръб към мен, аз съм изпаднала в невротична хистерия по повод несъществуваща бременност.

Е, какво пък. На кого му пука? Ще се видим утре вечерта. Ура! Лалала.

6 май, събота — Ден на победата

56,5 кг, алкохолни единици 6, цигари 25, калории 3800 (ама празнувах годишнината от края на купонната система), познати числа на лотария 0 (зле).

Събудих се в Деня на победата насред необичайна за сезона жега, опитах се да пробудя у себе си вихър от чувства по повод края на войната, освобождаването на Европа, прекрасно, прекрасно и т. н. Да си кажа правичката, чувствам се отвратително. Всъщност „изолирана“ май е думата, която търся. Нямам никакви дядовци. Татко е изцяло погълнат от подготовката на градинско празненство у Алкънбери, на което, по неясни причини, ще подхвърля палачинки в тиган. Мама ще се върне на улицата, на която е израснала в Челтнъм, на празненство с пържено китово месо, вероятно с Хулио. (Слава Богу поне, че не избяга с немец.)

Никой от приятелите ми няма да организира нещо. Ще изглежда някак си излагащо ентусиазирано и някак си неуместно, с намек за положителен подход към живота или че крадешком се опитваме да се присламчим към нещо, с което нямаме нищо общо. Мисълта ми е, че когато войната е свършила, аз вероятно не съм била дори яйце. Била съм нищо, докато те всички са се били и варили мармалад от моркови или каквото там са правили.

Тази идея ме отблъсква и се колебая дали да не се обадя на мама да разбера дали вече е имала менструация, когато войната е свършила. Интересно дали яйцата се образуват едно по едно, или се съхраняват от деня на раждането в някаква микроформа до момента на активирането им? Бих ли могла по някакъв начин да усетя края на

войната като складирано яйце? Само да имах дядо, щях да му измъкна всичко, като се преструвам на мила внучка. Я стига, отивам на пазар.

7 ч. вечерта. Жегата накара тялото ми да удвои размерите си, кълна се. Никога вече няма да стъпя в обществена пробна. В „Уеърхаус“ една рокля се заклещи под мишниците ми, докато се мъчех да я съблека и накрая се оказа, че се блъскам наоколо с обърнат наопаки плат вместо глава, размахала ръце във въздуха, с разголени стомах и бедра, изложени на вниманието на събралите се хихикащи петнайсетгодишни. Когато се опитах да издърпам тъпата рокля надолу и да я събуя, тя се заклещи на ханша ми.

Мразя обществените пробни. Всички хвърлят крадливи погледи към телата на другите, но никой не те гледа в очите. Винаги има момичета, които знаят, че изглеждат фантастично във всичко, и танцуват сияещи наоколо, отмятат коси и заемат пози на манекенки пред огледалото с думите: „Не изглеждам ли дебела?“, отправени към задължително охранените си приятели, които, каквото и да облекат, приличат на биволи.

Но и без това пазаруването беше катастрофа. Знам, че начинът да пазаруваш е да купиш няколко подбрани неща от „Никол Фархи“ и „Уисълс и Джоузеф“, но цените там така ме ужасяват, че притичвам обратно до „Уеърхаус“ и „Мис Селфридж“, радвам се на богат избор рокли по 34,99 паунда, заклещвам ги на ставата си, после си купувам неща от „Маркс и Спенсър“, защото там не се налага да ги пробвам и поне съм купила нещо.

Прибрах се с четири покупки, все неподходящи и неотиващи ми. Едната ще престои две години зад стола в спалнята в плика си от „Маркс и Спенсър“. Другите три ще бъдат разменени за кредитни бележки от „Боулс“, „Уеърхаус“ и т. н, които впоследствие ще загубя. По този начин се разделих със 119 лири, които щяха да ми стигнат да си купя нещо наистина хубаво от „Никол Фархи“, като например много тясна тениска.

Съзнавам, че това е наказание, задето съм обладана от пазаруването по един плитък материалистичен начин, вместо да нося цяло лято една и съща рокля от мека, екологично издържана целулоза и да тегля една черта отзад на прасците си, също и защото не успях да съм част от празнуването на Деня на победата. Защо да не звънна на Том и да не организираме едно хубаво празненство за понеделник, който е неработен ден? Възможно е да го организираме като кичозна пародия на Деня на победата, нещо като кралската сватба. Не, не става, не е редно да иронизираме покойници. А съществува и проблемът със

знамената. Половината от приятелите на Том са били в Антинацистката лига и биха приели наличието на националното знаме като намек, че очакваме скинхеди. Какво ли би станало, ако нашето поколение трябваше да се бие във война? Е, добре, време е да пийна нещо. Даниел скоро ще дойде. Най-добре да започвам приготовленията.

11,59 ч. вечерта. Проклятие. Крия се в кухнята да изпуша една. Даниел спи. Всъщност съм убедена, че се преструва, че спи. Напълно смахната вечер. Разбрах, че цялата ни връзка се крепи на идеята, че един от двама ни трябва да се дърпа от секса. Прекарването на цяла вечер заедно с идеята, че очакваме един от друг в края й да правим секс, беше, меко казано, чудновато. Гледахме по телевизията празнуването на Деня на победата, ръката на Даниел беше неудобно преметната през раменете ми, сякаш бяхме двойка четиринайсетгодишни на кино. Наистина страшно ми убиваше на врата, но не ми беше удобно да го помоля да я махне. После, когато вече стана невъзможно да избегнем темата, че е време да си лягаме, започнахме да се държим страшно официално и по английски. Вместо да вземем да разкъсваме дрехите си като животни, стояхме и се подканвахме „Иди първо ти в банята.“

— Не! След теб!

— Не, не, не! След теб!

— Наистина! Настоявам!

— Не, не, и дума не може да става. Ще ти намеря чиста кърпа и миниатюрни сапунчета с форма на мида.

После се озовахме легнали един до друг, без да се докосваме, сякаш бяхме Моркамб и Мъдрия, или Джон Ноукс и Валери Сингълтън в „Къщата на Синия Питър“. Ако има Бог, бих искала смирено да Го помоля, като същевременно Му изясня извън всяко съмнение, че съм Му дълбоко благодарна, задето изведнъж превърна Даниел в редовно явление в дома ми след толкова душевно ебаване, но все пак да не Му позволява да ляга в леглото с пижама и очила за четене, да се взира в някаква книга в продължение на 25 минути, после да гаси лампата и да се обръща с гръб, а отново да го превърне в голия похотлив сексуален змей, когото познавах и обичах. Като ти благодаря за вниманието, което отдели на този въпрос, Боже, оставам винаги Твоя.

13 май, събота

57,5 кг, цигари 7, калории 1145, тотофишове 5 (спечелих две лири и следователно общи разходи за тото само три лири, мн. д.), за същинската лотария 2 лири, брой познати числа 1 (напредък).

Как е възможно да съм наддала само четвърт килограм след снощната оргия на преяждане? Може би храната и теглото се държат като чесъна и лошия дъх: ако изядеш няколко глави чесън, дъхът ти изобщо няма да мирише; по същия начин, ако поглъщаш огромни количества храна, няма да надебелееш: странно развеселяваща теория, но създава мн. лошо състояние в главата. Препоръчвам отстраняване за щателно прочистване. Все пак си струваше да прекарам една прекрасна вечер на пиянски феминистки дрънканици с Шарън и Джуд.

Изконсумирани бяха невероятни количества храна и вино, тъй като щедрите момичета, освен дето донесоха по една бутилка вино всяка, бяха накупили едно-друго от „Маркс и Спенсър“. Следователно в допълнение към вечерята от три блюда и двете бутилки вино (1 газирано и 1 бяло), които вече бях купила от „Маркс и Спенсър“ (искам да кажа, приготвила след цял ден слугинаж над горещата печка), имаше:

1 кутия хумус [Ориенталско пюре от нахут, тахан и пр. — Б. пр.] & малки арабски питки.

12 пушени сьомги с топено сирене.

12 минипици.

1 малинова торта.

1 торта тарамису (коктейлен размер).

2 швейцарски шоколада.

Шарън беше във вихъра си. В 8,35 вече крещеше с пълно гърло „Копелета!“, докато изливаше пълна чаша „Кир Роял“ направо в гърлото си. „Тъпи, мазни, нагли, манипулиращи, самовлюбени копелета. Съществуват в тотална култура на «всичко ми е позволено». Я ми подай една питка.“

Джуд беше в депресия, защото Гадника Ричард, с когото в момента е пак разделена, не спира да й се обажда, да й подхвърля малки вербални уловки, намекващи, че иска да се съберат отново, само за да поддържа интереса й, но заедно с това се застрахова с твърдения, че искал да бъдат „само приятели“ (измамна, отровна концепция). А снощи провел невероятно високомерен, покровителствен телефонен разговор, като я запитал дали смята да ходи на купон у техен общ приятел.

— Е, в такъв случай, аз няма да дойда — тръснал той. — Не.

Никак няма да е честно спрямо теб. Разбираш ли, исках да доведа една... е, нещо като гадже. Всъщност нищо сериозно. Просто момиче, достатъчно тъпо да ми позволи да го чукам от две седмици.

— Какво? — избухна Шарън и започна да аленее. — Това е най-гнусното нещо, което съм чувала някой да казва на жена. Нагъл малък плъх! Как се осмелява да си позволява да се отнася с теб както му хрумне под името приятелство, а после да се чувства велик, като се опитва да те разстрои с онова идиотско ново гадже. Ако наистина не е искал да нарани чувствата ти, щеше да си замълчи и да дойде сам на купона, вместо да размахва под носа ти проклетото си гадже.

— „Приятели“? Ха! По-скоро Врагове! — щастливо изкрещях аз, като захапах поредната цигара и две парченца сьомга. — Копеле!

Към 11,30 Шарън беше на пълен и ненадминат брътвежен автопилот.

— Преди десет години на хората, които са се тревожили за природната среда, са се подигравали, наричали са ги „обути в сандали брадати откачалки“, а сега вижте могъществото на зеления консуматор — викаше тя, като забиваше пръсти в тирамисуто и ги прехвърляше директно в устата си. — След години същото ще стане и с феминизма. Вече няма да има мъже, които напускат семействата и постменструалните си съпруги заради младички любовници, или пък опитващи се да замаят тавите на жените с покровителствена фукня как всички други жени се хвърляли в краката им, или опитващи се да правят секс с жени без нежност и преданост, защото младите любовници и жените ще се завъртят на сто и осемдесет градуса и ще им кажат да се омитат, и мъжете няма да имат секс или жени, докато не се научат да се държат прилично, вместо да пропълзяват в леглата на жените с тяхното ЛАЙНЯНО, САМОДОВОЛНО, САМОВЛЮБЕНО ДЪРЖАНЕ!

— Копелета! — изскимтя Джуд и се задави с виното си „Пино Грижо“.

— Копелета! — подхванах и аз с пълна с малинова торта и тирамису уста.

— Проклети копелета! — кресна Джуд и запали цигарата си от фаса на предишната.

Точно в този миг на вратата се позвъни.

— Бас държа, че е Даниел, проклетото му копеле — рекох аз. — Какво има? — ревнах в домофона.

— О, миличка, здрасти — заговори Даниел с най-милия си, най-вежлив глас. — Наистина съжалявам, че те безпокоя. Обаждах се по-

рано и оставих съобщение на телефонния ти секретар. Цяла вечер бях заклещен в най-досадното директорско съвещание, което можеш да си представиш, а така ми се искаше да те видя. Само ще те цункам и ще си тръгна, ако желаеш. Мога ли да се кача?

— Бррр. Добре тогава — промърморих намусено, натиснах копчето и се втурнах обратно към масата. — Проклето копеле.

— Култура на „всичко ми е позволено“ — изръмжа Шарън. — Готвене, подкрепа, тела на красиви млади момичета, когато остареят и затлъстеят. Мислят си, че жените ще им дават всичко, защото им се полага... Ей, да не би виното да свърши?

А после на стълбите се появи Даниел, любящо усмихнат. Изглеждаше уморен, но все пак със свежо лице, гладко избръснат и много спретнат в костюма си. Носеше три кутии шоколадови бонбони.

— Купих по една за всяка — рече той с похотливо повдигната вежда, — да си хапнете с кафето. Не си прекъсвайте разговора заради мен. Напазарувах за почивните дни.

Внесе осем плика с покупки в кухнята и започна да ги разтоварва. В този момент звънна телефонът. Беше фирмата за минитаксита, на която момичетата се бяха обадили преди половин час, да съобщи, че на Ладброук Гроув има огромно задръстване, а и всичките им коли неочаквано се повредили и щели да могат да дойдат най-рано след три часа.

— В каква посока сте? — запита Даниел. — Ще ви закарам. Не можете да се мотаете из улиците да търсите такси по това време.

Докато момичетата се суетяха наоколо да търсят чантите си и глупаво се хилеха на Даниел, започнах да унищожавам всички бонбони с орехи, пралини, фъдж и карамел от моята кутия, изпитваща смайваща смесица от самодоволство и гордост, че имам такъв идеален приятел, когото момичетата видимо умираха да чукат, и едновременно с това бяс към обикновено отвратителния пияница-сексист, който развали хубавата ни феминистка вечер с извратените си преструвки, че е идеалният мъж. Хм. Ще видим колко ще продължи това, мислех си аз, докато го чаках да се върне.

Когато се върна, изтича нагоре по стълбите, взе ме на ръце и ме отнесе в спалнята.

— Получаваш допълнително шоколадче, задето си хубава, дори когато си подпийнала — рече той и извади от джоба си увито в станиол шоколадово сърце. А после...

Мммммм.

14 май, неделя

7 ч. вечерта. Мразя неделните вечери. Имам чувството, че трябва да си пиша домашното. Трябва да приключа до утре каталога за Пърпетуа. Я преди това да се обадя на Джуд.

7,05 ч. вечерта. Никой не се обажда. Хмммф. Залавям се за работа.

7,10 ч. вечерта. Мисля да се обадя на Шарън.

7,45 ч. вечерта. Шарън ми се разсърди, дето се обадих, защото току-що се била прибрала и се канела да позвъни на 1471 да провери дали мъжът, с когото излиза, й е звънял, докато я нямало, а сега вместо неговия се беше запаметил моят номер.

Смятам 1471 за блестящо изобретение, което мигновено ви разкрива номера на последния телефон, от който са ви търсили. Всъщност в това има известна доза ирония, защото, когато най-напред научихме за 1471, Шарън беше категорично против него и го смяташе за брутална експлоатация от страна на „Бритиш Телеком“ по отношение на склонните към вманиачаване личности и очакваше епидемия от разрушени взаимоотношения в рамките на британското народонаселение. Някои хора го използвали най-малко по двайсет пъти на ден. От друга страна, Джуд силно подкрепи 1471, но се съгласи, че ако току-що си скъсала с някого или си започнала да спиш с друг, номерът удвоява потенциала на трагедията, когато се прибереш вкъщи: трагедията няма-запаметени-номера-на-1471 само утежнява трагедията няма-съобщения-на-телефонния-секретар, или трагедията запаметеният-номер-е-на-мама.

Оказва се, че американският еквивалент на 1471 ти казва всички номера, от които са ти се обаждали след последния път, когато си проверявал, и при това колко пъти. Потрепервам от ужас при мисълта за собствените си маниакални обаждания на Даниел в ранните дни на нашата връзка, разголени по този начин. Хубавото тук е, че ако набереш 1471 преди да позвъниш, номерът ти няма да бъде записан на телефона на другия човек. Джуд казва, че все пак трябва да внимаваме, защото, ако си изцяло обзет от мисълта за някого и случайно му звъннеш, когато си е вкъщи, и затвориш, а не се запамети никакъв номер, той пак може да отгатне, че си ти. Трябва да си отварям очите Даниел да не научи тези трикове.

9,30 ч. вечерта. Реших да отскоча до ъгъла за цигари. Като се качвах по стълбите, чух телефонът да звъни. Внезапно сещайки се, че забравих да включа телефонния секретар след разговора с Том, хукнах

нагоре, изсипах съдържанието на чантата си на пода, за да открия ключа, и се хвърлих към телефона, който в същия миг спря да звъни. Тъкмо бях влязла в тоалетната и отново зазвъня. Докато изляза, спря. Когато се отдалечих, пак започна. Най-сетне го хванах.

— О, здравей, мило, познай какво!

Мама.

— Какво? — отчаяно запитах аз.

— Ще те водя да ти оправят цветовете! И моля те, стига с това „какво“! Оцвети ме Красива. Омръзна ми до смърт да те гледам в тия сивкави развлечени дрехи. Приличаш на последователка на председателя Мао.

— Мамо. Сега не мога да говоря. Очаквам...

— Хайде, хайде, Бриджет. Не ми се слушат глупости — отсече тя с глас, който по злост можеше да съперничи на Чингис Хан. — Мейвис Ендърби изглеждаше ужасно в ония бежови и жабешки цветове, но след като беше на сесия по подбиране на цветове, сега се носи цялата в прекрасно сигнално цикламено и яркозелено и изглежда с двайсет години по-млада.

— Но аз не искам да се нося в сигнално цикламено и яркозелено — просъсках през стиснати зъби.

— Виж, детето ми, Мейвис е Зима. И аз съм Зима, но ти трябва да си Лято като Уна и да си по-пастелна. Не се знае обаче, докато не ти сложат кърпата на главата.

— Ммм, няма да ходя в Оцветете ме Красива — отчаяно изхриптях аз.

— Бриджет, не ми се слуша повече. Леля ти Уна тъкмо ми разправяше онзи ден, че ако си носила нещо поне малко по-ярко и весело на шведската маса с пуйката, Марк Дарси може би щеше да прояви по-голям интерес. Никой не иска приятелка, която се мотае наоколо с външен вид на излязла от Аушвиц, миличка.

Тъкмо щях да й кажа, че си имам приятел, въпреки че съм облечена от главата до петите в сиво, но перспективата Даниел и аз да станем централна тема на разговори, завършващи с неизчерпаеми народни мъдрости от страна на майка ми, ме спря. Най-сетне успях да я накарам да млъкне за Оцвети ме Красива, като й казах, че ще си помисля.

17 май, вторник

56,5 кг (ура!), цигари 7 (мн. д.), алкохолни единици 6 (мн. д. —

мн. чиста).

Даниел продължава да е страхотен. Как може всички така да са грешили за него? Главата ми е пълна с копнежи и фантазии да живея с него в разни апартаменти и да тичаме двама по плажа заедно с мъничко отроче, като в реклама на Калвин Клайн, превърнали се в модерни Самодоволни Женени, вместо да сме овчедушни Единаци. Тръгвам да се видя с Магда.

11 ч. вечерта. Хммм. Даваща храна за мисли вечеря с Магда, която е мн. потисната във връзка с Джереми. Вечерта на автомобилната аларма и бурния скандал на моята улица била в резултат на подхвърляне от страна на Уони-Балони, че видяла Джереми в „Харбър Клъб“ с момиче, чието описание подозрително съвпадаше с външността на вещицата, с която го видях преди няколко седмици. След това Магда направо ме попита дали съм чула, или видяла нещо и аз й разправих за вещицата с костюма от „Уисълс“.

Оказва се, че Джереми си признал за наличието на флирт и че бил силно привлечен от това момиче. Но не били спали, твърдял той. На Магда обаче й е дошло до гуша.

— Отживей си, докато си сама. Бридж — каза тя. — Родиш ли веднъж деца, зарежеш ли работата си, изпадаш в невероятно уязвима позиция. Знам, че Джереми смята живота ми за безкраен празник, но всъщност той е тежък труд, свързан с целодневните грижи около бебе и едва проходило дете, който няма край. Когато вечер Джереми се прибере вкъщи, иска да вдигне крака, да бъде нахранен и както вече ми се струва, да мечтае за момичета с впити клинове в „Харбър Клъб“. Преди си имах хубава работа. Знам с положителност, че е много по-приятно да ходиш на работа, да се докарваш, да флиртуваш с колеги и да обядваш с приятни хора, отколкото да ходиш до проклетия супермаркет и да вземаш Хари от детските ясли. Но той живее с мрачната представа, че съм встрастена към „Харви Никълс“ [Скъп универсален магазин в Лондон. — Б. пр.] жена, която обядва, докато той с пот на челото печели пари.

Магда е толкова красива. Гледах я как безутешно върти в ръка чашата с шампанско и се чудех какъв ли е верният отговор за нас, момичетата. Чуждата кокошка е патица. Колко пъти само съм била смачкана, потисната, мислеща колко съм безполезна, как прекарвам всяка събота вечер мъртвопияна и хленчеща пред Джуд и Шарън или Том колко съм нещастна, че си нямам гадже, боря се да свържа двата края и всички ми се подиграват, че съм вкисната стара мома, докато Магда живее в голяма къща с осем вида макарони в буркани и по цял

ден обикаля магазините. И все пак ей я на, съкрушена, нещастна и неуверена, твърдяща, че аз съм щастливка...

— Ооо, между другото — рече тя и се разведри, — като стана дума за „Харви Никълс“, днес си купих оттам страхотна рокля — червена, с две копченца отстрани на врата, много добре скроена, за 280 лири. Божичко, Бридж, толкова ми се иска да съм като теб и да мога да имам безпроблемни връзки. Или в неделя сутринта два часа да се кисна в пенлива вана. Или да отсъствам по цяла нощ, без да ми задават въпроси. Какво ще кажеш утре сутринта да обиколим магазините?

— Ъъъ. Ами трябва да ходя на работа — отвърнах аз.

— О — рече Магда, сякаш се изненада за миг. — Знаеш ли — продължи тя, като не спираше да върти чашата за шампанско, — веднъж получила усещането, че мъжът ти предпочита друга жена, стоенето вкъщи става направо непоносимо. Непрекъснато си представяш различните типове жени, с които се сблъсква навън по света. Чувстваш се съвсем безсилна.

Сетих се за майка ми.

— Можеш да вземеш властта — рекох — с безкръвен преврат. Върни се на работа. Намери си любовник. Върни му го със същата монета.

— Не и с две деца под тригодишна възраст — примирено отсече тя. — Мисля, че ще трябва да легна на каквото съм си постлала.

Божичко. Както Том никога не се уморява да ми повтаря със задгробен глас, сложил ръка на китката ми и взрян в очите ми с тревожен поглед: „Само жените кървят.“

19 май, петък

55 кг (отслабнала съм с два килограма буквално за една нощ — вероятно съм яла храна, която изгаря повече калории, отколкото създава, напр. мн. хрупкава маруля), алкохолни единици 4 (скромно), цигари 21 (лошо), тотофишове 4 (не мн. д.).

4,30 ч. следобед. Точно когато Пърпетуа ми дишаше във врата, за да не закъснее за седмичната си почивка в Глостършир в хотел „Трихиърнс“, телефонът звънна.

— Здравей, миличка! — Майка ми. — Можеш ли да отгатнеш? Открих невероятна възможност за теб.

— Каква? — намусено смотолевих аз.

— Ще се появиш по телевизията — обяви тя възторжено, а аз

ударих глава в писалището. — Утре в десет сутринта пристигам при теб с екипа. Ах, миличка, сигурно подскачаш от радост!

— Мамо. Ако дойдеш в апартамента ми с телевизионен екип, няма да съм там.

— Трябва да бъдеш — ледено произнесе тя.

— Не — рекох аз. Но суетата малко по малко започна да надделява. — Все пак защо? Какво?

— Ах, детенце — загука тя. — Искат някоя по-млада от мен, която да интервюирам за „Внезапно сама“: някоя в предменопауза и Внезапно сама, която да сподели... ами, знаеш, миличко, за бремето на задаващото се бездетие и тъй нататък.

— Мамо, аз не съм в предменопауза! — креснах. — Не съм и Внезапно сама. Внезапно станах част от двойка.

— О, не ставай глупава, миличка — изсъска тя. Чувах около нея служебните й звуци.

— Имам си приятел.

— Кой е той?

— Не е твоя работа — отсякох аз, внезапно погледнала през рамо към Пърпетуа, която се подхилваше гадно.

— О, дете, моля те. Вече им казах, че съм намерила жената.

— Не.

— О, моооля те. През целия си живот не съм имала кариера, а сега съм в есента на дните си и имам нужда от нещо свое — издърдори тя, сякаш четеше от пищов.

— Ама някой познат може да ме види. Пък и няма ли да забележат, че съм твоя дъщеря?

Настъпи пауза. Чух я да говори с някого в помещението. После се обърна към слушалката и рече:

— Можем да премахнем лицето ти.

— Какво? Ще ми наденете чувал на главата? Много благодаря.

— Силует, миличка, силует. О, Бриджет, моля те. Не забравяй, че аз те дарих с живот. Къде щеше да си без мен? Никъде. Нищо. Мъртво яйце. Парче празно пространство, миличка.

Истината е, че винаги тайничко съм се надявала да се появя по телевизията.

20 май, събота

57,5 кг (защо? защо? откъде?), алкохолни единици 7 (събота), цигари 17 (положителен спад при това положение), брой познати числа

от лотарията 0 (но бях мн. разсеяна от снимките).

Екипът стъпка две винени чаши на килима ми, преди да е престоял и трийсет секунди в къщата, но не ме е много яд. Ядосах се чак когато един от тях залитна с крясък „Пазете си гърба“ — носеше в ръце огромен прожектор с капаци, после измуча „Тревър, къде искаш да поставя този звяр?“, загуби равновесие и стовари прожектора върху стъклената врата на кухненския бюфет и преобърна отворена бутилка зехтин върху готварската ми книга. Едва тогава осъзнах какво съм направила.

Три часа след пристигането им снимките още не бяха започнали, а те продължаваха да изникват отвсякъде с думите: „Можеш ли да мръднеш малко оттук, миличка?“ Когато най-сетне започнахме, мама и аз седнали една срещу друга в полумрак, наближаваше един и половина.

— Кажи ми сега — говореше тя със загрижен, разбиращ глас, който никога досега не бях чувала, — когато съпругът ти те изостави, спохождали ли са те — вече шептеше — мисли за самоубийство?

Зяпнах, невярваща на ушите си.

— Знам, че е болезнено за теб. Ако чувстваш, че няма да го понесеш, готови сме да спрем за момент — с надежда изрече тя.

Бях прекалено сащисана, за да говоря. Какъв съпруг?

— Мисълта ми е, че това трябва да е ужасен период за теб — без партньор на хоризонта, докато биологичният часовник неумолимо тиктака — продължи тя и ме срита под масата. Отвърнах на ритника, а тя подскочи и издаде странен звук.

— Искаш ли дете? — попита и ми подаде книжна кърпичка.

В този миг от дъното на стаята проехтя гръмовен смях. Бях решила, че ще е добре да оставя Даниел да спи в спалнята, защото в събота той никога не се събужда преди ранния следобед, и му бях оставила цигарите до възглавницата.

— Ако Бриджет има дете, сто на сто ще го изгуби някъде — кикотеше се той. — Радвам се да се запозная с вас, госпожо Джоунс. Бриджет, защо в събота не си гримирана и нагласена като майка си?

21 май,неделя

Майка ми не ни говори, задето сме я унижили и изложили като измамница пред екипа. Поне има шанс да ни остави малко на мира. Във всеки случай чакам лятото с голямо нетърпение. Ще бъде толкова

хубаво да си имам приятел, когато е топло. Ще можем да ходим на романтични кратки пътешествия. Мн. съм щастлива.

Юни Ха! Гадже!

3 юни, събота

55,5 кг, алкохолни единици 5, цигари 25, калории 600, минути, прекарани в разглеждане на туристически проспекти: за дълги пътувания 45, за кратки пътувания 87, обаждания на 1471 7 (д.).

Невъзможно да се съсредоточа върху нещо в тази жега освен върху мечтите за кратки пътешествия с Даниел. Главата ми е пълна с представи как се излежаваме по полянки край реките, аз — в дълга развяваща се рокля; двамата с Даниел, седнали пред древна корнуолска кръчма, посръбваме бира, облечени в еднакви тениски, и гледаме как слънцето залязва в морето; двамата с Даниел вечеряме на свещи в исторически провинциален хотел, после се оттегляме в стаята си и се чукаме през цялата гореща лятна нощ.

Карай да върви. Двамата с Даниел довечера ще ходим на купон у приятеля му Уикси, а утре очаквам да отидем в парка или да обядваме в красива кръчма извън града. Прекрасно е да си имаш гадже.

4 юни, неделя

57 кг, алкохолни единици 3 (д.), цигари 13 (д.), минути, прекарани в разглеждане на проспекти: за дълги пътувания 30 (д.), за кратки пътувания 52, обаждания на 1471 3 (д.).

7 ч. вечерта. Хъмф. Даниел току-що си тръгна. Да си призная, поотегчена съм. Беше прекрасен неделен ден, но Даниел не искаше да излизаме или да обсъжда кратки пътувания, а настоя да прекараме целия следобед със спуснати завеси и да гледаме крикет. Снощи купонът беше доста приятен, но до момента, когато отидохме да си поговорим с Уикси и едно много красиво момиче, с което приказваше. Докато наближавахме, забелязах, че момичето като че ли застана на нокти.

— Даниел — каза Уикси, — познаваш ли се с Ванеса?

— Не — отсече Даниел, пусна най-сваляческата си усмивка и протегна ръка. — Много ми е приятно.

— Даниел — изтърси Ванеса и скръсти ръце, посиняла от яд, — та ние сме спали заедно.

Божичко, каква жега. Много ми е приятно да се надвесвам през прозореца. Някой свири на саксофон в опит да си представи, че сме на снимачна площадка в Ню Йорк, и отвсякъде се чуват гласове, защото всички прозорци са отворени, от ресторантите долита мирис на готвено. Хммм. Мисля, че ще ми хареса да се преместя в Ню Йорк, въпреки че като се замисля, идеята не се връзва мн. с кратките пътешествия. Освен ако краткото пътешествие не е до Ню Йорк, което е безсмислено, ако човек вече е в Ню Йорк.

Ще звънна на Том и ще се залавям за работа.

8 ч. вечерта. Ще прескоча до Том да пийнем набързо по едно. Само за половин час.

6 юни, вторник

57 кг, алкохолни единици 4, цигари 3 (мн. д.), калории 1326, тотофишове 0 (браво), обаждания на 1471 12 (лошо), часове, прекарани в сън 15 (лошо, но вината не е моя в тази жега)

Успях да убедя Пърпетуа да ми разреши да остана да работя вкъщи. Сто на сто ще се съгласи, защото и на нея й се иска да се попече на слънце. Ммм. Намерих страхотен проспект за кратки пътувания: „Гордостта на Британия — водещи провинциални хотели на Британските острови.“ Разкош. Разглеждам страниците една по една и си представям как двамата с Даниел редуваме секса и романтиката във всички спални и ресторанти.

11 ч. сутринта. Добре, вече трябва да се съсредоточа.

11,25 ч. сутринта. Хммм, един от ноктите ми дращи.

11,35 ч. сутринта. Боже. Току-що безпричинно ме връхлетя параноичната фантазия, че Даниел се среща и с друга, и започнах да измислям изпълнени с достойнство, но остри забележки, с които да го накарам да съжалява. Но защо е всичко това? Нима съм усетила с женската си интуиция, че кръшка настрани? Лошото при напредването на възрастта е, че когато се опитваш да излизаш с някого, всичко е много утежнено. Когато си без партньор след трийсетте, леката скука поради липса на връзка — няма секс, няма с кого да прекарваш неделите, вечно се прибираш от купоните сама, се смесва с параноичната представа, че причината, поради която нямаш сериозна връзка, е възрастта и вече никога няма да имаш друга връзка, никога няма да правиш секс и за всичко си виновна ти, защото си била твърде разюздана или навита да се обвържеш в най-ранната си младост.

Напълно забравяш факта, че когато си била на двайсет и две и не си имала гадже, или не си излизала с никого в продължение на двайсет и три месеца, си си мислела, че просто времето тече бавно. Цялата работа губи реалните си пропорции и създаването на постоянна връзка се превръща в главозамайваща, почти непостижима цел, а когато наистина започнеш да излизаш с някого, той, естествено, не може да отговори на очакванията ти.

Това ли е? Или има нещо лошо в това да съм с Даниел? Има ли Даниел друга връзка?

11,50 ч. сутринта. Хммм. Нокътят ми наистина дращи. Всъщност, ако не предприема нещо, ще започна да го ръфам и за секунди ще остана без нокът. Добре, най-добре ще е да отида да намеря пиличката. Сега, като се замисля, този лак изглежда доста гадно. Трябва да го сваля и да започна отначало. Най-добре ще е да го направя веднага, докато още мисля за това.

Пладне. Отвратително досадно е в такава жега капризният ти приятел да отказва да излезе с теб на някакво приятно местенце. Май мисли, че смятам да го омотая и насила да го закарам на кратко пътуване, сякаш става дума не за кратко пътуване, а за брак, три деца и чистене на тоалетната в къща, пълна с чамови облицовки в Стоук Нюингтън. Смятам, че това прераства в психологическа криза. Ще се обадя на Том (винаги мога да направя каталога на Пърпетуа вечерта).

12,30 по обяд. Хммм. Том казва, че ако ходиш на кратки пътувания с човека, с когото ходиш, прекарваш цялото си време в тревоги как върви връзката ви, тъй че е по-добре да идеш с някой приятел.

Като се изключи сексът, казах аз. Като се изключи сексът, съгласи се той. Довечера ще се срещна с Том, ще взема и проспектите да планирам мечти или фантомни кратки пътувания. Тъй че следобед трябва здраво да се заловя за работа.

12,40 по обяд. Тези шорти и тениска са крайно неудобни в жегата. Ще се преоблека в дълга развяваща се рокля.

О, Боже, гащите ми прозират под нея. Най-добре да си сложа бельо в телесен цвят, в случай че се звънне на вратата. Да, лъскавите от „Госар“ ще свършат идеална работа. Интересно къде са.

12,45 по обяд. Няма да е зле да сложа и същия сутиен, за да подхожда, стига да успея да го открия.

12,55 ч. по обяд. Така е по-добре.

1 ч. следобяд. Обяд! Най-сетне малко почивка.

2 ч. следобяд. Значи така, днес следобяд наистина ще работя и ще

свърша всичко до довечера, а после ще мога да изляза. Само че мн. ми се спи. Толкова е горещо. Защо пък да не подремна пет минути? Твърди се, че кратките дремки са отличен начин за възстановяване. Имали са забележителен ефект върху Маргарет Тачър и Уинстън Чърчил. Добра идея. Ще си полегна.

7,30 ч. вечерта. О, проклятие, проклятие, проклятие.

9 юни, петък

57,5 кг, алкохолни единици 7, цигари 22, калории 2145, минути, прекарани в търсене на бръчки по лицето 230.

9 ч. сутринта. Ура! Довечера съм с момичетата.

7 ч. вечерта. О, не. Оказва се, че и Ребека ще идва. Вечер, прекарана с Ребека, е като плуване в море, пълно с медузи — всичко е много приятно, но внезапно получаваш болезнено жилване и цялата ти самоувереност рухва. Лошото е, че стрелите на Ребека са толкова точно насочени към хорските ахилесови пети, че приличат на ракети от Войната в залива, които правят „Фъззз ушшш“ по коридорите на багдадските хотели, без изобщо да разбереш откъде са ти дошли. Шарън каза, че вече не съм на двайсет и четири и съм достатъчно зряла да се справя с Ребека. Права е.

Полунощ. Фчерта бше ужас. Шъ драйфна. Лицето ми само брчки.

10 юни, събота

Уф. Събудих се щастлива (все още пияна от снощи), после внезапно се сетих за ужаса, в който се превърна вчерашната момичешка сбирка. След първата бутилка „Шардоне“ тъкмо смятах да зачекна темата за постоянната си фрустрация по повод кратките пътувания, когато Ребека внезапно рече:

— Как е Магда?

— Добре — отвърнах аз.

— Толкова е хубава, нали?

— Ммм — казах аз.

— И е толкова младолика, без проблем може да мине за двайсет и четири или двайсет и пет годишна. Вие сте съученички, нали, Бриджет? Тя с три или четири години е по-малка от теб?

— Тя е с шест месеца по-голяма — обясних, усещайки първите боцкания на ужаса.

— Нима? — изуми се Ребека и направи дълга смутена пауза. — Е, Магда има късмет. Кожата й е съвършена.

Усетих как кръвта се оттича от мозъка ми, когато осъзнах страшната истина, която ми разкриваше Ребека.

— Все пак тя не се усмихва колкото теб. Вероятно затова няма толкова много бръчки.

Вкопчих се в масата за опора и се опитах да поема дъх. Старея преждевременно, осъзнах аз. Като филм на забързан каданс, в който сливата от сочна се превръща в сушена.

— Как върви диетата ти, Ребека? — обади се Шарън.

Ааарх. Вместо да го отрекат, Джуд и Шарън приемат преждевременното ми стареене като неоспорим факт и тактично се мъчат да сменят темата, за да пощадят чувствата ми. Седях, заклещена в спирала на ужас, и опипвах провисналото си лице.

— Отивам до тоалетната — произнесох през стиснати зъби като вентрилог, за да държа лицето си неподвижно и така да намаля появата на бръчки.

— Добре ли си, Бридж? — попита Джуд.

— Дбръ — вдървено отвърнах аз.

Щом застанах пред огледалото, се сгърчих, когато студената светлина над него разкри тлъстата ми, загрубяла от възрастта, провиснала плът. Представих си как другите на масата хокат Ребека, задето ми е отворила очите за нещо, което всички отдавна говорят за мен, но не е било нужно да го знам и аз.

Налегна ме непреодолимо желание да побягна обратно в ресторанта и да започна да питам всички присъстващи колко години ми дават, както веднъж в училище, когато ме обзе твърдото убеждение, че съм психически недоразвита и обикалях всички на игрището да ги питам: „Смахната ли съм?“, а двайсет и осем ми отговориха: „Да“.

Веднъж прикована към мисълта за стареенето, няма спасение. Животът внезапно започва да изглежда като празник, който едва стигнал до средата си, започва бясно да се носи към края. Усещам нужда да направя нещо, за да спра процеса на стареенето, но какво? Не мога да си позволя лифтинг. Заклещена съм в отвратителен порочен кръг, тъй като и пълнеенето, и диетите ускоряват стареенето. Защо изглеждам стара? Защо? Взирам се в бабичките по улиците и се опитвам да разгадая всички неуловими процеси, които карат лицето да става старо, а не младо. Търся из вестниците възрастта на хората, за да реша изглеждат ли стари за възрастта си.

11 ч. сутринта. Току-що звънна телефонът. Беше Саймън, да ми разкаже за последното момиче, на което е хвърлил око.

— Колко е годишна? — попитах с растящо подозрение в сърцето.

— Двайсет и четири.

Аааах ааах. Достигнала съм възрастта, когато моите връстници мъже вече не намират съвременничките си за привлекателни.

4 ч. следобед. Отивам на чай с Том. Реших, че трябва да отделям повече време на външността си, подобно на холивудските звезди, и затова прекарах цяла вечност в полагане на прикритие под очите, руж на бузите и подчертаване на западналите черти.

— Олеле майко — възкликна Том, когато се явих.

— Какво? — рекох аз. — Какво?

— Лицето ти. Приличаш на Барбара Картланд [Английска писателка на „розови“ романи (родена 1901 г.), известна с огромната си продукция и силно гримираното си лице. — Б. пр.].

Започнах бързо-бързо да мигам, опитвайки да се примиря с разбирането, че някаква бомба със закъснител в кожата ми внезапно е избухнала и необратимо го е унищожила.

— Наистина изглеждам стара за възрастта си, нали? — отчаяно продумах аз.

— Не, приличаш на петгодишна пикла, която се е наплескала с гримовете на майка си — отвърна той. — Виж.

Погледнах в уж викторианското огледало в кръчмата. Срещу мен се кокореше нелеп клоун с яркочервени бузи, две мъртви гарги вместо очи и белило под тях, колкото би се получило от разбиването на варовиковите скали при Дувър. Изведнъж проумях защо се получава така, че възрастните жени прибягват до огромни количества грим, а всички им се подиграват, и реших повече да не се подигравам.

— Какв става? — попита той.

— Старея преждевременно — смотолевих аз.

— О, за Бога. Пак оная проклета Ребека, нали? — каза той. — Шарън ме открехна за разговора по повод Магда. Това е смешно. Изглеждаш не повече от шестнайсетгодишна.

Обичам го тоя Том. Макар да подозирам, че може и да послъгва, страшно се развеселих, защото дори Том не би казал, че изглеждам към шестнайсетгодишна, ако изглеждах на четирийсет и пет.

11 юни, неделя

55,5 кг (мн. д., прекалено горещо е за ядене), алкохолни единици

3, цигари 0 (мн. д., прекалено горещо е за пушене), калории 759 (изцяло от сладоледи).

Още една пропиляна неделя. Струва ми се, че цялото лято е обречено да бъде прекарано в гледане на крикет зад спуснати завеси. Чувствам особено неудоволствие от лятото, и то не заради спуснатите завеси в неделя и забраната на кратките пътувания. Разбирам, че докато дългите горещи дни шантаво се повтарят един подир друг, каквото и да правя, ще смятам, че трябва да правя нещо друго. Това чувство произхожда от същото семейство като онова, което от време на време те кара да мислиш, че само защото живееш в центъра на Лондон, трябва да си в Кралския Шекспиров Театър / Албърт Хол / Кралската Академия / Мадам Тюсо, вместо да се мотаеш по баровете и да си гледаш кефа.

Колкото повече грее слънцето, толкова по-ясно става, че всички други го използват по-пълноценно и по-добре някъде другаде: може би на някаква гигантска игра на софтбол [Вид бейзбол, но с по-голяма и по-мека топка. — Б. пр.], на която са канени всички освен мен, може би насаме с любимия на някоя селска полянка близо до водопад с пасящи сърнички, или на голямо общонародно веселие, вероятно в присъствието на кралицата майка и един или повече от тримата велики „футболни“ тенори за отбелязване на изключителното лято, от което не успявам да извлека най-доброто. Може би е виновно климатичното ни минало. Може би още не сме в състояние да се справяме със слънце и безоблачно небе, които да не са природна аномалия. Инстинктът да се паникьосваме, да избягаме от службата, да си свалим почти всички дрехи и да се проснем задъхани на пожарната стълба все още е твърде силен.

Но и тук всичко е объркано. Вече не е модерно да излизаш и да ухажваш злокачествени израстъци, така че какво може да прави човек? Да организираш барбекю на сянка? Да умориш приятелите си от глад, докато часове наред се габаркаш с огъня, а после да ги изтровиш с овъглени, но все още треперещи парчета от недопечено прасенце сукалче? Или да заведеш всички на пикник, който ще свърши с това, че ще се окажете обградени от жени, които белят станиоловите опаковки на топените сирена и крещят подир деца с пристъпи на алергична астма, докато мъжете поглъщат топло бяло вино под безпощадното обедно слънце и зяпат играещите наблизо софтбол с последните си остатъци от срам?

Завиждам на живота през лятото на Континента, където мъже в

хубави леки костюми и Маркови черни очила спокойно се плъзгат наоколо в коли с климатици, може би спират за някой и друг citron presse [Прясна лимонада (фр.). — Б. пр.] в сенчесто кафене на улицата до някои древен площад, напълно равнодушни към слънцето, без да му обръщат внимание, защото знаят със сигурност, че то ще грее по същия начин през всичките почивни дни, когато ще могат да идат и спокойно да се изтегнат на яхтата.

Сигурна съм, че това се крие зад вехнещото ни национално самочувствие, откакто тръгнахме по света и забелязваме нещата. Предполагам, че нещата биха могли да се променят. Все повече и повече маси се изнасят на тротоара. Посетителите успяват да седят спокойно на тях, сещат се сегиз-тогиз за слънцето, обръщат лице към него със затворени очи и възбудено се усмихват на минувачите — „Вижте, вижте, наслаждаваме се на освежаваща напитка в кафене на тротоара, ние също го можем“, а изражението на тревога, което казва: „А не трябваше ли да сме на представлението на «Сън в лятна нощ» на открито?“ — е кратко и мимолетно.

Някъде в дъното на мозъка ми се таи новороденатa несигурна догадка, че Даниел може и да е прав: това, което трябва да правиш в горещо време, е да легнеш да спиш под някое дърво или да гледаш крикет на спуснати завеси. Но според моя начин на мислене, за да легнеш и спокойно да заспиш, трябва да си сигурен, че и утре ще бъде горещо, а също и вдругиден и по-вдругиден и че в живота ти те чакат достатъчно горещи дни, за да можеш да вършиш всичко, предвидено за жега, по спокоен и премерен начин, без никакво чувство за неотложност. Умряла работа.

12 юни,понеделник

57 кг, алкохолни единици 3 (мн. д.), цигари 13 (д.), минути, прекарани в опит да настроя видеото 210 (гнус).

1 ч. вечерта. Току-що се обади мама.

— О, миличка, здравей. Можеш ли да познаеш? Пени Хъзбандс-Босуърт ще се появи по Вечерните новини!!!

— Кой?

— Познаваш семейство Хъзбандс-Босуърт, мила. Урсула беше един клас по-горе от теб в гимназията. Хърбърт умря от левкемия...

— Какво?

— Не казвай „какво“, Бриджет, а „моля“. Работата е там, че ще

излизам, защото Уна иска да гледа диапозитиви от Нил, та ние с Пени се питахме дали не можеш да го запишеш... Ох, трябва да свършвам, месарят идва!

8 ч. вечерта. Така. Нелепо е да притежаваш видео от две години и досега да не си успял да го накараш да ти запише нещо. Освен това е превъзходно FV 67 HV ВидеоПлюс. Проста работа — само трябва да се следват указанията, да се намерят копчетата и тъй нататък, сигурна съм.

8,15 ч. вечерта. Хъмф. Не мога да намеря книжката с указанията.

8,35 ч. вечерта. Ха! Открих книжката под списание „Здрасти!“ Добре. „Да програмирате видеото си, е лесно, като да се обадите по телефона.“ Чудесно.

8,40 ч. вечерта. „Насочете дистанционното към видеото“. Мн. лесно. „Минете на индекс.“ Аах, списък на ужасии от „Едновременен звукозапис на HiFi, контролиран от таймера“, „декодерът е нужен за кодирани програми“ и т. н. Единственото, което искам, е да запиша бръщолевенето на Пени Хъзбандс-Босуърт, а не да прекарам цялата вечер в четене на трактат по шпионски техники.

8,50 ч. вечерта. А! Диаграма. „Бутон за функции IMC“. Какви ли са тия функции IMC?

8,55 ч. вечерта. Решавам да прескоча тази страница. Обръщам на „Записи на ВидеоПлюс, контролирани от таймера“: 1. Покрийте изискванията за ВидеоПлюс. Какви изисквания? Мразя тъпото видео. Чувствам се все едно, че следя пътни знаци. Дълбоко в сърцето си знам, че наръчникът за видеото и пътните знаци са неразбираеми, но още не мога да повярвам, че властите могат да са толкова жестоки, че умишлено да ни правят на идиоти. Чувствам се пълна некадърница, сякаш всички на света разбират нещо, което остава дълбока тайна за мен.

9,10 ч. вечерта. „Когато включите записващото устройство, трябва да нагласите часовника и календара за точен запис, контролиран от таймера (не забравяйте да използвате опцията бърза настройка за преминаване от лятно на зимно време). Менюто на часовника се вика с червено и дигитален номер 6.“ Натискам червеното и не се получава нищо. Натискам дигитални номера и пак нищо. Иска ми се проклетото видео изобщо да не беше измисляно.

9,25 ч. вечерта. Ааах. Изведнъж изскочи главното меню и ми нареди: „Натисни 6“. Божичко. Едва сега разбирам, че по погрешка съм използвала дистанционното на телевизора, а не на видеото. В момента вървят новините. Току-що се обадих на Том и го помолих да

запише Пени Хъзбандс-Босуърт, но той каза, че представа си няма как се настройва видеото.

Изведнъж във видеото нещо затиктаква и новините се заменят, кой знае защо, със „Среща на непознат“.

Току-що се обадих на Джуд, но и тя не може да се оправи с нейното. Аааx. Аааx.

10,15. Вечерните новини започват след петнайсет минути.

10.17 ч. вечерта. Касетата не влиза.

10.18 ч. вечерта. А, на нея е „Телма и Луиз“.

10.19 ч. вечерта. „Телма и Луиз“ не ще да излезе.

10,21 ч. вечерта. Трескаво натискам всички копчета. Касетата започва да излиза и да влиза.

10,25 ч. вечерта. Сложих нова касета. Добре. Мини на „Запис“.

„Записването ще започне, когато сте в режим Настройка и натиснете кой да е бутон (с изкл. на Памет)“. Какво, за Бога, е режим Настройка? „Когато записвате от видеокамера, натиснете AV прог. източник 3 пъти, по време на двуезична трансмисия натиснете 1/2 и задръжте в продължение на 3 сек., за да изберете езика.“

О, Боже. Тъпият наръчник ми напомни за преподавателя по лингвистика от Бангор, който беше тъй затънал в търсенето на добри изразни средства, че не можеше да произнесе едно изречение, без да започне да го анализира дума по дума.: Тази сутрин бих... а, разбирате ли, през 1570 година „бих“ се е използвало..."

Аааx, аах. Вечерните новини започват.

10,31 ч. вечерта. Добре. Добре. Спокойно. Азбестовата левкемия на Пени Хъзбандс-Босуърт още не е започнала.

10,33 ч. вечерта. Ура, ура. ЗАПИС НА ТЕКУЩА ПРОГРАМА. Успях!

Аах. Всичко побесня. Касетата започна да се пренавива, спря и изхвръкна. Защо? По дяволите. По дяволите. Оказва се, че във възбудата си съм седнала връз дистанционното.

10,35 ч. вечерта. В паника съм. Звънях на Шарън, Ребека, Саймън, Магда. Никой не знае как се настройва видео. Единственият познат, който знае, е Даниел.

10,45 ч. вечерта. Божичко. Даниел направо падна от смях, когато чу, че не мога да програмирам видеото си. Каза, че ще го направи вместо мен. Все пак поне се опитах да направя каквото мога за мама. Историческо и вълнуващо събитие е приятелите ти да се явяват по телевизията.

11,15 ч. вечерта. Хъмф. Току-що се обади мама. „Извинявай,

мила. Не е по вечерните новини, а в «Новини за закуска» утре сутринта. Ще можеш ли да го нагласиш за седем сутринта на BBC 1?“

11,30 ч. вечерта. Току-що се обади Даниел. „Ъъъ, извинявай, Бриджет. Не знам, но нещо се объркa. Записал съм Бари Норман.“

18 юни,неделя

56 кг, алкохолни единици 3, цигари 17.

След прекарването на три поредни съботи и недели в полумрак, с ръката на Даниел мушната в сутиена, играеща си със зърното ми, сякаш е някакво мънисто против стрес, само от време на време немощно промърморваща: „Това точка ли беше?“, изведнъж изригнах: „Защо да не можем да отидем на кратко пътешествие? Защо? Защо? Защо?“

— Идеята не е лоша — кротко откликна Даниел и извади ръката си от роклята ми. — Защо не направиш резервация за следващите събота и неделя? Хубав хотел в провинцията. Аз плащам.

21 юни, сряда

55,5 кг (мн. мн. д.), алкохолни единици 1, цигари 2, тотофишове 2 (мн. д.), минути, прекарани в ровене на проспекти за кратки пътувания 237 (лошо).

Даниел категорично отказа да разговаря повече за краткото пътуване, не пожела дори отдалеч да погледне проспектите и ми забрани да го споменавам, докато не тръгнем в събота. Как може да очаква да не бъда въодушевена, когато тъй отдавна мечтая за това? Защо мъжете все още не са се научили да си фантазират за почивните дни, да ги избират от проспекти, да ги планират и да си ги представят, както са се научили (поне някои от тях) да готвят и да шият? Едноличната отговорност за краткото пътешествие ме отвращава. „Увингам Хол“ изглежда идеален — с вкус, без да е прекалено официален, с легла с балдахини, езеро и дори фитнесцентър (в който няма да вляза), ама ако Даниел не го хареса?

25 юни, събота

56 кг, алкохолни единици 7, цигари 2, калории 4587 (ВЪХ!).

Боже, мили. От момента, в който пристигнахме, Даниел реши, че мястото е снобско, защото отвън бяха паркирани три ролс-ройса, единият от които — жълт. Аз пък се борех с мъчителното осъзнаване, че времето изведнъж е захладняло, а аз си взех дрехи за трийсетградусова жега. Багажът ми съдържаше:

Бански костюми 2
Бикини 1
Дълга развяваща се бяла рокля 1
Плажна рокля 1
Розови гумени обувки 1 чифт
Чаенорозова велурена минирокля 1
Черно копринено боди 1
Сутиени, гащи, чорапи, жартиери (разнообразни)

Когато се вмъкнах зъзнеща във фоайето след Даниел, открих, че гъмжи от шаферки и мъже в кремави костюми, а също така, че ние сме единствените гости на хотела, несвързани със сватбата.

— Уф! Това, което става в Сребреница, е направо ужасно, нали? — маниакално затрещях аз, като се опитвах да намеря проблем, равен на нашия. — Честно казано, никога не ми е било ясно какво точно става в Босна. Мислех, че босненците са онези в Сараево, а сърбите ги нападат, тъй че кои са босненските сърби?

— Ако прекарваше по-малко време в четене на проспекти и повече в четене на вестници, щеше да знаеш — надменно ми отвърна Даниел.

— И все пак какво става?

— Леле, виж циците на оная шаферка.

— А кои са босненските мюсюлмани?

— Не мога да повярвам на очите си — какви огромни ревери има оня тип.

Внезапно изпитах безпогрешното усещане, че Даниел иска да смени темата.

— Сърбите, които нападат Сараево, босненските сърби ли са? — попитах.

Мълчание.

— Тогава на чия територия е Сребреница?

— Сребреница е защитена зона — заяви Даниел с дълбоко покровителствен глас.

— В такъв случай защо хората от защитената зона са нападали

преди това?

— Млъкни.

— Само ми кажи дали босненците в Сребреница са същите, като онези в Сараево.

— Мюсюлмани са — триумфално изрече Даниел.

— Сърбите или босненците?

— Слушай, няма ли да млъкнеш?

— И ти не знаеш какво става в Босна.

— Знам.

— Не знаеш.

— Знам.

— Не знаеш.

На този етап разпоредителят на сватбата, облечен с панталони под коленете, бели чорапи, лачени обувки с токи, фрак и напудрена перука, се наклони към нас и рече:

— Вероятно ще стигнете до извода, че бившите обитатели на Сребреница и Сараево са босненски мюсюлмани, сър. — И добави натъртено: — Ще желаете ли сутрин да ви се доставя вестник, сър?

Стори ми се, че Даниел ще го удари. Открих, че успокояващо го потупвам по ръката и мърморя: „Шшт, шшт, успокой се“, сякаш беше състезателен кон, уплашен от камион.

5,30 ч. следобед. Бррр. Вместо да се излежавам с Даниел на топлото слънчице край езерото, облечена с дълга развяваща се рокля, свърших посиняла от студ в лодка с гребла, увита в хотелска хавлия. Най-сетне се предадохме и се оттеглихме в стаята си за гореща баня и аспирин, като пътем открихме, че още една двойка ще бъде с нас на вечеря в залата за несватбари, женската половинка на която беше някоя си Айлийн, с която Даниел бил спал два пъти, ухапал я по невнимание силно по гърдата, след което повече не бил разговарял с нея.

Когато излязох от банята, Даниел лежеше на леглото и се кикотеше.

— Имам нова диета за теб — обяви той.

— Значи наистина ме смяташ за дебела?

— Добре, слушай. Много е проста. От теб се иска само да не ядеш храна, за която трябва да плащаш. Тъй че в началото на диетата си доста насвинена и никой не те кани на вечеря. После отслабваш, ставаш по-дългокрака и приятнодупеста и мъжете започват да те канят по обяди и вечери. После, когато сложиш няколко килца, поканите секват и ти отново започваш да слабееш.

— Даниел! — избухнах аз. — Това е най-отвратителното сексистко, дебелашко и цинично нещо, което съм чувала.

— О, Бридж, не ставай такава — рече той. — Това е логично продължение на истинските ти мисли. Непрекъснато ти повтарям, че никой не иска крака като на сушено насекомо. Мъжете обичат дупе, на което могат да паркират велосипед и да закрепят халба бира.

Разкъсвах се между представата за себе си с паркиран на задника велосипед с половинка бира отгоре, бяс към Даниел за грубо предизвикателния му сексизъм и внезапното колебание дали не е прав относно концепцията ми за моето тяло и отношението на мъжете към него и дали в такъв случай да не хапна веднага нещо вкусничко и какво да е то.

— Ще пусна телевизора — възползва се Даниел от моментното ми онемяване, натисна копче на дистанционното и отиде до завесите — плътни хотелски завеси, годни за затъмнение при въздушна тревога. След секунди стаята потъна в пълен мрак, нарушаван от проблясващите светлинки на крикета. Даниел запали цигара и се обади на рецепцията да поръча шест кутии бира.

— Ти искаш ли нещо,Бридж? — попита той, подхилвайки се. — Може би чай със сметана? Аз плащам.

Юли Хъ!

2 юли, неделя

55,5 кг (продължавай така), алкохолни единици 0, цигари 0, калории 995, тотофишове 0 (браво).

7,45 ч. сутринта. Току-що се обади мама.

— Здравей, миличка, можеш ли да познаеш?

— Чакай да занеса телефона в другата стая. Задръж така — казах аз, хвърлих нервен поглед към Даниел, изключих телефона, промъкнах се на пръсти в другата стая и го включих отново само за да открия, че майка ми не беше забелязала отсъствието ми от разговора през последните две и половина минути и не бе спряла да говори.

— ... Е, какво мислиш, мила?

— Мм, не знам. Пренасях телефона в другата стая, както ти съобщих — казах аз.

— А! Значи не си чула нищо?

— е.

Кратка пауза.

— Здравей, миличка, можеш ли да отгатнеш?

Понякога си мисля, че майка ми е част от съвременния свят, а понякога ми се струва, че е на милиони километри оттук. Както когато ми оставя съобщение на телефонния секретар, гласящо само — много високо и отчетливо: „Тук майката на Бриджет Джоунс.“

— Ало? Здравей, миличка, можеш ли да отгатнеш? — потрети тя.

— Какво? — примирих се аз.

— На двайсет и девети юли Уна и Джефри организират градински карнавал у тях на тема „Викарии и уличници“. Не мислиш ли, че е забавно! Уличници и Викарии! Представи си само!

Упорито се опитах, като отблъсвах образа на Уна Аркънбери с високи ботуши, мрежест чорапогащник и изрязан в центъра сутиен. Организирането на такова събитие от шейсетгодишни дъртофелници ми се стори противоестествено и неморално.

— Във всеки случай решихме, че ще е супер, ако ти и... — свенлива, многозначителна пауза — ...Даниел дойдете. Всички умираме да го видим.

Сърцето ми спря при мисълта как връзката ми с Даниел се подлага на дисекция в най-щателни и интимни детайли на обядите на

„Спасителна лодка“ в Нортхампшир.

— Не мисля, че Даниел си пада... — Точно когато произнесох тези думи, столът, на който, кой знае защо, балансирах на колене, докато се бях навела над масата, падна с трясък.

Когато възстанових притежанието на слушалката, майка ми продължаваше да говори.

— Да, супер. Положително и Марк Дарси ще е там с някого, тъй че...

— Какво става? — Даниел стоеше чисто гол на прага. — С кого разговаряш?

— С майка ми — отчаяно прошепнах аз с ъгълчето на устата си.

— Дай на мен — нареди той и ми взе слушалката. Харесвам го, когато е властен, без да е груб.

— Госпожо Джоунс — заговори той с най-чаровния си глас. — Даниел е на телефона.

Направо я чух как запърха.

— Тази прекрасна неделна утрин е твърде ранна за телефонни разговори. Да, денят е наистина прекрасен. Какво можем да направим за вас?

Не спираше да ме гледа, докато тя дърдори няколко секунди, после се върна към слушалката.

— Да, това е прекрасно. Ще си го запиша в календара за двайсет и девети и ще си потърся свещеническата яка. А сега най-добре е да се върнем в креватите и да се опитаме да си доспим. Вече можете да се оправяте сама. Чао. Да. Чао — изрече твърдо и остави слушалката.

— Виждаш ли — самодоволно заяви той, — нужна й е само желязна ръка.

22 юли, събота

56 кг (хммм, трябва да сваля половин килограм), алкохолни единици 2, цигари 7, калории 1562.

Всъщност наистина се вълнувам приятно, че Даниел ще дойде с мен на карнавала „Уличници и викарии“ следващата събота. Ще бъде толкова хубаво веднъж да не трябва да шофирам сама, да пристигна сама и да се изправя срещу цялата оная инквизиция защо си нямам гадже. Ще бъде страхотен горещ ден. Може дори да успеем да направим кратко пътуване и да отседнем в някоя кръчма (или хотел без телевизор в стаята). Очаквам с нетърпение Даниел да се запознае с

татко. Надявам се, че ще го хареса.

2 ч. през нощта. Събудих се, потънала в сълзи от отвратителния сън, който отдавна ме преследва — че съм на урок по френски за напреднали и когато прелиствам учебника, разбирам, че съм забравила да преговоря урока и съм облечена само по престилчица и отчаяно се мъча да я увия около себе си, за да не забележи госпожица Шигнъл, че съм без гащи. Очаквах поне малко съчувствие от страна на Даниел. Знам, че винаги е отзивчив по повод страховете накъде отива кариерата ми, но той само запали цигара и ме накара да повторя частта за домашната престилчица.

— Лесно ти е да се фукаш с твоя проклет Кеймбридж — прошепнах, подсмърчайки, аз. — Никога няма да забравя момента, когато погледнах таблото и видях, че по френски имам тройка и заради това не мога да отида в Манчестър. Това промени насоката на целия ми живот.

— Бридж, трябва да благодариш на щастливата си звезда — каза той, излегнат по гръб и духащ дим към тавана. — Вероятно щеше да се омъжиш за някакъв тъпанар и да прекараш остатъка от живота си в чистене на клетката с домашното канарче. Пък и... — започна да се смее — ... няма нищо лошо да си с диплома от... от... (беше му толкова забавно, че едва говореше)... Бангор.

— Край, дотук! Ще спя на дивана — креснах аз и скочих от леглото.

— Стига, Бридж, не ставай такава — каза той и ме дръпна обратно. — Знаеш, че те мисля за... интелектуален великан. Трябва само да се научиш да тълкуваш сънища.

— Е, и какво значи този сън? — намусено попитах аз. — Че не съм постигнала интелектуалния си потенциал?

— Не съвсем.

— Какво тогава?

— Ами мисля, че престилчицата без гащи е достатъчно красноречив символ, нали?

— Какво?

— Означава, че суетното преследване на интелектуален живот пречи на истинската ти цел.

— Която е?

— Ами, то се знае, да ми готвиш, миличка — тръсна той, отново вън от себе си от смях. — И да се разхождаш из апартамента ми без гащи.

28 юли, петък

55,2 кг (трябва да пазя диета преди утрешния ден), алкохолни единици 1 (мн. д.), цигари 8, калории 345.

Ммм. Даниел беше истински сладур тази вечер и с часове ми помага да избера тоалета си за „Уличници и викарии“. Непрекъснато ми предлагаше различни комбинации, които да обличам, а той да ме оглежда и преценява. Страшно му хареса костюмът със свещеническа яка плюс черна тениска и жартиери от черна дантела като кръстоска между викарии и уличница, но в крайна сметка, след като се разхождах дълго напред-назад и в двата, реши, че е по-дабре да се спра на черно дантелено боди от „Маркс и Спенсър“ с чорапи и жартиери, кокетна престилчица като на френска камериерка, която измайстори от две носни кърпички и панделка, папийонка и заешка опашчица. Наистина беше много мило, дето отдели толкова време. Понякога си мисля, че всъщност е крайно любящ. Освен това тази вечер много му се правеше секс.

Ооо, как чакам утрешния ден.

29 юли, събота

55 кг (мн. д.), алкохолни единици 7, цигари 8, калории 6245 (проклети да са Уна Алкънбери, Марк Дарси, Даниел, мама и всички).

2 ч. следобед. Не мога да повярвам на случилото се. До 1 ч. Даниел още не беше се събудил и започнах да се тревожа, защото купонът започваше в два и половина. Най-сетне го събудих с чаша кафе и казах: „Разсънвай се, защото трябва да сме там в два и половина“.

— Къде? — попита той.

— На Уличниците и Викариите.

— Божичко, съкровище. Слушай, току-що се сетих. Чака ме страшно много работа тази събота и неделя. Ще се прибера у дома и ще се заловя с нея.

Не повярвах на ушите си. Той обеща да дойде. Всички знаят, че когато излизаш с някого, от него се очаква да те подкрепя на гадни семейни събирания, а той смята, че е достатъчно да спомене думата „работа“, за да се измъкне от всичко. Сега всички приятели на семейство Алкънбери ще прекарат времето си в питания към мен дали

съм си намерила гадже и никой няма да ми повярва.

10 ч. вечерта. Направо не мога да повярвам какво изживях. Шофирах два часа, паркирах пред дома на Алкънбери с надеждата, че изглеждам добре в тоалета на момиче-зайче, минах към онази част на градината, където се чуваха весело повишени гласове. Когато започнах да прекосявам моравата, всички млъкнаха и за свой ужас осъзнах, че вместо като уличници и викарии жените са облечени в обикновени поли до глезените и блузи, а мъжете — в леки панталони и пуловери с остро деколте. Стоях смразена като... като зайче. После, докато всички се звереха в мен, през моравата се понесе Уна Алкънбери, развяла цикламена плисирана пола, протегнала към мен пластмасова чаша, пълна с ябълкови парченца и листа.

— Бриджет! Супер, че дойде. Вземи си „Пимс“ — рече тя.

— Мислех, че се очаква всички да сме облечени като уличници и викарии — изсъсках аз.

— О, Божичко, Джеф не ти ли се обади? — възкликна тя. Не вярвах на ушите си. Мисълта ми е, дали не смяташе, че се обличам като зайче всеки ден, или нещо такова? — Джеф! — продължи тя. — Не се ли обади на Бриджет? Всички чакаме с нетърпение да се запознаем с новия ти приятел. — Огледа се. — Къде е?

— Има работа — смотолевих аз.

— Как-е-малката-ми-Бриджет? — избърбори чичо Джефри, като запреплита крака към мен, направил главата.

— Джефри — скастри го хладно Уна.

— Тъй вярно. Всички са налице, заповедите са изпълнени, лейтенант — каза той, отдаде чест и се срути на рамото й, задавен в кикот. — Беше онази шибана телефонна джаджа.

— Джефри — изсъска Уна. — Върви-да-наглеждаш-скарата. Извинявай, миличка, разбираш ли, в края на краищата решихме, че след толкова скандали с викариите в нашия край, няма смисъл да организираме карнавал „Уличници и викарии“, защото... — избухна в смях — ...защото всички решиха, че викариите и без това са си уличници. Божичко — продължи тя и си избърса очите. — Все пак, как е новото ти момче? Какви са тия номера да работи в събота? Доста тромаво оправдание, ако питаш мен. Как ще те оженим при това положение?

— При това положение ще свърша като момиче на повикване — измънках аз, докато се опитвах да разкопчея безопасната, която крепеше заешката опашчица на задника ми.

Усетих нечий поглед, огледах се и видях Марк Дарси, който

съсредоточено изучаваше заешкото опашле. До него стоеше високата, слаба, главозамайваща видна адвокатка по семейни дела, облечена в скромна люлякова рокля и сако като на Джаки Онасис, с вдигнати на главата черни очила.

Самодоволната вещица хвърли подигравателен поглед на Марк и нагло ме заоглежда от глава до пети, и обратно, по крайно невъзпитан начин.

— От друго събиране ли идваш? — попита със сексапилна дрезгавина.

— Всъщност тъкмо отивам на работа — отговорих аз, при което Марк Дарси леко се подсмихна и отмести поглед.

— Здравей, миличка, не мога да спра. Снимаме — пропя майка ми и се забърза покрай нас с яркотюркоазена карирана риза до талията, размахвайки скриптерска дъсчица. — За Бога, какво си мислиш, че си облякла? Приличаш на проститутка. Пълна тишина, моля, внимание, иии... — кресна по посока на Хулио, който държеше видеокамера, — старт!

Тревожно се огледах за татко, но не го забелязах никъде. Видях Марк Дарси да разговаря с Уна и да сочи към мен, после Уна целенасочено забърза и дойде до мен.

— Бриджет, толкова съжалявам за бъркотията с костюма — рече тя. — Марк току-що ми каза, че сигурно се чувстваш ужасно неудобно в присъствието на всички тези възрастни мъже наоколо. Би ли искала да ти дам да облечеш нещо?

Прекарах остатъка от купона, облечена над жартиерестия си тоалет в шаферска рокля на Джанин на цветя и с буфан ръкав. Марк-Дарсиевата Наташа подигравателно ми се хилеше, а майка ми периодично профучаваше покрай мен и викаше: „Прекрасна рокля, детето ми. Край!“

— Приятелката не ми допада особено, а на теб? — гръмогласно се произнесе Уна Алкънбери и кимна по посока на Наташа, когато успя да ме намери сама. — Страшно се превзема. Илейн смята, че няма търпение да обвърже Марк. О, Марк, привет! Още една чаша „Пимс“? Срам и позор, че Бриджет не можа да доведе приятеля си. Той е щастливец, нали? — Всичко това беше произнесено крайно войнствено, сякаш Уна приемаше като лична обида факта, че Марк си е избрал приятелка, която а) не съм аз и б) не му е била представена от Уна на пуешко парти. — Как се казваше той, Бриджет? Даниел, нали? Пам казва, че е от ония нафукани млади издатели.

— Даниел Клийвър? — сепна се Марк Дарси.

— Да, всъщност е той — потвърдих аз и вирнах брадичка.

— Приятел ли ти е, Марк? — попита Уна.

— Категорично не — отсече той.

— Оооох. Надявам се, че заслужава нашата малка Бриджет — натърти Уна и ми смигна, сякаш разговорът беше страшно забавен, а не ужасно противен.

— Мисля, че мога да повторя с пълно убеждение, категорично не — заяви Марк.

— Ей, я чакайте, ето я Одри. Одри! — ревна Уна, без да слуша и, слава на Бога, отбръмча.

— Сигурно мислиш, че това е много умно — с бяс заговорих аз, когато тя се отдалечи.

— Кое? — произнесе с изненада Марк.

— Не ми викай „кое“, Марк Дарси!

— Звучиш точно като майка ми — рече той.

— Смяташ, че е съвсем нормално да оплюваш хорските приятели пред приятелите на родителите им, когато дори не присъстват, поради единствената причина, че ревнуваш — развършах се аз.

Той се вторачи в мен, сякаш нещо го разсейваше.

— Извинявай — каза, — само се опитвах да схвана мисълта ти. Смятам ли... Да не намекваш, че ревнувам от Даниел Клийвър? И то теб?

— Не, не мен — яростно отрекох аз, защото осъзнах, че беше прозвучало точно така. — Просто допуснах, че трябва да имаш някаква причина да говориш такива ужасни неща за приятеля ми, а не проявяваш чиста злоба.

— Марк, скъпи — загука Наташа, плавно понесла се през моравата, за да дойде при нас. Беше толкова висока и слаба, че не беше изпитала нужда да слага високи токчета, тъй че лесно се придвижваше по моравата, без да й хлътват краката, сякаш беше родена за това — като камила в пустинята. — Ела да кажеш на майка си за мебелите за трапезария, които видяхме в „Конран“.

— Просто се пази — тихо изрече той, — а ще кажа и на майка ти да се пази — продължи той и многозначително кимна по посока на Хулио, докато Наташа го отмъкваше.

След още 45 минути на ужас можех да си тръгна, без да наруша приличието, като се извиних на Уна, че имам работа.

— Ах тези момичета с кариера! Не можеш да отлагаш вечно, знаеш го: тик-так-тик-так — зарадва ме тя.

Наложи се пет минути да пуша в колата, за да се приведа в

състояние да шофирам. После тъкмо излязох на главния път и се разминах с колата на баща ми. До него беше седнала Пени Хъзбандс-Босуърт с червена дантелена барета с банели и две заешки ушички на главата.

Когато слязох от магистралата и се добрах до Лондон, се чувствах яко раздрусана, а и бях пристигнала много по-рано, отколкото очаквах, тъй че реших, вместо да се прибирам направо вкъщи, да мина през Даниел за малко утеха. Паркирах нос до нос с колата му. Когато звъннах, не се обади на домофона, тъй че изчаках и пак звъннах — в случай, че е бил зает с нещо приятно. Пак нищо. Знаех, че трябва да е вкъщи заради колата и защото беше казал, че ще работи и ще гледа крикет. Погледнах нагоре към прозореца му и ей ти го Даниел. Усмихнах му се сияйно, махнах и му посочих вратата. Той изчезна, реших, че е за да натисне бутона, тъй че отново звъннах. Отне му доста време да се обади.

— Здрасти, Бридж. Тъкмо съм на телефона, говоря с Америка. Може ли да се срещнем след десет минути в кръчмата?

— Добре — весело откликнах аз, без да мисля, и поех към ъгъла. Но когато се огледах, той пак беше не на телефона, а ме наблюдаваше през прозореца.

Хитра като лисица, се престорих, че не съм го видяла, но вътре в мен всичко кипеше. Защо ме наблюдаваше? Защо първия път не се обади на домофона? Защо просто не натиснеше бутона и не ме пуснеше да вляза? Внезапно отговорът ме удари като гръм. Беше с жена.

Сърцето ми се заблъска в гърдите, завих зад ъгъла и после, прилепена до стената, надникнах да проверя дали се е махнал от прозореца. Нямаше и помен от него. Забързах обратно и клекнах в съседния вход, като наблюдавах входната врата между две колони дали ще излезе жена. Известно време чаках в клекнало положение. Но после започнах да мисля: ако наистина излезеше жена, откъде можех да знам, че е излязла от апартамента на Даниел, а не от някъде другаде в сградата? Какво можех да направя? Да я предизвикам на дуел? Да направя граждански арест? А и какво му пречеше да остави жената в апартамента с инструкции да остане там, докато той се добере до кръчмата, и после да си тръгне?

Погледнах си часовника. 6,30. Ха! Кръчмата още не беше отворена. Прекрасно извинение. Окуражена, забързах към вратата и натиснах звънеца.

— Бриджет, пак ли си ти? — сопна се той.

— Кръчмата още не е отворена.

Настъпи мълчание. Дали чух глас някъде в апартамента? Отказах да го приема и реших, че сигурно пере пари или търгува с наркотици. Вероятно се мъчеше да скрие полиетиленов чувал, пълен с кокаин под дъските на пода, подпомогнат от някакъв мазен южноамериканец с плитчици.

— Пусни ме — казах.

— Казах ти, на телефона съм.

— Пусни ме.

— Какво? — Ясно, печелеше време.

— Натисни бутона, Даниел — рекох аз.

Странно е как усещате нечие присъствие дори да не можете да го видите, чуете или откриете по някакъв друг начин. Е, разбира се, проверих във всички гардероби по етажите и в никой от тях нямаше никого. Но знаех, че в къщата на Даниел има жена. Може би подушвах нещо... нещо в държането на Даниел. Каквото и да беше, аз просто знаех.

Седяхме двамата нащрек един срещу друг в хола. Едва се сдържах да не хукна наоколо да отварям и затварям гардеробите като майка ми и да звъня на 1471 да проверя има ли запаметен номер от Америка.

— С какво си облечена? — попита той. В суматохата бях забравила за роклята на Джанин.

— С шаферска рокля — надменно отвърнах аз.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — предложи той. Мислех бързо. Трябваше да го накарам да иде в кухнята, за да мога да проверя гардеробите.

— Чаша чай, ако обичаш.

— Добре ли си? — заинтересува се той.

— Да! Чувствам се прекрасно! — пропях аз. — Забавлявах се невероятно. Единствена бях облечена като уличница и затова се наложи да си сложа шаферска рокля. Марк Дарси беше с Наташа, ризата ти е много хубава... — Спрях, задъхана, защото осъзнах, че съм се превърнала (няма две мнения) в майка ми.

Той ме позагледа, после се запъти към кухнята, а аз бързо протичах през стаята да погледна зад дивана и завесите.

— Какво правиш?

На прага стоеше Даниел.

— Нищо, нищо. Просто се сетих, че може да съм си забравила една пола зад дивана — отвърнах аз и бясно започнах да отупвам

възглавничките, сякаш участвах във френски фарс.

Върна се в кухнята с подозрителна физиономия. Реших, че няма време да набирам 1471 и бързо проверих гардероба, където държи завивките за разтегателния диван. Никакво човешко присъствие. После отидох при него в кухнята, като пътем отворих вратата на гардероба във вестибюла, от който изпадна дъската за гладене, последвана от кашон, пълен със стари патрони 45-и калибър, които се пръснаха по целия под.

— Какво правиш? — тихо повтори Даниел, като се показа от кухнята.

— Извинявай, закачих вратата с ръкава си — обясних аз. — Само отивах в тоалетната.

Даниел ме гледаше, като че съм луда, тъй че не можах да ида и да проверя в спалнята. Вместо това заключих вратата на тоалетната и трескаво се заоглеждах за не знам точно какво, но нещо като руси косми, хартиени кърпички с червило, чужди четки за коса — всяко от тези неща би могло да е знак. Нищо. След това тихичко отключих вратата, огледах се наляво и надясно, промъкнах се по коридора, отворих вратата на спалнята и едва не припаднах. В стаята имаше някой.

— Бридж. — Беше Даниел, защитно вдигнал пред себе си чифт джинси. — Какво правиш тук?

— Чух някой да влиза, тъй че... помислих си... имах тайни помисли — отговорих аз по начин, който би могъл да мине за секси, ако не беше роклята на пролетни цветя. Облегнах глава на гърдите му и го прегърнах, опитвайки се да подуша ризата му за следи от парфюм и да огледам хубавичко леглото, което, както винаги, беше неоправено.

— Ммм, отдолу още си със заешкия тоалет, нали? — рече той, спусна ципа на шаферската рокля и се притисна към мен по начин, който правеше намеренията му очевидни. Внезапно реших, че вероятно е номер и той се мъчи да ме прелъсти, за да може жената да се измъкне незабелязано.

— Ооо, чайникът сигурно е заврял — внезапно каза Даниел, вдигна ципа на роклята ми и ме потупа добродушно по начин, твърде нетипичен за него. Обикновено когато започне, довежда нещата до логичния им завършек независимо дали има земетресение, приливна вълна или голи снимки на Върджиния Ботъмли по телевизията.

— Ооо, да, най-добре е да ми направиш чашка — заявих аз с мисълта, че ще успея да огледам добре спалнята и да преровя

кабинета.

— След теб — рече Даниел, като ме избута навън и затвори вратата, тъй че нямаше как да не тръгна пред него към кухнята. Докато вървях, внезапно зърнах вратата, която водеше към терасата на покрива.

— Ще идем ли да седнем? — предложи Даниел. Тя беше там, на терасата на проклетия покрив.

— Какво ти става? — попита той, когато подозрително се вторачих във вратата.

— Нищо — весело пропях аз и се втурнах в хола. — Само съм поуморена от празненството.

Хвърлих се безгрижно на дивана, като се чудех дали да се юрна по-бърза от светлината към кабинета му като последно място, където можеше да е тя, или да нападна покрива. Реших, че ако не е на покрива, ще е в кабинета, в гардероба в спалнята или под леглото. В такъв случай, ако отидехме на покрива, тя можеше да избяга. Но ако случаят беше такъв, Даниел отдавна да е предложил да идем на покрива.

Донесе ми чаша чай и седна до лаптопа си, който беше отворен и включен. Едва тогава започнах да мисля, че може би няма жена. На екрана се виждаше документ, може би наистина е работил и е разговарял с Америка. А аз се правех на пълна идиотка с това поведение на луда.

— Бридж, сигурна ли си, че всичко е наред?

— Наред е, да. Защо?

— Ами, идваш без предупреждение, облечена като зайче, маскирано като шаферка, и нахлуваш във всички помещения по твърде особен начин. Не искам да любопитствам, но само се питах дали имаш някакво обяснение, нищо повече.

Почувствах се пълна глупачка. Проклетият Марк Дарси беше виновен с неговите опити да съсипе връзката ми чрез насаждане на подозрения. Клетият Даниел, толкова нечестно беше да се съмнявам така в него само заради думите на някакъв нагъл, злонамерен, виден адвокат по правата на човека. Тогава чух над нас някакво подраскване.

— Мисля, че ми е много горещо — казах, като внимателно наблюдавах Даниел. — Ще ида да поседя на покрива.

— За Бога, ще останеш ли на едно място поне две минути! — кресна той и тръгна да ми прегради пътя, но аз бях по-бърза. Втурнах се край него, отворих вратата, изтичах нагоре по стълбите и отворих капака към слънчевата светлина. Там, изтегната на шезлонг, лежеше

загоряла, дългокрака, руса, чисто гола жена. Останах като замръзнала на мястото си, чувстваща се като огромен пудинг в шаферската рокля. Жената вдигна глава, премести черните очила в косите си и ме разгледа внимателно. Чух Даниел да идва по стълбите след мен.

— Скъпи — рече жената с американски акцент и го погледна през главата ми. — Стори ми се, че я описа като слаба.

Август Разпадане

1 август, вторник

55,5 кг, алкохолни единици 3, цигари 40 (ама без да гълтам дима, за да пуша повече), калории 450 (да не видя храна), проверки на 1471 — 14, тотофишове 7.

5 ч. сутринта. Разпадам се на съставни части. Гаджето ми спи със загоряла великанка. Майка ми спи с португалец. Джереми спи с ужасяваща мръсница, принц Чарлс спи с Камила Паркър-Боулс. Не знам вече в какво да вярвам и за какво да се уловя. Имам желание да звънна на Даниел с надеждата, че ще отрече всичко, ще поднесе приемливо обяснение за разсъблечената покривна валкирия — по-малка сестра, дружелюбна съседка, потърсила убежище след наводнение или нещо такова, та да оправи нещата. Но Том залепи до телефона ми бележка, която гласи: „Не се обаждай на Даниел или горчиво ще съжаляваш!“

Трябваше да отида за известно време при Том, както ми предложи. Мразя да съм сама посред нощ, да пуша и да подсмърчам като откачена психопатка. Опасявам се, че Дан от долния етаж ще ме чуе и ще се обади в лудницата. О, Боже, какво ми става? Защо нищо никога не потръгва добре? Всичко е, защото съм прекалено дебела. Изкушавам се пак да се обадя на Том, но му звънях само преди 45 минути. Нямам сили да отида на работа.

След покривната среща не съм обелила и дума на Даниел: само вирнах нос, подминах го, слязох на улицата при колата и си заминах. Отидох направо у Том, който започна да налива чиста водка в гърлото ми направо от бутилката, като добави доматения сок и уърстърширския сос след това. Когато се върнах, Даниел ми беше оставил три съобщения с молба да му се обадя. Не му се обадих, в съответствие със съвета на Том, който ми напомни, че единственият начин да жънеш успех сред мъжете е като се държиш отвратително с тях. Навремето това ми се струваше цинично и погрешно, но сега виждам, че бях мила с Даниел и виж какво стана.

Божичко, птичките пак пропяха. След три часа и половина трябва да отида на работа. Не мога. Помощ, помощ. Внезапен мозъчен прилив: обади се на мама.

10 ч. сутринта. Мама беше знаменита.

— Миличка — каза тя. — Разбира се, че не ме събуди. Тъкмо тръгвах за студиото. Не мога да повярвам, че си изпаднала в подобно състояние заради някакъв скапан мъж. Всички са завършени егоисти, сексуално невъздържани и безполезни за звяр или човек. Да, това се отнася и до теб, Хулио. Хайде, хайде, миличка. Вземи се в ръце. Легни да поспиш. Иди на работа ослепителна. Никой, и най-малко Даниел, не бива да се усъмни, че си го зарязала и изведнъж си открила колко е прекрасен животът без този надут, безпътен стар пърделник, който те е командвал наляво и надясно, и ще се оправиш.

— А ти добре ли си, мамо? — попитах аз, като се сетих за татко, запътил се за сбирката на Уна с азбестовата вдовица Пени Хъзбандс-Босуърт.

-Детето ми, колко си добричка. Намирам се под огромно напрежение.

— Мога ли да направя нещо за теб?

— Всъщност да — развесели се тя. — Има ли някой от твоите приятели телефона на Лиса Лийсън? Знаеш я, жената на Ник Лийсън. Отчаяно се опитвам да я открия вече дни наред. Ще бъде идеална за „Внезапно сама“.

— Говоря за татко, не за „Внезапно сама“ — изсъсках аз.

— Татко ти? Не съм под напрежение заради баща ти. Не ставай смешна, детенце.

— Но сбирката... и госпожа Хъзбандс-Босуърт...

— А, знам, голям смях падна. Направи се на пълен глупак с опитите си да привлече вниманието ми. И на какво си мислеше, че прилича тя — на хамстер? Хайде, трябва да изчезвам. Ужасно съм заета, но ще помислиш ли кой може да има телефона на Лиса? Чакай да ти дам прекия си телефон, миличка. И повече да не съм чула това глупаво вайкане.

— Ама, мамо, аз трябва да работя с Даниел, аз...

— Грешиш, миличка, точно обратното е. Той трябва да работи с теб. Начукай му го, рожбо. (Божичко, не смея да помисля в какви ли среди се движи напоследък). И без това отскоро сериозно съм се замислила. Крайно време е да зарежеш тая тъпа, безперспективна работа, където никой не те цени. Подготви се да връчиш оставката си, малката. Да, миличка... ще ти намеря работа в телевизията.

Тръгвам на работа, приличам на тъпата Ивана Тръмп, облечена с костюм и с глос на устните.

2 август, сряда

55 кг, обиколка на бедрото 45 см, алкохолни единици 3 (ама мн. чисто вино), цигари 7 (без да вдишвам), калории 1500 (браво), чайове 0, кафета 3 (но от истинско кафе, следователно по-малко целулитни), кофеинови единици общо 4.

Всичко е наред. Ще сляза пак до 54 кг и изцяло ще освободя бедрата си от целулита. Положително тогава всичко ще се оправи. Заех се с интензивна програма за детоксикация, изключваща кафето, чая, алкохола, бялото брашно, млякото и... какво още беше? Добре де. Май беше рибата. От мен се иска само да си дера кожата на тялото всяка сутрин по пет минути със суха четка, после да взема петнайсетминутна вана с антицелулитни масла във водата, по време на която целулитът се топи като сняг на слънце, след това да втрия още антицелулитни масла в целулита.

Последната част ме озадачава — дали антицелулитните масла в действителност се просмукват в целулита през кожата? В такъв случай, ако се намажеш с масло за почерняване, това значи ли, че целулитът вътре в теб също хваща тен? Или пък кръвта? Или лимфната система? Уф. Във всеки случай... (Цигари. Това беше другото. Никакви цигари. Ами сега? Вече е твърде късно. Ще започна от утре).

3 август, четвъртък

55 кг, обиколка на бедрото 45 см (какъв е проклетият смисъл), алкохолни единици 0, цигари 25 (отлично предвид обстоятелствата), негативни мисли: прибл. 445 в час, позитивни мисли 0.

Състояние на главата отново мн. тежко. Не понасям мисълта, че Даниел е с друга. Умът ми е пълен с ужасни фантазии какво правят заедно. Плановете да отслабна и да си сменя идентичността ме крепяха в продължение на два дни, за да се срутят връз главата ми. Разбирам, че е било само усложнена форма на отхвърляне. Вярвала съм, че мога тотално да се напъхам в пространството на малък брой дни и по този начин да отрека влиянието на унизителната и нараняваща изневяра на Даниел, тъй като това би означавало, че ми се е случило в предишен живот и не би могло да се случи на новата, по-добра аз. За съжаление сега разбрах, че целият смисъл на празните приказки за самотната, свръхгримирана ледена кралица, пазеща антицелулитна диета, се е криел в надеждата да накарам Даниел да проумее грешката си. Том

наистина ме предупреди за това и каза, че 90 процента от пластичните операции се правят на жени, чиито съпрузи са избягали с по-млада жена. Заявих, че великанката на покрива беше не толкова по-млада, колкото по-висока, но Том възрази, че не там е въпросът. Хъмф.

Даниел не спира да ми праща съобщения на компютъра. „Трябва да поговорим“ и т. н., на които аз преднамерено не обръщах никакво внимание. Но колкото повече изпращаше, толкова повече се оставях на мислите, че самообновяването е проработило, че е разбрал каква ужасна, ужасна грешка е извършил, че едва сега е осъзнал колко истински ме обича и че великанката на покрива вече е стара история.

Тази вечер ме хвана на излизане от сградата.

— Мила, моля те, наистина трябва да поговорим.

И аз, като последна глупачка се оставих да ме замъкне да пийнем в Американския бар на „Савой“, допуснах да ме размекне с шампанско и разните му „Така ужасно се чувствам, толкова ми липсваш, дрън-дрън“. После, в секундата, когато ме принуди да призная: „О, Даниел, и ти ми липсваш“, изведнъж стана покровителствен и делови и заяви:

— Важното е, че Файфи и аз...

— Файфи? По-скоро Драйфи — обадих се аз, мислейки, че ще каже „сме брат и сестра“, „братовчеди“, „смъртни врагове“ или „стара история“. Вместо това той се ядоса.

— Ох, как да ти обясня — рече раздразнено. — Много е различно.

Зяпнах го, смаяна от безочливостта на волтфаса му.

— Съжалявам, миличко — отсече той, извади кредитната си карта и започна да я размахва, за да привлече вниманието на сервитьора, — но ние ще се женим.

4 август, петък

Обиколка на бедрото 45 см, лоши мисли 600 в минута, пристъпи на паника 4, пристъпи на плач 12 (но и двата пъти само в тоалетни, а след това не забравих да си освежа спиралата на очите), тотофишове 7.

В службата. Тоалетните на третия етаж. Това е просто... просто... непоносимо. Какво, за Бога, ме прихвана да мисля, че идеята да вртя любов с шефа си е добра? Не мога да го преживея вън оттук. Даниел обяви годежа си с гигантката. Отговорници по продажбите, за които дори не предполагах, че са знаели за връзката ни, започнаха да се обаждат и да ме поздравяват, а аз трябва да обяснявам на всеки

поотделно, че се е сгодил за друга. Не спирам да си спомням колко романтично беше всичко в началото — тайни компютърни послания и прегръдки в асансьора. Чух Даниел да си уговаря по телефона среща с Файфи тази вечер, чух как каза с многозначителен тон: „Не твърде зле... засега“ и разбрах, че говори за моята реакция, като че ли бях някаква Сара Кийс [Съвременна английска писателка. — Б. пр.]. Сериозно се замислям за лифтинг на лицето.

8 август, вторник

56,5 кг, алкохолни единици 7 (ха, ха), цигари 29 (хи, хи), калории 5 милиона, лоши мисли 0, мисли всякакви 0.

Току-що ми се обади Джуд. Разправих й за трагедията с Даниел и тя беше ужасена, веднага обяви извънредно положение и каза, че ще се обади на Шарън и ще организира да се срещнем в девет. Не можела да дойде по-рано, защото имала среща с Гадника Ричард, който най-сетне се беше съгласил да отиде с нея на психолог, специалист по взаимоотношенията.

2 ч. през нощта. Вспак дбре се пзабвлявх таз вечр. Ууууф. Паднах.

9 август, сряда

57,5 кг (ама с основателна причина), обиколка на бедрото 40 см (или чудо, или махмурлукът си казва думата), алкохолни единици 0 (ама тялото още кърка от снощните запаси), цигари 0 (отврат).

8 ч. сутринта. Фъх. Във физически катастрофално състояние, но емоционално мн. разведрена от снощното излизане. Джуд пристигна бясна, защото Гадника Ричард й вързал тенекия за консултацията.

— Терапевтката очевидно си помисли, че ми е въображаем приятел, а аз съм много, много потисната личност.

— И ти какво? — казах съчувствено аз, като прогоних мръсната нелоялна мисъл, подшушната ми от Сатаната: „Прозорлива терапевтка.“

— Каза ми да говоря за проблемите си, несвързани с Ричард.

— Но ти нямаш проблеми, несвързани с Ричард — отбеляза Шарън.

— Знам. Казах й го, а тя заяви, че съм имала проблем с външните граници и ме очушка с петдесет и пет лири.

— А той защо не дойде? Дано садистичният червей е имал основателна причина — каза Шарън.

— Обясни ми, че имал много работа в службата — рече Джуд. — Аз пък му заявих: „Слушай, ти нямаш монопол върху проблемите, свързани с обвързването. Всъщност аз имам такъв проблем. Ако някога се взреш в проблема си с обвързването, ще забележиш, че е нищожен в сравнение с моя, но тогава ще е твърде късно.“

— Нима имаш проблем с обвързването? — заинтригувах се аз веднага и се замислих дали и аз нямам такъв.

— Естествено, че имам — сопна се Джуд. — Само че никой не го забелязва, защото е в сянката на Ричардовия. Всъщност моят проблем с обвързването има много по-дълбоки корени от неговия.

— Точно така — реши Шарън. — Но ти не го разнасяш на ревера си, както в наше време прави всеки шибан мъж над двайсет години.

— Взе ми думите от устата — изсъска Джуд и се опита да запали цигара, но запалката доста я затрудни.

— Целият проклет свят има проблем с обвързването — изръмжа Шарън с гърлен, почти клинтийстудовски глас. — Това е резултатът от триминутната култура. Това е глобален дефицит на способността да се съсредоточиш върху нещо. Типично е за мъжете да си прикачат световна тенденция и да я превръщат в мъжки инструмент за отблъскване на жените, да се чувстват умни, а ние — глупави. Това си е чисто ебателство.

— Копелета! — щастливо креснах аз. — Да си поръчаме ли още една бутилка вино?

9 ч. сутринта. Току-що се обади мама.

— Милинка — започна тя. — Познай! „Добър ден!“ търси проучватели. По текущи политически проблеми, страхотно. Говорих с Ричард Финч, редактора, и му разправих всичко за теб. Казах, че си завършила политология, детенце. Не се тревожи, той е прекалено зает, за да седне да проверява. Иска да се явиш в понеделник на разговор.

Понеделник. Божичко. Имам само пет дни да изуча текущите политически проблеми.

12 август, събота

57 кг (все още поради уважителна причина), алкохолни единици 3 (мн. д.), цигари 32 (мн. мн. лошо, особено защото беше първият ден на отказване), калории 1800 (д.), тотофишове 4 (горе-долу), брой прочетени статии по текущи политически проблеми 1,5, проверки на

1471 22 (добре!), минути, прекарани в мисловни словесни схватки с Даниел 120 (мн. д.), минути, прекарани във фантазии как Даниел ме моли да се върна 90 (отлично).

Така. Твърдо решена да бъда много позитивна за всичко. Ще променя живота си: ще стана много информирана за: текущите политически проблеми, ще спра напълно да пуша и ще завържа функционална връзка със зрял мъж.

8,30 ч. сутринта. Още не съм запалила. Мн. д.

8,35 ч. сутринта. Никакви цигари през целия ден. Отлично.

8,40 ч. сутринта. Интересно дали по пощата не е пристигнало нещо хубаво.

8,45 ч. сутринта. Уф. Гнусен документ от Агенцията за социално осигуряване, изискващ да внеса 1452 лири. Какво? Как е възможно? Нямам 1452 лири. Божичко, трябва да запаля една да си успокоя нервите. Не бива. Не бива.

8,47 ч. сутринта. Току-що запалих цигара. Но денят за отказ от пушене не започва официално, докато човек не се е облякъл. Изведнъж се сетих за бившето си гадже Питър, с когото имах функционална връзка в продължение на седем години, но скъсах поради сърцераздирателни, убийствени причини, които сега да ме убиеш, не мога да си спомня. Сегиз-тогиз, особено когато няма с кого да отиде на почивка, той се опитва да започнем отначало и да се оженим. И преди да мигна, вече бях понесена от мисълта, че Питър е отговорът. Защо да бъда нещастна и самотна, когато Питър иска да е с мен? Бързо намери телефона, обади се на Питър и остави съобщение на секретаря му само да ти се обади, без да му излагаш плана да прекарате остатъка от живота си заедно и т. н., и т. н.

1,15 ч. по обяд. Питър не се обади. Нима вече съм отблъскваща за всички мъже, дори за Питър?

4,45 ч. следобед. Политиката „пушенето забранено“ разбита на пух и прах. Питър най-сетне се обади.

— Здрасти, Пчеличке — (Винаги се наричахме „Пчеличка“ и „Осичка“.) — И без това щях да ти се обаждам. Имам добра новина. Ще се женя.

Уф. Мн. тежко чувство в областта на панкреаса. Бившите никога, ама никога не трябва да се женят за други, те трябва да останат целомъдрени до края на дните си, за да ви осигурят душевно спокойствие.

— Пчеличке? — рече Осичката. — Бъззз?

— Прощавай — отвърнах аз и се подпрях замаяно на стената. — Току-що... ммм... видях автомобилна катастрофа през прозореца.

Но явно не ставах за разговор, тъй като Осичката около двайсет минути бръщолеви за цената на шатрите за градински увеселения и сватби, след което каза:

— Трябва да свършвам. Тази вечер ще готвим наденички от еленово месо с плодове на хвойна и ще гледаме телевизия.

Фу. Току-що изпуших целия пакет цигари като акт на самоунищожително отчаяние. Надявам се и двамата да затлъстеят и да трябва да ги изкарват през прозорците с кранове.

5,45 ч. следобед. Опитвам се да се съсредоточа върху запаметяването на имената на членовете на кабинета в сянка, за да избегна спиралата на съмненията в себе си. Естествено, никога не съм виждала Бъдещата на Осичката, но си я представям от типа на гигантските слаби покривни блондинки, които всяка сутрин стават в пет часа, отиват на гимнастика, масажират се със сол и после цял ден въртят някоя международна търговска банка, без да им трепне маскарата.

Осъзнавам с болезнено унижение, че причината, поради която се чувствах самодоволна пред Питър през всички тези години бе, че аз съм го зарязала, а сега фактически той ме зарязва, като се жени за госпожа Гигантски валкирски задник. Затъвам в мрачни цинични размишления за връзката между романтичното разбиване на сърцето с нараненото себелюбие и докачената гордост, а не толкова с действителната загуба, допускам като подмисъл, че малоумната самоувереност на Фърги може би се дължи на факта, че Андрю още я иска (докато не се ожени за друга, ха ха).

6,45 ч. вечерта. Тъкмо започнах да гледам новините в 6 с отворена тетрадка и химикалка, когато нахълта мама, накамарена с пазарски пликове.

— Миличка — заговори тя, като преплува покрай мен и влезе в кухнята, — донесох ти малко вкусна супа и някои от най-елегантните си дрешки за понеделник! — Носеше лимоненожълт костюм с черен чорапогащник и обувки с високи токчета. Приличаше на Сила Блак [Английска поп-певица, започнала кариерата си през 1963 г. заедно с Бийтълс, а понастоящем най-известната телевизионна водеща в Обединеното кралство. — Б. пр.] в „Среща на непознат“. — Къде си държиш черпаците за супа? — продължи тя, докато с трясък отваряше и затваряше шкафовете. — Ама, детенце! Какъв безпорядък! Сега. Прегледай тези три плика, докато аз затоплям супата.

Като реших да пренебрегна фактите, че беше а) август, б) нетърпима жега, в) 6,15 ч. и г) не исках никаква супа, предпазливо надникнах в първия плик, където имаше нещо карирано и синтетично в яркожълто с листа в теракотен цвят.

— Ъъъ... мамо... — започнах аз, но в този миг чантата й зазвъня.

— А, това трябва да е Хулио. Да, да. — Балансираше мобифона си под брадичката и драскаше нещо. — Да, да. Облечи го, мила — изсъска тя. -Да, да. Да. Да.

Пропуснах новините, а тя се понесе на купон с вино и френски сирена, като ме остави да приличам на Тереза Горман в яркосин костюм с хлъзгава зелена блуза отдолу и сини сенки точно до веждите.

— Не ставай глупава, мила — беше прощалната й реплика. — Ако не направиш нещо за външността си, никога няма да си намериш нова работа, да не говорим за нов приятел!

Полунощ. След като си отиде, звъннах на Том, който ме заведе на купон, организиран от негов приятел от Школата за изкуства в галерия „Саачи“, за да ме спре от натрапчиви мисли.

— Бриджет — нервно промърмори той, като влязохме в бялата дупка сред морето от гръндж младежи. — Знаеш, че не е прието да се смееш по време на Инсталация, нали?

— Добре де, добре — нацупих се аз. — Няма да разправям вицове за умрели риби.

Човек на име Гав рече „Здрасти“ — около двайсет и две годишен, секси, в къса тениска, разкриваща корем като касапска дъска.

— Това е истински, истински, истински смайващо — говореше Гав. — Прилича на замазана Утопия с истински, истински, истински добри отеквания, сякаш на загубената национална идентичност.

Поведе ни развълнувано през огромното бяло пространство към ролка тоалетна хартия, преобърната наопаки — картонът беше над хартията.

Загледаха ме очаквателно. Изведнъж разбрах, че ще се разплача. Том точеше лиги над огромен калъп сапун, който носеше отпечатъка на пенис. Гав не сваляше очи от мен.

— Уау, това е като един истински, истински, истински див... — прошепна ревностно той, докато аз преглъщах сълзите си — ...отзвук.

— Трябва да ида до тоалетната — изтърсих аз и се втурнах покрай конфигурация, изградена от опаковки на дамски превръзки. Пред тоалетната имаше опашка и аз се наредих разтреперана. Внезапно, когато почти беше дошъл моят ред, почувствах ръка на лакътя си. Беше Даниел.

— Бридж, какво правиш тук?

— А на теб на какво ти прилича? — троснах се аз. — Извинявай, бързам. — Втурнах се в кабинката и тъкмо да си свърша работата, когато проумях, че всъщност се намирам в имитация на вътрешността на тоалетна, опакована под вакуум в тънък найлон. После Даниел надникна през вратата.

— Бридж, да се изпишкаш върху Инсталацията — рече той и затвори вратата.

Когато излязох, беше изчезнал. Не виждах Гав, Том или някакво познато лице. Най-сетне открих истинските тоалетни, седнах и избухнах в рев с мисълта, че вече не съм годна за човешко общество и единственото, от което се нуждая, е да се махна, докато спра да се чувствам така. Отвън ме чакаше Том.

— Ела да си поговориш с Гав — рече той. — Той май наистина, наистина си пада по теб. — После ме погледна в лицето и каза: — О, по дяволите, ще те откарам вкъщи.

Всичко е безсмислено. Когато някой те зареже, освен че ти липсва, освен факта, че целият малък свят, който сте си създали, се сгромолясва и всичко, което виждаш или правиш, ти напомня за него, най-тежка е мисълта, че си била изпробвана и накрая върху резултата от събраните точки любимият човек е поставил клеймото БРАК. Как да не си със самочувствието на прегазен от влак сандвич?

— Гав те харесва — заяви Том.

— Гав е десетгодишен. Пък и ме хареса само защото помисли, че плача за руло тоалетна хартия.

— Ами в известен смисъл ти го направи — отбеляза Том.

— Проклет да е Даниел. Никак няма да се учудя, ако се окаже, че тоя тип е еднолично отговорен за събитията в Босна.

13 август, неделя

Мн. тежка нощ. Като капак на всичко, опитах да се приспя с последния брой на „Татлър“, само за да налетя на физиономията на Марк Дарси, надничаща от статия за петдесетте най-търсени ергени в Лондон, в която се описваше колко е богат и прекрасен. Уф. Потисна ме още повече по причина, която не мога да проумея. Както и да е. Ще спра да се самосъжалявам и ще прекарам сутринта в зазубряне вестниците наизуст.

Пладне. Току-що се обади Ребека да ме пита дали съм „добре“. Като мислех, че има предвид Даниел, отвърнах:

— Пфъ, всичко е страшно потискащо.

— О, бедничката. Да, снощи се видях с Питър... (Къде? Какво? Защо не съм била поканена?)... и той разправи на всички колко си се разстроила от новината за сватбата му. Както той заяви, наистина е трудно, самотните жени все по-лесно се отчайват с напредването на възрастта...

Към обяд повече не изтраях да карам неделята, сякаш нищо не се е случило. Звънах на Джуд и й разказах за Осичката, Ребека, събеседването за новата работа, мама, Даниел и всеобхватната си трагедия и си уредихме среща в „Джими Бийз“ в два часа по за един „Блъди Мери“.

6 ч. вечерта. За мой късмет Джуд тъкмо четеше някаква блестяща книга, наречена „Богинята във всяка жена“. В нея се твърди, че в известни моменти от живота ви всичко тръгва наопаки, не знаете накъде да се обърнете и сякаш навсякъде около вас шумно се тряскат стоманени врати като в космическия сериал „Стар трек“. Това, което трябва да направите, е да бъдете истинска героиня и да останете храбра, без да затъвате в пиянство или самосъжаление и тогава всичко ще се оправи. И че всички древногръцки митове и редица успешни филми са за човешки същества, изправени пред трудни изпитания, но не се огъват, а се държат твърдо и така надделяват.

В книгата се казва също, че справянето с трудните периоди е като да си в конусообразна затворена спирала, като на всеки завой има по една точка, която е крайно болезнена и трудна. Това е вашият конкретен проблем или слабо място. Когато се озовете в тесния остър край на спиралата, вие се озовавате на това място доста често, тъй като радиусът намалява. С въртенето ще минавате през тревожни времена все по-рядко, но все пак се налага да минавате през тях, тъй че когато това се случи, да не мислите, че сте пак на кота нула.

Лошото е, че вече изтрезнях и не съм убедена, че съм сто процента сигурна за какво точно ми говореше.

Обади се мама и се опитах да поговоря с нея колко трудно е да бъдеш жена и да имаш срок на годност що се отнася до размножението, за разлика от мъжа, но тя ме отряза:

— Я стига, дете. Напоследък вие момичетата сте толкова придирчиви и романтични — просто имате излишно голям избор. Не твърдя, че не съм обичала татко ти, но знаеш ли, нас винаги са ни учили, вместо да очакваме да бъдем пометени от страст, да „очакваме малко и да прощаваме много“. И честно казано, рожбо, да имаш деца не е голямата работа, която всички я изкарват. Не се засягай, не говоря

лично, но ако имах втора възможност, не съм сигурна, че бих родила...

Божичко. Дори собствената ми майка иска да не съм се раждала.

14 август, понеделник

57,5 кг (страхотно — превърнах се в безформена буца тъкмо за събеседването, изби ми и пъпка), алкохолни единици 0, цигари много, калории 1575 (но повръщах, тъй че същинските са прибл. 400).

Божичко. Това събеседване ме ужасява. Казах на Пърпетуа, че отивам на гинеколог, знам, че трябваше да кажа зъболекар, но възможностите да поизтерзая най-гръмогласната жена на света не бива да се пропускат току-тъй. Почти готова съм и трябва само да си довърша грима, докато упражнявам възгледите си за управлението на Тони Блеър. Боже мой, кой беше военният министър на правителството в сянка? Проклятие. Още едно проклятие. Не беше ли един с брада? По дяволите: телефонът. Не мога да повярвам на ушите си: ужасяваща телефонна тийнейджърка с покровителствен южнолондонски глас ми пропя: „Здрав-вей, Бриджет, обаждам се от кабинета на Ричард Финч. Тази сутрин Ричард е в Блакпул и няма да може да проведе срещата.“ Отложена е за сряда. Ще трябва да се престоря, че имам тежко гинекологично заболяване. Защо да не използвам свободната сутрин докрай?

16 август, сряда

Ужасна нощ. Непрекъснато се будех, потънала в пот, паникьосана за разликата между ълстърските юнионисти и СДЛП и в коя от тях участва Иън Пейсли. Вместо да ме въведат в кабинета за срещата с великия Ричард Финч, ме оставиха да лея пот в приемната цели четирийсет минути, мислейки: „Божичко, кой беше здравният министър?“, преди да ме вземе напевната му лична асистентка Пачули, издокарана в шорти от ликра и с обица на носа и която пребледня при вида на крещящия ми костюм, сякаш в някакъв неумел опит да бъда официална, се бях появила с дълга, копринена бална рокля.

— Ричард каза да дойдете на заседанието, разбирате ли какво ви казвам? — изломоти тя и се понесе по един коридор, а аз препуснах след нея. Втурна се през розова врата в голямо открито помещение, отрупано с купища сценарии, от тавана висяха телевизионни монитори, по стените имаше диаграми, а на бюрата бяха облегнати

планински велосипеди. В отсрещния край имаше дълга овална маса, където течеше съвещание. Всички се обърнаха и ме зяпнаха, докато приближавах. Пълничък мъж на средна възраст с къдрава руса коса, джинсова риза и червени очила се люшкаше напред-назад в края на масата.

— Хайде! Хайде! — говореше той, свил юмруци като боксьор. — Мисля за Хю Грант. Мисля за Елизабет Хърли. Мисля как така минаха два месеца, а те още са заедно. Мисля как така му се размина. Това е! Как мъж с гадже с външността на Елизабет Хърли си позволява да му духа магистрална проститутка и въпреки това му се разминава? Къде се дяна адът, дето не познавал ярост като на пренебрегната жена [Думи на Шекспир. — Б. пр.]?

Не повярвах на ушите си. Ами кабинетът в сянка? Ами мирният процес? Очевидно се мъчеше да разбере как на него самия да му се размине, ако спи с проститутка. Изведнъж погледна право към мен.

— Вие знаете ли? — Цялата маса с гръндж младежи се вторачи в мен. — Вие. Вие трябва да сте Бриджет! — нетърпеливо кресна той. — Как мъж с красиво гадже успява да преспи с проститутка, да го сгащят и да му се размине?

Паникьосах се. Мозъкът ми изключи.

— Е? — каза той. — Е? Хайде, кажете нещо!

— Ами, може би — изтърсих аз, защото беше единственото, което ми хрумна — му се е разминало, защото някой е глътнал уликите.

Настъпи гробно мълчание, после Ричард Финч избухна в смях. Най-отвратителният смях, който бях чувала. После цялата гръндж младеж започна да се смее.

— Бриджет Джоунс — обяви най-сетне Ричард Финч, като си бършеше очите. — Добре дошла в „Добър ден!“. Седни, миличка. — И ми намигна.

22 август, вторник

57 кг, алкохолни единици 4, цигари 25, тотофишове 5.

Още нямам отговор за резултата от събеседването. Не знам какво да правя на летния празник, тъй като не мога да понеса мисълта да остана сама в Лондон. Шарън отива на фестивала в Единбург, Том май също, както и много хора от службата. Бих искала да ида и аз, но не мога да си го позволя финансово, а се и боя, че и Даниел ще е там.

Освен това всички ще се справят по-добре от мен и ще си прекарат по-добре.

23 август, сряда

Твърдо отивам в Единбург. Даниел остава да работи в Лондон, тъй че няма опасност да се сблъскам с него на Кралската Миля [Така се нарича главната улица в Единбург, водеща от Единбургския замък до кралската резиденция „Холирудхаус“. — Б. пр.]. За мен ще е добре да се махна, вместо да се вманиачавам и да чакам писмото от „Добър ден!“

24 август, четвъртък

Оставам в Лондон. Всеки път, като ходя на фестивала в Единбург, смятам, че ще си прекарам добре, а накрая ще се окаже, че съм успяла да се вредя само за пантомимите. Освен това човек си взема летни дрехи, а изведнъж връхлита страхотен студ и трябва да се тътриш километри, тракайки зъби, по чакълести сипеи с мисълта, че всички останали са на страхотен купон.

25 август, петък

7 ч. вечерта. Отивам в Единбург. Днес Пърпетуа каза:

„Бриджет, знам, че ти съобщавам абсурдно късно, но токущо ми хрумна. Наела съм апартамент в Единбург и страшно ще се радвам, ако дойдеш и ти.“ Колко щедро и благородно от нейна страна.

10 ч. вечерта. Току-що се обадих на Пърпетуа и й казах, че няма да ида.

Толкова е тъпо. Не мога да си го позволя.

26 август, събота

8,30 ч. сутринта. Ще си прекарам тихо и здравословно вкъщи. Прекрасно. Тъкмо ще довърша „Пътят на глада“.

9,00 ч. сутринта. Божичко, толкова съм потисната. Всички са в Единбург освен мен.

9,15 ч. сутринта. Дали Пърпетуа вече е тръгнала?

Полунощ. Единбург. Божичко. Утре трябва да ида да гледам нещо. Пърпетуа ме смята за луда. Прекара целия път във влака с

притиснат до ухото мобифон, като ни обливаше с информация: „За «Хамлет» на Артър Смит няма билети, тъй че вместо това от пет можем да отидем на братя Коен, но при това положение ще закъснеем за Ричард Хъринг. Така че я да пропуснем Джени Еклеър — фъх, защо ли изобщо още се занимава с това, — а вместо нея да видим «Ламарк», после ще се опитаме да влезем на Хари Хил или Бондиджис и Джулиан Клари. Не затваряй. Ще опитам за «Позлатения балон». Не, за Хари Хил билети няма, тъй че защо не пропуснем братя Коен?“

Казах им, че ще се срещна с тях в шест пред „Плезънс“, защото исках да отскоча до хотел „Джордж“ и да оставя бележка на Том, а се сблъсках с Тина в бара. Не знаех колко е далеч от „Плезънс“ и когато стигнах там, представлението беше започнало и нямаше билети. Тайничко облекчена, отидох или по-скоро се понесох към апартамента, поръчах си прекрасни картофки с пиле и къри и гледах по телевизията „Нещастен случай“. Трябваше да се срещна с Пърпетуа в „Асембли румс“ в девет. Докато свърша вечерята, стана 8,45, но не знаех, че не мога да взема външна линия по телефона, така че не можах да си поръчам такси и когато се озовах там, беше твърде късно. Върнах се в „Джордж“ да потърся Тина и да разбера къде е Шарън. Поръчах си едно „Блъди Мери“, опитвайки се да си дам вид, че пет пари не давам, задето съм без приятели, когато в един ъгъл забелязах светлинни потоци и камери и едва не изпищях. Беше майка ми, издокарана като Мариан Фейтфул [Известна английска фолкпевица, започнала кариерата си през 1960-те. — Б. пр.], готвеща се да интервюира Алан Йентоб.

— Моля, абсолютна тишина! — прокънтя тя с гласа на Уна Алкънбери при подреждането на цветя.

— Иии, старт! Кажи ми, Алан — заговори тя с травматизиран вид, — мислил ли си някога за... самоубийство?

Всъщност тази вечер телевизията не беше лоша.

27 август, неделя, Единбург

Брой гледани спектакли 0.

2 ч. през нощта. Не мога да заспя. Бас държа, че всички са по щури купони.

3 ч. през нощта. Току-що чух Пърпетуа да се връща, раздаваща присъди на алтернативните комици: „Незряло... пълна детинщина, абсолютна глупост.“ Имам чувството, че смисълът на спектакъла се е

изгубил някъде по пътя от сцената до нея.

5 ч. сутринта. В къщата има мъж. Просто го усещам.

6 ч. сутринта. Той е в стаята на Деби от „Маркетинг“. По дяволите.

9,30 ч. сутринта. Събудиха ме ревовете на Пърпетуа: „Някой ще идва ли на поетичния рецитал?!“ После всичко утихна и чух Деби и мъжът да си шушукат, а той да отива в кухнята. После прогърмя гласището на Пърпетуа: „Какво търсите тук?!! Казах, НИКАКВИ ГОСТИ С ПРЕСПИВАНЕ!“

2 ч. следобед. О, Боже, успала съм се.

7 ч. вечерта. Влакът за гара Кингс Крос. О, Божичко. В три се срещнах с Джуд и Джордж. Щяхме да ходим да гледаме представление от въпроси и отговори, но пийнахме по няколко „Блъди Мери“-та и си припомнихме, че представленията от въпроси и отговори ни влияят зле. Пренапрягаш се да измислиш въпрос и непрекъснато вдигаш и сваляш ръка. Най-накрая ти дават да го зададеш в полуприклекнало положение със странен писклив глас, после сядаш, потънал вдън земя от смущение и кимаш като куче от задното стъкло на кола, а към теб се насочва двайсетминутен отговор, който изобщо не те интересува. Пък и преди да разберем какво става, стана 5,30. После се появи Пърпетуа с тълпа народ от службата.

— А, Бриджет — загърмя тя. — Какво гледа? — Настъпи гробно мълчание.

— Всъщност, тъкмо се канех да отида... — започнах уверено аз — ...да хвана влака.

— Не си гледала нищо, нали? — изрева тя. — Във всеки случай ми дължиш седемдесет и пет лири за стаята.

— Какво? — изпелтечих аз.

— Да! — кресна тя. — Трябваше да са петдесет, но за втори човек се плаща допълнително 50 процента.

— Ама... ама нямаше...

— Е, хайде, Бриджет, всички знаем, че беше вкарала мъж — избумтя тя. — Не се тревожи. Това не е любов, това е просто Единбург. Ще направя всичко възможно случката да стигне до Даниел и да му даде добър урок.

28 август, понеделник

57,5 кг (мн. бира, мн. картофи), алкохолни единици 6, цигари 20, калории 2846.

Върнах се, за да заваря телефонно съобщение от мама, интересуваща се дали искам малък миксер за Коледа и напомняща ми, че тази година Коледа е в понеделник, тъй че в петък ли съм щяла да ида или в събота.

Значително по-недразнещо беше писмото от Ричард Финч, редакторът на „Добър ден!“, с което май ми предлага работа. Гласеше само:

Добре, мило. Ставаш.

29 август, вторник

57,5 кг, алкохолни единици 0 (мн. д.), цигари 3 (д.), калории 1456 (предновоработно здравословно хранене).

10,30 ч. сутринта. В службата. Току-що се обадих на Пачули, секретарката на Ричард Финч, и наистина се оказа предложение за работа, но трябва да започна след седмица. Не знам нищо за телевизията, ама чудо голямо, тук съм задръстена в ъгъла и вече е прекалено унизително да работя с Даниел. Най-добре да ида да му съобщя.

11,15 ч. сутринта. Не мога да повярвам. Даниел ме зяпна с пепеливо лице.

— Не можеш да постъпиш така — рече той. — Имаш ли представа колко трудни бяха за мен последните седмици?

Тогава нахлу Пърпетуа, трябва да беше подслушвала на вратата.

— Даниел — избухна тя. — Ти си егоистичен, самовлюбен, манипулативен, емоционален изнудвач. За Бога, ти беше този, който я заряза. Тъй че най-добре ще е да приемеш това.

Внезапно реших, че обичам Пърпетуа, макар и не по лесбийски начин.

Септември Нагоре по пожарникарския път

4 септември, понеделник

57 кг, алкохолни единици 0, цигари 27, калории 15, брой минути, прекарани във въображаеми разговори с Даниел, в които му казвам какво мисля за него, 145 (добре, по-добре).

8 ч. сутринта. Първи ден на новата работа. Трябва да започна, като продължа изграждането на новия си авторитетен облик. И никакви цигари. Пушенето е признак на слабост и подкопава личния авторитет на човека.

8,30 ч. сутринта. Току-що се обади мама, предположих, че иска да ми пожелае на добър час на новата работа.

— Миличка, познай — започна тя.

— Какво?

— Илейн те кани на рубинената си сватба! — И замълча в задъхано очакване. Мозъкът ми изключи. Илейн? Брайън-и-Илейн? Колин-и-Илейн? Илейн-омъжена-за-Гордън-навремето-бил-шеф-на-Тармакадам-в-Кетъринг-Илейн?

— Реши, че ще е добре да има един-двама млади да правят компания на Марк.

А! Малкълм и Илейн. Творци на суперидеалния Марк Дарси.

— Бил казал на Илейн, че те намира за много привлекателна.

— Да бе! Не ме лъжи — смотолевих аз. Все пак ми стана приятно.

— Е, във всеки случай съм сигурна, че е имал предвид точно това.

— Какво е казал? — изсъсках аз, внезапно подозрителна.

— Казал е, че си много...

— Мамо!

— Е, ами точната дума, която е използвал е „чудновата“. Но това е прекрасна дума, нали? „Чудновата“! Но ще можеш да го разпиташ на рубинената сватба.

— Няма да бия целия път до Хънтингдън да празнувам рубинената сватба на двама души, с които след навършване на тригодишната си възраст съм разговаряла веднъж, и то за осем секунди, само и само да попадна пред погледа на разведен богаташ, който ме описва като чудновата.

— Хайде, мила, не ставай глупава.

— Добре, трябва да излизам — изтърсих, тъпа както винаги аз, защото в такива случаи тя започва да бръщолеви, сякаш съм на път за лобното си място и това е последният ни телефонен разговор, преди да получа смъртоносната инжекция.

— Печели хиляди лири на час. На писалището си има часовник, тик-так-тик-так. Казах ли ти, че видях Мейвис Ендърби в пощата?

— Мамо. Днес е първият ми работен ден. Доста съм развълнувана. Не ми се говори за Мейвис Ендърби.

— О, велики Боже, мила! Какво ще облечеш?

— Късата черна пола и тениска.

— Е, не, ще приличаш на размъкната повлекана в мътни цветове. Сложи нещо свежо и ярко. Какво ще кажеш за онова сладко вишнево костюмче, което носеше навремето? А, между другото, знаеш ли, че Уна замина на пътешествие по Нил?

Грр. Когато най-сетне затвори телефона, се почувствах толкова зле, че изпуших пет цигари една след друга. Не мн. д. начало на деня.

9 ч. вечерта. В леглото, напълно изтощена. Бях забравила каква гадост е да започваш нова работа, където никой не те познава, тъй че характерът ти започва да се преценява по всяка случайна забележка или странност, която изречеш, а не можеш дори да идеш да си пооправиш грима, без да се налага да питаш къде е дамската тоалетна.

Закъснях, но не по моя вина. Беше невъзможно да вляза в студиото без пропуск, а на вратата стоеше охрана, която смяташе, че основната й задача е да пречи на служителите да влизат в сградата. Когато най-сетне се добрах до информацията, не ме пуснаха горе, докато някой не дойде да ме вземе. Дотогава вече беше 9,25, а съвещанието започваше в 9,30. Най-сетне се появи Пачули с две огромни лаещи кучета, едното, от които започна да скача да ме ближе по лицето, а другото навря муцуна под полата ми и нагоре.

— На Ричард са. Нали са страхотни? — рече тя. — Само ще ги заведа до колата.

— Няма ли да закъснея за съвещанието? — отчаяно попитах аз, стиснала главата на кучето между коленете си и опитваща се да го отблъсна. Тя ме изгледа от глава до пети, сякаш да каже: „Е, и?“, и изчезна, повлякла кучетата. Следователно, когато се добрах до кабинета, съвещанието беше започнало и всички ме зяпнаха, с изключение на Ричард, чиято могъща фигура беше облечена с някакъв странен зелен вълнен костюм.

— Хайде, хайде — говореше той и дърпаше масата към себе си с

две ръце. — Мисля за службата в девет часа. Мисля за викарии-мръсници. Мисля за сексуални актове в църква. Мисля защо жените си падат по викариите? Хайде. Не ви плащам за нищо. Родете идея.

— Защо не вземете интервю от Джоана Тролоп? — обадих се аз.

— От мръсница [Тролоп на английски означава мръсница, уличница. — Б. пр.]? — втренчи се той неразбиращо в мен. — Коя мръсница?

— От Джоана Тролоп. Авторка на „Съпругата на викария“, която мина по телевизията. „Съпругата на викария“. Тя трябва да знае по въпроса.

По лицето му плъзна похотлива усмивка.

— Блестящо — обърна се той към гърдите ми. — Абсолютно шибано блестящо. Има ли някой телефона на Джоана Тролоп?

Настъпи дълга пауза.

— Ъъъ, всъщност аз го имам — най-сетне проговорих аз, усещаща вълни от омраза, излъчвани от гръндж младежта.

Когато съвещанието свърши, аз се втурнах към тоалетната да се посъвзема, а там Пачули се гримираше, застанала до своя приятелка, облечена в рокличка, която беше напръскана с боя направо върху тялото й и откриваше и гащите, и пъпа й.

— Нали не е прекалено курвенска? — говореше момичето на Пачули. — Да беше видяла лицата на ония трийсетгодишни дъртухи, като влязох... О!

И двете момичета ме погледнаха ужасени, закрили устите си с ръце.

— Нямахме предвид теб — казаха.

Не знам как ще понеса всичко това.

9 септември, събота

56,5 кг (мн. д., предимствата на новата работа с вечно нервно напрежение), алкохолни единици 4, цигари 10, калории 1876, минути, прекарани във въображаеми разговори с Даниел, 24 (браво), минути, прекарани във въображаемо повторение на разговора с майка ми, в който аз излизам победител, 94.

11,30 ч. сутринта. Защо, о, защо, дадох на майка ми ключ от апартамента? Тъкмо започвах — за първи път от пет седмици, — един уикенд без желанието да се взирам в стената и да избухна в плач. Преживях една работна седмица. Започвах да си мисля, че може би всичко ще се оправи, може би в края на краищата не е задължително да

бъда наядена от немска овчарка, когато нахлу тя, понесла шевна машина.

— За Бога, глупаво дете, какво правиш? — пропя тя. Теглех сто грама овесени ядки за закуската си с помощта на блокче шоколад (скалата на везната ми е в унции, което е безсмислено, защото диаграмата на калориите е в грамове).

— Познай, миличко — започна тя и взе да отваря и затваря вратите на всички шкафове.

— Какво? — рекох аз, застанала по чорапи и нощница, опитвайки се да изтрия чернилката под очите си.

— Малкълм и Илейн ще празнуват рубинена сватба в Лондон на двайсет и трети, тъй че ще можеш да дойдеш да правиш компания на Марк.

— Не желая да правя компания на Марк — изсъсках през стиснати зъби.

— О, ама той е страшно умен. Завършил е в Кеймбридж. Натрупал състояние в Америка...

— Няма да отида.

— Хайде, хайде, миличка, да не започваме пак — отбеляза тя, сякаш бях на тринайсет. — Разбираш ли, Марк е завършил къщата си на Холанд Парк и организира празненството за тях — шест етажа, доставчици на храна и какво ли още не... Какво ще облечеш?

— Ти с Хулио ли ще идеш, или с татко? — опитах се да я озаптя аз.

— Ох, мила, не знам. Вероятно й с двамата — отвърна със специалния си задъхан глас, който пази за моментите, когато си въобразява, че е Даяна Дорс [Даяна Дорс (1931–84) — най-прочутата руса красавица на британското кино през 1950-те години. — Б. пр.].

— Не можеш.

— Но татко и аз още сме приятели, мила. Приятели сме и с Хулио.

Брр. Бррр. Бррр. Просто не мога да изляза наглава с нея, когато е такава.

— Значи да кажа на Илейн, че приемаш поканата с удоволствие? — отсече тя, взе необяснимата шевна машина и тръгна към вратата. — Трябва да бягам. Чаооо!

Няма да допусна още една вечер да ме размахват под носа на Марк Дарси като лъжичка с пюре от тиквички пред устата на бебе. Ще трябва да емигрирам или нещо такова.

8 ч. вечерта. Отивам на вечеря. Откакто съм сама, всички

Самодоволни Женени се избиват да ме канят на вечеря в събота, като ме настаняват срещу все по-ужасяваща селекция от неженени мъже. Много са мили и го оценявам, но ми се струва, че това само засилва чувството ми на изолираност и провал, макар че според Магда не бива да забравям, че да си необвързана е по-добре, отколкото да имаш изневеряващ, сексуално разюздан съпруг.

Полунощ. Божичко. Всички се връзваха на фльонга, за да повдигнат духа на резервния мъж (на трийсет и седем, токущо разведен, пример: „Длъжен съм да заявя, че смятам Майкъл Хауард за несправедливо охулен.“)

— Не знам от какво се оплакваш — подкрепяше го Джереми. — Мъжете стават все по-привлекателни с напредването на възрастта, докато жените губят своята привлекателност, тъй че ония двайсет и две годишни, които не биха те погледнали, когато си бил на двайсет и пет, сега направо ще пъхтят по теб.

Седях с наведена глава, бясна на възгледа им, че интересът към една жена прилича на игра със столове, в която момичетата без стол / мъж, когато навършат трийсет, са вън от играта. Хъ. Как не.

— О, да, напълно съм съгласна, че е най-добре да се търсят млади партньори — избухнах аз, малко лекомислено. — Мъжете над трийсет са такава скука със своята зависимост и с маниакалната си самозаблуда, че всички жени се опитват да ги впримчат в брак. Напоследък се интересувам единствено от мъже малко над двайсетте. Те са толкова по-добри в... е, сещате се...

— Наистина? — малко прекалено заинтригувана попита Магда. — Как...?

— Е, ти може и да се интересуваш — намеси се Джереми и хвърли кръвнишки поглед на Магда. — Но проблемът е, че те не се интересуват от теб.

— Хм. Извинете. Приятелят ми в момента е на двайсет и три — сладко изрекох аз. Настъпи сащисано мълчание.

— Е, в такъв случай — рече Алекс с мръсна усмивчица — можеш да го доведеш у нас следващата събота на вечеря, нали?

Втасахме я. Откъде ще изровя двайсет и три годишен, който да иде на вечеря у Самодоволни Женени в събота вечер, вместо да гълта заразени таблетки „Екстази“?

15 септември, петък

57 кг, алкохолни единици 0, цигари 4 (мн. д.), калории 3222 (от

сандвичи на Британските железници, гнусно импрегнирани), минути, прекарани във въображаема реч при напускането на новата работа 210.

Уф. Гадно съвещание с шефа-дерибей Ричард Финч, който не млъкваше: "Добре. Тоалетните в „Харродс“ струват една лира. Мисля за Фантастични Тоалетни. Мисля за студиото: Франк Скинър и сър Ричард Роджърс на покрити с пухкава кожа тоалетни чинии, със странични облегалки с монтирани телевизионни екрани и ватирана тоалетна хартия. Бриджет, ти ще притиснеш Безработната Младеж. Мисля за север. Мисля за Безработната Младеж, затънала в безпътица, живееща ден за ден.

-Ама... ама...-запелтечих аз.

— Пачули! — ревна той, благодарение на което кучетата под писалището му се събудиха и започнаха да скачат наоколо и да лаят.

— Кво? — крясна тя над гюрултията. Беше облечена в причудлива мидирокля, със сламена шапка с огромна, шляпаща периферия и оранжева найлонова блуза на огромни тегели отгоре. Нещата, които носех като тийнейджърка, ми се сториха мила шега.

— Къде е екипът за Безработната Младеж?

— В Ливърпул.

— Ливърпул. Добре, Бриджет. Бъди с екипа пред щанда на „Бутс“ [Верига от дрогерии във Великобритания. — Б. пр.] в търговския център, на живо, в пет и половина. Намираш ми шестима Безработни Младежи.

По-късно, когато тръгвах да хвана влака, Пачули между другото ми се провикна:

— А, да, Бриджет, не е в Ливърпул, а в Манчестър, ясно?

Манчестър, 4,15 ч. следобед

Брой Безработни Младежи, с които разговарях, 44, брой Безработни Младежи, съгласили се на интервю пред камера, 0.

Влакът Манчестър-Лондон, 7 ч. вечерта. Уф. До 4,45 търчах истерично между бетонните цветарници и пръхтях:

— Извинете, имате ли работа? Няма значение. Благодаря!

— Какво да правим? — попита ме операторът, без дори да направи опит да имитира интерес.

— Безработната Младеж — отвърнах весело аз. — Веднага се връщам! — После се юрнах зад ъгъла и се ударих по челото. Вече чувах в слушалките гласа на Ричард: „Бриджет... къде, да ти го начукам...? Безработната Младеж!“ И тогава забелязах на стената банкомат.

До 5,20 шестима младежи, твърдящи, че са безработни, бяха наредени в стройна редица пред камерата, в джобовете им шумоляха новички банкноти от по двайсет лири, а аз пърхах наоколо в старанието си да правя неискрени опити да ги изкарам от средната класа. В 5,30 чух в слушалките сигнала, а после крясъците на Ричард.

— Съжалявам, Манчестър, отпадате.

— Ъъъ... — започнах аз пред изпълнените с очакване лица. Младежите явно си мислеха, че имам синдром, който ме кара да си въобразявам, че работя в телевизията. И още по-лошо, работейки като луда през цялата седмица и идвайки в Манчестър, не успях да направя нищо за утрешната травма от липсата на млад кавалер. После внезапно, когато погледнах прекрасните млади юначаги, с банкомата зад гърба, в ума ми се зароди доста съмнителна от морална гледна точка идея. Хмм. Мисля, че взех правилно решение да не опитвам да прикъткам някой Безработен Младеж на утрешната вечеря у Козмо. Щеше да е експлоататорско и грешно. И не дава отговор на въпроса какво да се прави. Май ще ида във вагона за пушачи и ще изпафкам една.

7,30 ч. вечерта. Уф. „Вагонът за пушачи“ се оказа Чудовищна Кочина, където се бяха сврели пушачите, нещастни и войнствени. Разбрах, че пушачите вече не могат да водят достоен живот, а насилствено ги карат да се цупят в жабунясалия търбух на мизерното живуркане. Изобщо нямаше да се учудя, ако вагонът внезапно беше отклонен в глуха линия и вече никой не го видеше. Може би приватизираните железопътни фирми ще започнат да пускат специални Влакове за Пушачи, а селяните ще им размахват юмруци, ще ги замерят с камъни, когато минават, и ще плашат децата си с приказки за огнедишащите ненормалници вътре. Както и да е, обадих се на Том по чудодейния влаков телефон (Как ли работи? Как? Няма жици. Ненормална работа. Може би е свързан чрез някакъв контакт между колелата и релсите) да се повайкам за кризата с липсата на двайсет и три годишен приятел.

— Какво ще кажеш за Гав? — попита той.

— Гав ли?

— Знаеш го. Младежът, с когото се запозна в галерия „Саачи“.

— Смяташ ли, че ще приеме?

— И още как. Той наистина ти хвърли око.

— Не е вярно! Млъквай.

— Хвърли, хвърли. Спри да се терзаеш. Остави работата на мен.

Понякога ми се струва, че без Том щях да потъна и изчезна

безследно.

19 септември, вторник.

56 кг (мн. д.), алкохолни единици 3 (мн. д.), цигари 0 (срам ме беше да пуша пред здрави млади пикльовци).

По дяволите, трябва да бързам. Отивам на среща с млад диетичнококаколов пикльо. Гав се оказа абсолютно божествен и на вечерята на Алекс се държа невероятно — флиртуваше с всички съпруги, трепереше над мен и заобикаляше всички коварни въпроси за нашата „връзка“ с интелектуалната гъвкавост на гений. За нещастие в таксито на връщане ме налегна такава благодарност[3], че не събрах сили да устоя на ухажването му[4]. Все пак успях да се взема в ръце[5] и не приех поканата му да се кача за едно кафе. Но пък веднага след това се засрамих, че се държа като долна кокетка[6], тъй че когато Гав ми се обади и ме покани тази вечер на вечеря у тях, приех най-учтиво[7].

Полунощ. Чувствам се като Старицата от Планината. От толкова време не бях ходила на среща, че направо преливах от щастие и непрекъснато се фуках пред шофьора на таксито за новия ми „приятел“ и как отивам у „приятеля си“, който ми готви вечеря.

Но за нещастие, когато пристигнахме на адреса, Молдън Роуд 4, се оказа зарзаватчийница.

— Искаш ли да използваш телефона, скъпа? — уморено попита шофьорът.

Естествено, не знаех телефона на Гав, тъй че се наложи да се престоря, че звъня на Гав, да кажа, че е зает и после да се обадя на Том и да се опитам да го попитам за адреса на Гав по начин, който няма да накара шофьора на таксито да мисли, че лъжа за наличието на гадже. Оказа се, че е Молдън Вилас 44, а аз съм била разсеяна, когато съм го записвала. Разговорът между мен и шофьора попресъхна, докато отивахме към новия адрес. Сигурна съм, че ме сметна за проститутка или нещо такова.

Когато пристигнах, вече се чувствах доста несигурна. Като начало всичко беше много мило и свенливо, нещо като ходене на чай у потенциална Най-добра Приятелка в началното училище. Гав беше приготвил нещо от спагети. Проблемът възникна, когато суетенето около приготвянето и поднасянето на храната приключи и действието се пренесе върху разговора. Кой знае защо, заговорихме за принцеса

Даяна.

— Изглеждаше направо приказна. Помня, че на сватбата се бях покатерила на оградата на катедралата „Сейнт Пол“ — говорех аз. — А ти беше ли?

Гав се посмути.

— Ами, тогава съм бил само на шест години.

Най-сетне зарязахме приказките и Гав с огромна възбуда (сега си спомням, че именно тя беше приказното нещо у двайсет и три годишните) започна да ме целува и заедно с това да се опитва да открие пролуки в дрехите ми. Най-после успя да провре ръка на корема ми и каза (такова унижение!): „Ммм, колко си мекичка.“

След това не можах да продължа. Боже мой. Няма смисъл. Прекалено стара съм и трябва да зарежа тия работи, да се заловя с преподаване на вероучение в женско училище и да заживея с учителя по хокей.

23 септември, събота

56,5 кг, алкохолни единици 0 (мн. мн. д.), чернови на отговор на поканата на Марк Дарси 14 (поне замениха въображаемите ми разговори с Даниел).

10 ч. сутринта. Добре. Ще отговоря на поканата на Марк Дарси, като твърдо и ясно заявя, че няма да имам възможност да присъствам. Няма причина да ходя. Не съм близка роднина или приятелка, а ще изпусна и „Среща на непознат“ и „Нещастен случай“.

Все пак — о, Боже. Това е една от ония щурави покани, написани в трето лице, като че ли всички са толкова шик, че да признаят направо, че дават прием и биха желали да отидеш, ще е все едно да нарекат дамската стая за пудрене тоалетна. Май си спомням от детството, че трябва да отговоря в същия заобиколен стил, сякаш съм измислен човек, нает от самата мен да отговаря на покани от измислени хора, наети от приятели да пращат покани. Какво да напиша?

Бриджет Джоунс съжалява, че няма да може...

Госпожица Бриджет Джоунс е съкрушена, но няма да може...

Отчаяние е слаба дума да опише чувствата на госпожица Бриджет Джоунс...

С дълбоко прискърбие ви съобщаваме, че покрусата на госпожица Бриджет Джоунс от факта, че няма да може да приеме

любезната покана на господин Марк Дарси, бе толкова дълбока, че тя се натряска и сега повече от всякога няма да е в състояние да приеме любезната покана на господин Марк Дарси...

Оох, телефонът.

Беше татко.

— Бриджет, миличка, нали ще дойдеш на онази сбирка на ужасите следващата събота?

— За рубинената сватба на семейство Дарси ли говориш?

— Че за какво друго? Това е единственото нещо, което отклони вниманието на майка ти от въпроса кой да вземе махагоновото писалище и масичките за кафе, откак интервюира Лиса Лийсън в началото на август.

— Надявах се да се измъкна.

Отсреща настъпи гробна тишина.

— Татко?

Сподавено ридание. Татко плачеше. Мисля, че е изпаднал в нервна криза. Имайте предвид обаче, че ако аз бях женена за мама в продължение на трийсет и девет години, щях да съм изпаднала в нервна криза без дори да се налага тя да бяга с португалски туроператор.

— Татко, какво има?

— О, просто... Съжалявам. Просто... Надявах се и аз да се измъкна.

— Ами защо не го направиш? Ура. Да идем вместо това на кино.

— Ами... — Гласът му отново секна. — Убива ме мисълта, че тя ще се появи с оня мазен напарфюмиран шут, а всички мои приятели и колеги от четирийсет години насам ще казват „наздраве“ на двойката, а мен ще ме отпишат като минала история.

— Няма да...

— О, не, ще го направят. Бриджет, твърдо съм решил да отида. Ще облека най-новите си дрехи, ще вирна глава и... но... — Отново ридания.

— Какво?

— Имам нужда от морална подкрепа.

11,30 ч. сутринта.

Госпожица Бриджет Джоунс има огромното удоволствие...

Г-ца Бриджет Джоунс благодари на господин Марк Дарси за неговата...

С огромно удоволствие госпожица Бриджет Джоунс приема...

О, за Бога!

Скъпи Марк,

Благодаря за поканата ти за приема по случай рубинената сватба на Малкълм и Илейн. Ще дойда с удоволствие.

Твоя

Бриджет Джоунс

Хммм.

Твоя

Бриджет

или само

Бриджет

Бриджет (Джоунс)

Така. Ще го препиша на чисто, ще проверя правописа и ще го изпратя.

26 септември, вторник

57 кг, алкохолни единици 0, цигари 0, калории 1256, тотофишове 0, натрапчиви мисли за Даниел 0, лоши мисли 0. Същинска светица.

Прекрасно е да започнеш да мислиш за кариерата си, вместо да се тревожиш за тривиални неща — мъже и връзки. В „Добър ден!“ нещата вървят наистина добре. Може би имам дарба за популярната телевизия. Най-вълнуващата новина е, че ще ме изпробват пред камера.

Ричард Финч роди тази идея в края на миналата седмица, когато реши, че иска да направи Специално предаване на живо с журналисти, прикрепени към Спешните служби из цялата столица. В началото нямаше късмет. В телевизията непрекъснато докладваха, че всички Служби за борба с аварии и бедствия, полицейски участъци и Служби за бърза помощ в столицата са им отказали. Но тази сутрин, когато пристигнах, той ме сграбчи за рамене и зарева:

— Бриджет! Успяхме! Пожарната. Искам те пред камера. Мисля за минипола. Мисля за пожарникарска каска. Мисля за насочен маркуч.

Оттогава всичко е пълна лудница, ежедневната работа по новините е забравена и всички крещят в телефоните за връзки, кули и екипи. Определено е за утре и трябва да се явя в Пожарната служба в Луишъм в 11 ч. Тази вечер ще се обадя на всички да гледат. Нямам търпение да кажа на мама.

27 септември, сряда

55,5 кг (съсухрих се от притеснение), алкохолни единици 3, цигари 0 (в пожарната пушенето е забранено), а после 12 за един час, калории 1584 (мн. д.).

9 ч. сутринта. Никога в живота си не съм била така унизена. Прекарах целия ден в репетиции и организиране на всичко. Идеята беше, когато включат Луишъм, да се плъзна надолу по пръта в кадър и да започна да интервюирам пожарникар. В пет часа, когато излязохме в ефир, бях кацнала на върха на пръта, готова да се плъзна надолу. Внезапно чух в слушалките гласа на Ричард да крещи: „Давай, давай, давай, давай, давай!“, тъй че се пуснах и започнах да се плъзгам надолу. Тогава той продължи: „Давай, давай, давай, Нюкасъл! Бриджет, имай готовност в Луишъм. Включваме те след трийсет секунди.“

Поколебах се дали да не се спусна по пръта до долу и да изтичам нагоре по стълбите, но бях изминала по-малко от метър, тъй че вместо това започнах да се катеря нагоре. После в ухото ми гръмна:

— Бриджет! В ефир си! Какво, по дяволите, правиш? Трябва да се спускаш надолу по пръта, а не да се катериш. Давай, давай, давай.

Ухилих се истерично към камерата и се спуснах до долу, както беше предвидено, в краката на пожарникаря, когото трябваше да интервюирам.

— Луишъм, времето ви изтече. Край, край, Бриджет — изрева Ричард в ухото ми.

— А сега отново връзка със студиото — казах аз и това беше всичко.

28 септември, четвъртък

56 кг, алкохолни единици 2 (мн. д.), цигари 11 (д.), калории 1850, предложения за работа от пожарни служби или конкуриращи телевизии 0 (май не е дотам изненадващо).

11 ч. сутринта. Опозорена и посмешище на всички. Ричард Финч ме унижи пред цялото съвещание с думи като „провал“, „позор“, „проклета, тъпа идиотка“, които сипеше безразборно към мен.

„А сега отново връзка със студиото“ се беше превърнало в новия

моден лаф. Всеки път, когато някой чуваше въпрос, на който не можеше да отговори, започваше да ломоти:

„Ъъъ... а сега отново връзка със студиото“ и избухваше в смях. Колкото и да е странно, грънндж младежите започнаха да се държат доста по-приятелски. Пачули (дори тя!) дойде и ми каза: „О, я не обръщай внимание на Ричард, чу ли? Той е, знаеш ли, наистина, вече му мина. Знаеш ли какво ще ти кажа? Оная работа с пожарникарския прът наистина беше подмолна и блестяща, да. Също и.. а сега отново връзка със студиото, ясно?“

Сега Ричард Финч или не ме забелязва, или недоумяващо клати глава всеки път, когато се озове близо до мен, и цял ден не ми дадоха никаква работа.

Божичко, толкова съм потисната. Мислех, че най-сетне съм открила нещо, за което да ме бива, а сега цялата работа пропадна и на всичкото отгоре нямам какво да облека утре за приема по случай рубинената сватба. За нищо не ме бива. Нито за мъже. Нито за светски събирания. Нито за работа. За нищо.

Октомври Среща с Дарси

1 октомври, неделя

56 кг, цигари 17, алкохолни единици 0 (мн. д., особено за прием). 4 ч. сутринта. Една от най-смайващите вечери в живота ми.

След депресията ми в петък намина Джуд да ми поговори да гледам по-позитивно на нещата и ми донесе фантастичната си черна рокля, която да облека на приема. Разтревожих се, че ще я покапя или скъсам, но тя каза да не се гипсирам, имала много пари и рокли поради страхотната си работа и нямало значение. Обичам я тая Джуд. Момичетата са толкова по-мили от мъжете (с изключение на Том, но той пък е хомо). Реших да аксесоаризирам фантастичната рокля с черен чорапогащник с ликра и лек блясък (6,95 паунда) и велурените обувки с токчета (надлежно изчистени от картофеното пюре).

При пристигането си изживях шок, защото къщата на Марк Дарси не беше тънка бяла постройка от множество съвършено идентични тънки бели постройки, притиснати една до друга, както си я бях представила, а огромна усамотена резиденция с формата на сватбена торта от другата страна на Холанд Парк Авеню (където твърдят, че живее Харолд Пинтър [Харолд Пинтър (1930 —) — прочут английски драматург. — Б. пр.]), потънала в зеленина.

Положително се беше натегнал заради майка си и баща си. Всички дървета бяха окичени с червени феерични светлини, между тях по крайно трогателен начин бяха накачени гирлянди от лъскави червени сърца, а над пътеката, водеща към входната врата, се издигаше червено-бяла шатра.

На вратата нещата започнаха да изглеждат още по-обещаващи, когато бяхме поздравени от армия сервитьори, които ни поднесоха шампанско и ни освободиха от подаръците. (Бях купила на Малкълм и Илейн плоча с любовните песни на Пери Комо [Прочут американски лиричен певец от 1940-те и 1950-те години (роден 1912 г.).-Б. пр.] от годината, когато се бяха оженили, плюс теракотено мангалче за горене на ароматни есенции като специален подарък за Илейн, тъй като ме беше разпитвала за есенциите по време на пуешкото парти.) След това ни поведоха надолу по драматично извито стълбище от бяло дърво, осветено от червени свещи с формата на сърца, поставени на всяко стъпало. Долу имаше огромна стая с под от тъмно дърво и зимна

градина, излизаща към външната градина. Цялата стая беше осветена от свещи. Ние с татко стояхме зяпнали, загубили дар слово.

Вместо коктейлните мезета, които бихте очаквали на сбирка на родителското поколение (стъклени чинии с прегради, пълни с корнишони, чинии с бродирани салфетчици, намирисващи на нафталин, и разрязани наполовина грейпфрути, обградени с хапки сирене и ананас, набодени на клечици), имаше огромни сребърни подноси, съдържащи китайски тестени вкуснотии на пара уон тон пълнени със скариди, тарталети с моцарела и домати и пиле сате по индийски. Гостите имаха вид, сякаш не могат да повярват на късмета си, отхвърляха назад глави и гръмогласно се смееха. Уна Алкънбери приличаше на току-що изяла лимон.

— О, Боже — рече татко, като проследи погледа ми по посока на носещата се към нас Уна. — Не мисля, че майка ти и Уна лесно ще преглътнат това.

— Доста показно, нали? — развика се Уна в мига, в който можехме да я чуем, и решително оправи наметката на раменете си. — Когато се прекали с тези неща, става доста вулгарно.

— Стига, Уна, не бъди абсурдна. Приемът е сензационен — отсече татко и се почерпи с деветнайсетия си ордьовър.

— Ммм. Шъглашна съм — изфъфлих аз с уста, натъпкана с тарталета, а чашата ми за шампанско сякаш се напълни от невидима ръка. — Напуаво е фанташтишно.

След като толкова време бях психясвала какъв ад ме чака, сега бях в еуфория. Никой дори не беше ме попитал защо още не съм омъжена.

— Хъмф — изгрухтя Уна.

И мама връхлиташе върху нас.

— Бриджет! — изкрещя тя. — Каза ли „здрасти“ на Марк?

Внезапно осъзнах, че и Уна, и мама наближават своите рубинени сватби. Доколкото познавам мама, малко вероятно е несъществена подробност като зарязването на съпруга и захващането с португалски туроператор да попречи на всенародните веселия, така че тя твърдо ще реши да не се остави да бъде засенчена от Илейн Дарси, каквото и да й струва това, ако ще и да пожертва безобидна дъщеря в предварително уговорен брак.

— Дръж се, приятелче — каза татко и ме стисна за ръката.

— Каква прекрасна къща! Нямаш ли хубава наметка да покриеш раменете си, Бриджет? Привет! — изгука мама и потупа татко по гърба. — Хайде, миличка. Защо, за Бога, не разговаряш с Марк?

— Ами, ъъъ... — измучах аз.

— Какво мислиш, Пам? — изсъска Уна напрегнато и кимна към стаята.

— Показно — прошепна мама с пресилено подчертани движения на устните.

— Точно това казах и аз — триумфално изрече Уна. — Не го ли казах, Колин? Показно.

Огледах се притеснено и подскочих от уплаха. Там, загледан в мен, на не повече от метър разстояние, стоеше Марк Дарси. Отворих уста да кажа нещо, не знам точно какво, за да се помъча да загладя нещата, но той отмина.

Вечерята беше поднесена в „гостната“ на партера и на опашката на стълбището се оказах точно зад Марк Дарси.

— Здрасти — казах аз с надеждата да замажа грубостта на майка ми. Той се огледа, не ми обърна нула внимание и пак се обърна с гръб.

— Здрасти — повторих аз и го сръчках.

— О, здрасти, извинявай. Не те видях — рече той.

— Приемът е страхотен — отбелязах. — Благодаря, че ме покани.

Вторачи се за миг в мен.

— О, не съм аз. Майка ми те покани. Както и да е. Трябва да се погрижа за, ъъъ... подреждането на гостите около масата. Между другото, много се забавлявах на репортажа ти от Луишъм.

Обърна се и хукна нагоре по стълбите, като се промъкваше между вечерящите и се извиняваше, докато аз се гърчех. Хъмф.

Когато стигна до върха на стълбището, се появи Наташа в главозамайваща, прилепнала по тялото рокля от златист атлаз, грабна собственически ръката му и в бързината се спъна в една от свещите, която опръска ръба на роклята й с червен восък.

— Ууужас — каза тя. — Ууужас.

Докато изчезваха напред, успях да чуя как му пили:

— Казах ти, че е нелепо да прекараш целия следобед в подреждането на свещи на опасни места, където хората могат да се спънат. Щеше да прекараш по-полезно времето си, ако се беше погрижил разпределението на местата...

Колкото и да е странно, разпределението на местата се оказа съвършено. Мама не седеше нито до татко, нито до Хулио, а до Брайън Ендърби, с когото открай време обичаше да флиртува. Хулио беше до бляскавата петдесет и пет годишна леля на Марк Дарси, която беше вън от себе си от възторг. Баща ми порозовя от удоволствие, когато се настани до главозамайваща двойница на Шакира Кейн. Бях наистина

въодушевена. Може би щях да се окажа между двама от лъскавите приятели на Марк Дарси, видни адвокати или, защо не, американци от Бостън. Но докато търсех името си на картичката, чух до себе си познат глас.

— Е, как е малката ми Бриджет? Какъв късмет извадих! Виж, мястото ти е до мен. Уна ми каза, че си скъсала с приятеля си. Не знам! Фъ! Кога най-сетне ще те омъжим?

— Е, надявам се, когато най-после това стане, аз да съм този, който ще го извърши — обади се глас от другата ми страна. — Имам нужда от ново одеяние. Ммм. От коприна в кайсиев цвят. Или може би с хубави трийсет и девет копченца от „Гамирелис“.

Марк предвидливо ме беше натресъл между Джефри Алкънбери и обратния викарий.

Макар че когато обърнахме по няколко чашки, разговорът потръгна не зле. Питах викария какво мисли за чудото на индианските статуйки на Ганеш, бога-слон, които пият мляко. Викарият ми обясни, че в еклезиастките среди се говорело, че чудото се дължи на ефекта на теракотата в горещо лято, последвано от студено време.

Когато вечерята свърши и хората тръгнаха надолу за танците, аз още разсъждавах върху думите му. Преливаща от любопитство, а също и с четири очи гледаща да избегна вероятността да му ударя един туист с Джефри Алкънбери, аз се извиних, тайничко взех от масата една чаена лъжичка и каничка с мляко и се вмъкнах в стаята, където бяха оставени подаръците, с това доказваща за себе си твърдението на Уна за показния елемент на нещата — всички подаръци бяха разопаковани и изложени на показ.

Отне ми известно време да открия теракотеното мангалче, тъй като го бяха сложили по-отзад, но когато го намерих, просто сипах малко мляко в лъжичката, наклоних я и я задържах до ръба на отвора за свещта. Не вярвах на очите си. Мангалчето за есенции пиеше мляко. Млякото направо изчезваше от лъжичката.

— Боже мой, това е чудо — възкликнах аз. Откъде можех да знам, че точно в този миг Марк Дарси ще мине наблизо?

— Какво правиш? — попита той, застанал на прага. Не знаех какво да кажа. Очевидно смяташе, че се каня да крада подаръци.

— Ммм? — проточи той.

— Мангалчето за есенции, което купих за майка ти, пие мляко — смотолевих нацупено аз.

— Я не се излагай — засмя се той.

— Наистина пие мляко — възнегодувах. — Виж!

Сипах още малко мляко в лъжичката, наклоних я и почти веднага паничката за есенцията започна да го поглъща.

— Виждаш ли — гордо изрекох аз. — Това е чудо.

Честна дума, беше страшно впечатлен.

— Права си — тихо отбеляза. — Това е чудо.

Точно в този миг на вратата изникна Наташа.

— О, здравей — изчурулика тя, като ме видя. — Днес си решила да махнеш заешкия тоалет. — И се позасмя, за да замаскира злобарската забележка като забавна шега.

— Всъщност ние, зайчетата, се обличаме така само през зимата, за да ни е топло — отвърнах аз.

— Джон Роча? — попита тя, втренчена в роклята на Джуд. — От миналата есен? Подгъвът ми е познат.

Млъкнах, за да измисля нещо крайно духовито и остро, но за жалост не можах. Тъй че след една доста глупава пауза рекох:

— Сигурна съм, че копнееш да се разхождаш сред гостите. Радвам се, че се видяхме. Чаооо!

Реших, че имам нужда да поизляза за глътка чист въздух и една цигара. Беше прекрасна, топла, звездна нощ, а луната осветяваше всички рододендронови храсти. Лично аз никога не съм си падала по рододендроните. Напомнят ми за провинциалните викториански къщи на север от романите на Д. Х. Лорънс, където хората се давят в езера. Слязох в градината, разположена доста под равнището на къщата. Музиката свиреше виенски валсове по много приятен, fin de nillenium [(фр.) — край на хилядолетието. — Б. пр.] начин. Внезапно чух някакъв шум. На фона на френските прозорци се очерта силует. Беше рус юноша с привлекателната външност на ученик от частна гимназия.

— Здрасти — рече юношата. Запали неуверено цигара и се вторачи надолу по стълбите към мен. — Бихте ли желали един танц? О! А! Извинете — продължи той и ми протегна ръка, сякаш бяхме на ден за посетители в Итън, а той беше бивш министър на вътрешните работи, забравил за момент добрите си обноски. — Саймън Далримпъл.

— Бриджет Джоунс — казах аз и вдървено му протегнах ръка, чувствайки се като член на военновременен кабинет.

— Здрасти. Да. Наистина се радвам да се запозная с вас. Е, може ли да потанцуваме? — продължи той, като отново се превърна в гимназист.

— Ами, как да ви кажа, не знам — превърнах се аз на свой ред във вкисната девственица и неволно се изкисках пресипнало като

проститутка във винарна.

— Искам да кажа тук. Само за малко.

Поколебах се. Да си кажа правичката, бях поласкана. Цялата тази работа и произвеждането на чудо пред очите на Марк Дарси бяха започнали да ми замайват главата.

— Моля ви — настоя Саймън. — Никога досега не съм танцувал с възрастна жена. О, проклятие, извинете, не исках да кажа... — продължи той, като видя изражението ми. — Имам предвид, която е завършила училище — поправи се той и страстно стисна ръката ми. — Имате ли нещо против? Ще ви бъда страшно, страшно благодарен.

Саймън Далримпъл очевидно бе закърмен от люлката с бални танци, тъй че беше доста приятно опитна ръка да те води напред-назад. Лошото беше, че той получи... ъ... как да кажа, най-огромната ерекция, на която бях имала щастието да се натъкна, а при такова плътно притиснато танцуване не можех да я подмина, сякаш е кутия за моливи.

— Дай да те отменя, Саймън — обади се глас.

Беше Марк Дарси.

— Хайде. Влизай вътре. Отдавна трябваше да си в кревата.

Саймън доби напълно съкрушен вид. Изчерви се като домат и забърза обратно на приема.

— Може ли? — рече Марк и ми протегна ръка.

— Не — казах бясна аз.

— Какво има?

— Ъм — измучах аз, търсейки обяснение за гнева си. — Постъпи отвратително с един млад човек, като се направи на много важен и го унизи по такъв начин на неговата чувствителна възраст. — После, като забелязах недоумяващото му изражение, продължих да бърборя. — Въпреки че съм ти крайно благодарна, задето ме покани на приема. Прекрасен е. Много ти благодаря. Фантастичен прием.

— Да. Май вече ми го каза — отбеляза той, като мигаше на парцали. Истината е, че изглеждаше доста объркан и наранен. — Аз... — Млъкна, после започна нервно да крачи из вътрешния двор, да въздиша и да прекарва ръка през косата си. — Как е... Чела ли си напоследък някакви интересни книги?

Невероятно.

— Марк — заявих аз, — ако ме попиташ още веднъж дали напоследък съм чела интересни книги, ще започна да вия. Защо не ме попиташ нещо друго? Дай малко разнообразие. Питай ме имам ли хоби или мнение относно единната европейска валута, или дали съм имала

някое особено неприятно изживяване с презерватив.

— Аз... — започна пак той.

— Или, ако трябва да избера с кого да спя между Дъглас Хърд, Майкъл Хауард и Джим Дейвидсън, на кого ще се спра. Всъщност Дъглас Хърд е без конкуренция.

— Дъглас Хърд? — рече Марк.

— Ъхъм. Да. Той е прекрасно строг, но справедлив.

— Хмм — замислено проточи Марк. — Ти твърдиш това, но Майкъл Хауард има извънредно привлекателна и интелигентна съпруга. Трябва да има някакви скрити добродетели.

— Като например? — по детски възкликнах аз с надеждата, че ще заговори за секс.

— Ами...

— Може да го бива в леглото — помогнах му аз.

— Или е фантастичен грънчар.

— Или квалифициран ароматотерапевт.

— Бриджет, ще вечеряш ли с мен? — рязко и малко троснато смени темата той, сякаш се канеше да ме настани някъде на някоя маса и да ми тегли едно хубавичко конско.

Млъкнах и го загледах.

— Майка ми ли те накара? — подозрително попитах аз.

— Не... аз...

— Уна Алкънбери?

— Не, не...

Изведнъж разбрах какво става.

— Значи е твоята майка!

— Ами майка ми...

— Не желая да ме каниш на вечеря само защото майка ти го иска. И без това няма за какво да си говорим. Току-що ме попита чела ли съм напоследък интересни книги, а аз ще трябва да се напъна да скалъпя някоя жалка лъжа и...

Загледа ме разтревожено.

— Но Уна Алкънбери ми каза, че си литературна хиена, напълно погълната от четене.

— Нима? — попитах аз. Идеята внезапно ми допадна. — И какво друго ти каза?

— Ами, че си радикална феминистка и водиш невероятно бляскав живот...

— Ооох — измърках аз.

— ... и излизаш с милиони мъже.

— Хъх.

— Чух за Даниел. Съжалявам.

— В интерес на истината, ти се опита да ме предупредиш — смънках неловко аз. — Все пак какво имаш против него?

— Той спа с жена ми — обясни Марк. — Две седмици след сватбата.

Зяпнах го ужасена и в този миг над нас прокънтя глас.

— Маркиии! — Беше Наташа, очертана на фона на светлината, надничаща надолу да види какво става. — Маркиии! — ревна пак тя. — Какво правиш там?

— Миналата Коледа — бързо продължи Марк — мислех, че ако майка ми още веднъж произнесе думите „Бриджет Джоунс“, ще отида в редакцията на „Сънди Пийпъл“ и ще я обвиня, че като малък ме е малтретирала с велосипедна помпа. После, когато те видях... а бях облечен с онзи нелеп пуловер на ромбове, който Уна ми подари за Коледа... Бриджет, всички момичета, които познавам, са толкова лустросани. Не знам никоя друга, която би си прикачила заешка опашчица на гащичките или...

— Марк! — кресна Наташа и тръгна надолу по стълбите.

— Но ти имаш приятелка — посочих аз очевидното.

— Всъщност вече не — отговори той. — Само вечеря? Някой път?

— Добре — прошепнах аз. — Добре.

След това реших, че ще е най-добре да се прибирам — нямаше какво повече да правя, защото Наташа следеше всяко мое движение като крокодилка, към чиито яйца съм се приближила прекалено много, а и вече бях дала на Марк Дарси адреса и телефона си и се бяхме уговорили да се видим във вторник. Като прекосявах стаята с дансинга, видях мама, Уна и Илейн Дарси да бърборят оживено с Марк. Не можех да не си представя физиономиите им, ако знаеха случилото се преди малко. Изведнъж получих видение за пуешкото парти догодина — Брайън Ендърби си повдига панталоните и казва: „Хръмф. Радвам се да видя, че младите се забавляват, а?“, а ние с Марк Дарси сме принудени да правим номера пред събралата се компания, като например да си търкаме носовете или да правим секс пред тях, като че ли сме двойка циркови тюлени.

3 октомври, вторник

56 кг, алкохолни единици 3 (мн. д.), цигари 21 (лошо), брой пъти

произнасяне на думата „копеле“ през последните двайсет и четири часа 369 (прибл.).

7,30 ч. вечерта. Пълна паника. Марк Дарси ще дойде да ме вземе след половин час. Току-що се прибрах от работа с чорлава коса и отчайваща кризисна ситуация с дрехите от химическото чистене. Помощ, Боже, помощ. Смятах да облека белия костюм, но изведнъж ми хрумна, че той може да ме заведе на шикозен, страховит ресторант. Боже мили, нямам нищо шикозно за обличане. Смятате ли, че ще очаква да бъда със заешката опашчица? Не че той много ме интересува или нещо такова.

7,50 ч. вечерта. О, Боже, о, Боже. Още не съм си измила косата. Бързо ще вляза в банята.

8,00 ч. вечерта. Суша си косата. Тв. се надявам, че Марк Дарси ще закъснее и няма да ме завари по хавлия с мокра коса.

8,05 ч. вечерта. Косата горе-долу суха. Тогава бързо да се гримирам, облека и натъпча разхвърляното зад дивана. Да установя приоритети. Гримирането по-важно от натъпкването на разхвърляното.

8,15 ч. вечерта. Още го няма. Мн. д. Падам си по мъже, които закъсняват, в пълен контраст на ония, които идват по-рано, като стряскат и паникьосват хората и заварват нескрити неща, които не са за гледане.

8,20 ч. вечерта. Е, вече съм почти готова. Може да облека нещо друго.

8,30 ч. вечерта. Странно. Не изглежда типично за него да закъснява повече от половин час.

9,00 ч. вечерта. Не мога да повярвам. Марк Дарси ми върза тенекия. Копеле!

5 октомври, четвъртък

56,5 кг (лошо), шоколадови произведения 4 (лошо), брой пъти на гледане видео 17 (лошо).

11 ч. сутринта. Тоалетната в службата. О, не. О, не. Като капак на погрома с унизителната тенекия днес бях център на внимание по време на сутрешното съвещание.

— Добре, Бриджет — започна Ричард Финч. — Ще ти дам още една възможност. Процесът на Изабела Роселини. Днес се очаква присъдата. Смятаме, че ще се измъкне. Отивай във Върховния съд. Но

не искам да те видя да се катериш по пожарникарски пръти или стълбове на улични лампи. Искам остро интервю. Питай я дали смята, че е правилно всички ние да убиваме някого всеки път, когато не ни харесва да правим секс с него. Какво чакаш, Бриджет? Измитай се.

Нямах и най-малката представа за какво ми говори.

— Забелязала си делото на Изабела Роселини, нали? — попита ме Ричард. — Четеш ли от време на време вестници?

Лошото на тази работа е, че хората непрекъснато те засипват с имена и събития, а ти трябва да цепиш секундата и да решиш дали да признаеш, че нямаш представа за какво ти говорят, или не, и ако изпуснеш момента, прекарваш следващия половин час в отчаяно търсене на сламки да разбереш какво точно обсъждаш надълго и нашироко с най-уверен вид, точно какъвто беше случаят с Изабела Роселини.

А сега трябва да тръгвам да се срещна след пет минути със страховития екип от оператори в съда и да отразя и коментирам по телевизията случай, за който нямам и най-бегла идея за какво се отнася.

11,05 ч. сутринта. Бог да поживи Пачули. Тъкмо излизах от тоалетната, когато видях кучетата на Ричард да я теглят на каишките.

— Добре ли си? — попита ме тя. — Изглеждаш малко изцедена.

— Не, не, добре съм — отвърнах аз.

— Сигурна ли си? — погледна ме внимателно. — Слушай, ей, нали разбра, че на съвещанието той нямаше предвид Изабела Роселини? Мислеше за Елена Росини, ясно?

О, слава на Бога и всичките му ангели в небесата. Елена Росини е бавачката, обвинена в убийството на работодателя си, след като неоднократно я изнасилвал и държал под домашен арест в продължение на осемнайсет месеца. Грабнах няколко вестника и хукнах за такси.

3 ч. следобед. Не мога да повярвам на станалото. Бях се мотала около Върховния съд часове наред с екипа и цяла банда репортери, всички чакащи края на делото. Всъщност беше адски забавно. Дори започнах да виждам смешната страна на това, че бях направена на глупачка от господин Марк Дарси Идеалните Гащи. Изведнъж разбрах, че съм свършила цигарите. Тъй че прошепнах на оператора, който беше много мил, дали смята, че мога да прескоча за пет минути до магазина, защото винаги предупреждават кога ще излезе обвиняемата, тъй че да дойдат и да ме повикат.

Когато се разчу, че отивам до магазина, куп репортери ме

помолиха да им донеса цигари и сладкиши, тъй че ми отне доста време да разбера кое за кого е. Както си стоях в магазина и се опитвах да сортирам с продавача рестото на хората, се втурна някакъв страшно забързан и рече: „Бихте ли ми дали кутия «Куолити Стрийт»?, сякаш аз не съществувах. Клетият продавач ме погледна неуверено.

— Извинете, ама думата «опашка» нищо ли не значи за вас? — високомерно попитах аз и се обърнах да го изгледам. Беше Марк Дарси, облечен с адвокатска тога. Той ме зяпна по обичайния си начин.

— Къде, в името на Бога, се дяна снощи? — започнах го аз.

— Аз мога да ти задам същия въпрос — ледено отсече той.

В този миг асистент-операторът нахлу в магазина.

— Бриджет! — кресна той. — Изтървахме интервюто! Елена Росини излезе и си тръгна. Купи ли ми «Минстрелс»?

Онемяла, аз се вкопчих в ръба на тезгяха за опора.

— Изтървахме ли я? — изрекох, щом успокоих дишането си. — Изтървахме я? О, Боже. Това беше последната ми възможност след пожарникарския прът, а аз купувам сладки. Ще ме изритат. Другите взеха ли интервюта?

— Всъщност никой не е взел интервю от нея — обади се Марк Дарси.

— Не са ли? — отчаяно го пошепнах аз. — Откъде знаеш?

— Защото аз я защитавам и я посъветвах да не дава интервюта — нехайно отвърна той. — Виж, тя е там, в колата ми.

Когато погледнах. Елена Росини надникна през прозорчето на колата и извика с чуждестранен акцент:

— Марк, извинявай. Моля те, би ли ми взел кутия «Деъри» вместо «Куолити Стрийт»?

Точно в този миг нашата кола с оператора спря пред магазина.

— Дерек! — ревна операторът през прозореца. — Вземи ни по един «Туикс» и «Марс», чу ли? — кресна той през прозореца.

— Е, къде беше снощи? — попита ме Марк Дарси.

— Чаках теб, несретнико — изсъсках аз през стиснати зъби.

— Какво, в осем и пет? Когато звънях на вратата ти дванайсет пъти?

— Да... — пронизаха ме първите тръпки на осъзнаването, — ...сушех си косата.

— Сешоарът ти голям ли е? — попита той.

— Хиляда и шестстотин волта, професионален — гордо потвърдих аз. — Защо?

— Може би трябва да си купиш по-тих сешоар или да започваш тоалета си малко по-навреме. Както и да е. Ела — каза той през смях. — Приготви оператора си, ще видя какво мога да направя за теб.

О, Боже. Какъв срам. Пълна задръстенячка.

9 ч. вечерта. Не мога да повярвам как прекрасно се разви всичко. Току-що се върнах и изгледах за пети път увода на «Добър ден!».

— "Само по «Добър ден!» — гласи той. — «Добър ден!» е единствената телевизионна програма, осигурила ви ексклузивно интервю с Елена Росини минути след оправдателната й присъда днес. Нашата репортерка за вътрешни новини Бриджет Джоунс осигури за вас този изключителен репортаж.“

Обожавам тази част: „Нашата репортерка за вътрешни новини Бриджет Джоунс осигури за вас този изключителен репортаж.“

Ще го пусна още веднъж, а после решително прибирам касетата.

6 октомври, петък

57 кг (плюскане за утеха), алкохолни единици 6 (поради недостиг на количества), тотофишове 6 (хазарт за утеха), проверки на 1471 дали ме е търсил Марк Дарси 21 (от голо любопитство), брой пъти гледане на видеокасетата 9 (напредък).

9 ч. вечерта. Хъмф. Вчера оставих съобщение на мама да й кажа за триумфа си, тъй че когато тази вечер се обади, реших, че иска да ме поздрави, ама ядец, продължаваше да преживя приема. Само Уна и Джефри това, Брайън и Мейвис онова и колко вълшебен бил Марк, а защо аз не съм разговаряла с него и т. н., и т. н. Изкушението да й кажа какво се случи беше почти непреодолимо, но успях да се въздържа, като си представих последствията: писъци на възторг в частта на определянето на срещата и брутално убийство на единствена дъщеря, когато чуеше за практическия резултат.

Не спирам да се надявам, че ще ми се обади и ще ми определи нова среща след катастрофата със сешоара. Може пък да му напиша бележка и да му благодаря за интервюто и да се извиня за сешоара. Не че си падам по него или нещо такова. Просто добрите обноски го изискват.

12 октомври, четвъртък

57,5 кг (лошо), алкохолни единици 3 (и здравословно, и

нормално), цигари 13, мастни единици 17 (дали мога да пресметна съдържанието на мастните единици в цялото си тяло? Дано да е невъзможно.), тотофишове 3 (прилично), проверки на 1471 да видя дали Марк се е обаждал 12 (по-добре).

Хъмф. Вбесена съм от снизходителна статия във вестника от Самодоволна Женена журналистка. Озаглавена е с неуловима ирония, подплатена със сексуални намеци: „Радостите на самотния живот“.

„Те са млади, амбициозни и богати, но в живота им е скрита болезнена самота... Когато си тръгнат от работа, пред тях зейва емоционална празнота... Самотните, вманиачени на тема мода индивиди търсят утеха в пакетирани храни от типа, който майка им би им приготвила.“

Хъ! Каква наглост! Откъде госпожата Самодоволна Женена на двайсет и две години би могла да знае? Не, благодаря.

Ще напиша статия, основана на „десетки разговори“ със Самодоволни Женени: „Когато си тръгнат от работа, те винаги избухват в плач, защото, макар и изтощени, трябва да белят картофи и да перат, докато освинените им подпухнали съпрузи се оригват пред футболния мач на екрана и искат камари пържени картофи. В други вечери те пропадат заедно с грозните ролки на главите си в огромни черни ями, след като съпрузите им са се обадили, че пак ще работят до късно, а зад гърба им се е дочувало скърцане на кожени дрехи и гласчета на секси Неомъжени.“ След работа се срещнах с Шарън, Джуд и Том. Том също работи по яростна въображаема статия за зейналите емоционални празноти на Самодоволните Женени. „Тяхното влияние се разпростира над всичко — от типа къщи, които се строят, до типа храни, които се намират по супермаркетите — щеше да гласи филипиката на Том. — Навсякъде виждаме магазините «Ан Съмърс», предлагащи готови храни за домакини, които трогателно се опитват да симулират пленителния секс, на който се радват Неомъжените, и все по-екзотичните храни в «Маркс и Спенсър» за изтормозени двойки, които се мъчат да си представят, че са в разкошен ресторант, подобно на Неомъжените, и не им се налага да мият чинии.“

— Направо ми се драйфа от тези нагли писания за живота на неомъжените! — изрева Шарън.

— Да, да! — подкрепих я аз.

— Забравяте ебателството — оригна се Джуд. — Винаги е налице ебателството.

— Освен това ние не сме самотни. Имаме си огромни семейства

под формата на мрежа от приятели, с които се свързваме чрез телефона — добави Том.

— Да! Ура! Единаците не са длъжни непрекъснато да дават обяснения за живота си, а трябва да получат общоприет статут, като гейшите например — извиках щастливо аз и изпразних чашата си с чилийско шардоне.

— Гейши ли? — хладно ме изгледа Шарън.

— Млъкни, Бридж — сръчка ме Том. — Ти си пияна. Просто се опитваш да избягаш от зейналата си емоционална празнота с помощта на алкохола.

— Ами същото важи и за Шарън — намусих се аз.

— Не е вярно — отсече Шарън.

— Ввврно е — казах аз.

— Слушайте. Тихо — рече Джуд и отново се оригна. — Шпийнемлиошшардне?

13 октомври, петък

58 кг (но временно съм бъчва с вино), алкохолни единици 0 (ама се подхранвам от бъчвата), калории 0 (мн. д.)[8].

О, Божичко, толкова съм самотна. Пред мен се простира безкраен уикенд без никого, когото да обичам и с когото да се забавлявам. Е, какво толкова, пет пари не давам. Имам си хубав парен джинджифилов пудинг от „Маркс и Спенсър“, който да си пъхна в микровълновата.

15 октомври, събота

57,5 кг (по-добре), алкохолни единици 5 (но по специален случай), цигари 16, калории 2456, минути, прекарани в мисли по Марк Дарси 245.

8,55 ч. сутринта. Току-що прескочих за цигари, преди да се приготвя за сериала на BBC „Гордост и предразсъдъци“. Трудно е да се повярва, че по улиците има толкова коли. Не трябва ли да са си вкъщи и да се приготвят да гледат? Харесва ми, че нацията е толкова пристрастена. Знам, че в основата на собствената ми пристрастеност е чисто човешката ми нужда да видя как Дарси се сближава с Елизабет. Том каза, че футболният гуру Ник Хорнби пише в книгата си, че мъжкото обсебване от футбола не е изживяване на нещо чрез други

хора. Изкрейзилите от тестостерон запалянковци не искат да са на терена, твърди Хорнби, а държат на отбора си като на свой избран представител, нещо като в парламента. Точно такова е и моето усещане към Дарси и Елизабет. Те са моите избрани представители в областта на чукането, или по-точно на ухажването. Във всеки случай не желая да видя вкарани голове. Ще ми е гадно да гледам Дарси и Елизабет в кревата, пушещи цигари след това. Това ще е неестествено и неправилно и бързо ще изгубя интерес.

10,30 ч. сутринта. Току-що ми се обади Джуд и прекарахме двайсет минути в стонове „Ай, ай, този господин Дарси“. Харесва ми как говори, като човек, на когото не му пука от нищо. Това се казва мъж! После проведохме напоително сравнение на господин Дарси и Марк Дарси, като и двете се съгласихме, че господин Дарси е по-привлекателен, защото е по-груб, но фактът, че е измислен, е недостатък, който не може да се пренебрегне.

23 октомври, понеделник

58 кг, алкохолни единици 0 (мн. д. Открих прекрасна нова напитка, заместваща алкохола, наречена „Смудис“ — мн. приятна, плодова), цигари 0 („Смудис“ премахва нуждата от пушене), „Смудис“ 22, калории 4265 (4135 от които от „Смудис“).

Уф. Каня се да гледам „Панорама“ на тема „Тенденцията добре квалифицираните работещи жени да отмъкват всички хубави длъжности“ (моля се на Бога на Небето и всички Ангели и аз да стана една от тези жени): „Дали решението се крие в реформа на учебните програми?“ Натъкнах се в „Стандарт“ на снимка на Дарси и Елизабет, гадни, облечени като днешни влюбени, вкопчени един в друг на една поляна: тя — с изрусена коса и ленен костюм с панталон, той — в раирано поло, кожено яке и пичовски мустачки. Очевидно вече спят заедно. Това е направо гнусно. Чувствам се дезориентирана и тревожна, защото господин Дарси никога не би направил нещо толкова суетно и фриволно като това да стане актьор, и все пак господин Дарси е актьор. Хммм. Толкова е объркано.

24 октомври, вторник

58,5 кг (шибаните „Смудис“), алкохолни единици 0, цигари 0, „Смудис“ 32.

Отлично се справям с работата. След интервюто с Елена коя-беше-там, нещата вървят от гладко по-гладко.

— Хайде, хайде, Розмари Уест! — говореше Ричард Финч, когато влязох в кабинета му (позакъснях малко, но всекиму може да се случи), свил юмруци като боксьор. — Мисля за жертви на изнасилвания от лесбийки, мисля за Джийнет Уинтърсон, мисля за доктор от „Добър ден!“, мисля какво всъщност правят лесбийките. Това е! Какво всъщност правят лесбийките в леглото? — Изведнъж се втренчи право в мен. — Ти знаеш ли? — Всички ме зяпнаха. — Хайде, Бриджет, дето пак закъсня, мамка ти! — кресна нетърпеливо той. — Какво всъщност правят лесбийките в леглото?

Поех дълбоко дъх.

— А според мен трябва да направим предаване за връзката между Дарси и Елизабет извън екрана.

Той ме огледа бавно от глава до пети.

— Блестящо — провъзгласи с благоговение. — Абсолютно шибано блестящо. Добре. Актьорите, които играят Дарси и Елизабет? Хайде, хайде — викна той и заразмахва юмруци към съвещанието.

— Колин Фърт и Дженифър Ел — обадих се аз.

— Ти, миличка — обърна се той към една от гърдите ми, — си абсолютен шибан гений.

Винаги съм се надявала да се окажа гений, но никога не съм вярвала, че наистина ще ми се случи, или поне на лявата ми гърда.

Ноември Престъпник в семейството

1 ноември, сряда

56,575 кг (ура! ура!), алкохолни единици 2 (мн. д.), цигари 4 (но не биваше да пуша у Том, да не би да подпаля костюма му за Алтернативна Мис Свят), калории 1848 (д.), „Смудис“ 12 (отличен напредък).

Наминах към Том за среща на високо равнище с цел обсъждане на сценария за Марк Дарси. Но го заварих запенен заради предстоящия конкурс за Алтернативна Мис Свят. Решил преди векове да се яви на конкурса издокаран като Мис Глобално Затопляне, сега той беше изпаднал в криза на доверието към себе си.

— Нямам дори минимален шанс — стенеше, докато се оглеждаше в огледалото, после се мяташе гневно към прозореца. Беше се напъхал в стиропорова сфера, изрисувана като земен глобус, но с топящи се полярни шапки и голям белег от изгаряне върху Бразилия. В едната си ръка държеше голяма цепеница от отсечено дърво в тропическите гори и аерозолна опаковка, а в другата — някакъв безформен рошав предмет, за който твърдеше, че е мъртъв оцелот.

— Дали да не си сложа и една меланома? — попита ме той.

— Конкурсът за красота ли е или за най-добър костюм?

— Точно там е работата, че не знам и никой не знае — каза Том и захвърли украсата от главата си — миниатюрно дръвче, което възнамеряваше да запали по време на конкурса. — И двете. За всичко. Красота. Оригиналност. Артистичност. Всичко е неизяснено до безумие.

— Трябва ли да си обратен, за да участваш? — попитах аз, докато опипвах парче стиропор.

— Не. Всеки може да участва: жени, мъже, животни, всичко. Точно тук е проблемът — рече той и се метна обратно към огледалото. — Понякога ми се струва, че ще имам по-голям шанс, ако се опитам да спечеля с някое добре обучено куче.

Най-сетне стигнахме до съгласие, че макар темата за глобалното затопляне сама по себе си да няма грешка, стиропоровата сфера май не е най-разкрасяващото вечерно облекло. Всъщност накрая стигнахме до извода, че и двамата мислим за нещо леко, прилепнало по тялото, с шлейф от синя коприна като на Ив Клайн, плуваща над димни и земни

отсенки, които да символизират топенето на полярните шапки.

Реших, че в момента Том не е в състояние да роди нещо умно по повод Марк Дарси, извиних се, че е станало много късно, и обещах да помисля сериозно за банския му костюм и дневното облекло за конкурса.

Когато се прибрах, звъннах на Джуд, но тя започна да ми разправя за изумителната нова ориенталска философия, за която беше прочела в последния „Космополитан“, наречена фън шуи, която ти помага да получиш от живота всичко, което искаш. От теб се искало само да изчистиш и изпразниш всички шкафове в къщата, за да се отблокираш, после да разделиш апартамента си на девет сектора (което се нарича картиране на ба-гуа), всеки от които представлява различна област от живота ти: служба, семейство, взаимоотношения, богатство или деца например. Каквото сложиш в съответния сектор на апартамента си, то ще управлява съответната област. Например, ако си в непрекъснато безпаричие, това може да се дължи на наличието на кошче за боклук в сектора Богатство.

Мн. въодушевена от новата теория, тъй като тя обяснява много неща. Реших да купя „Космо“ при първа възможност. Джуд поръча да не казвам на Шарън, тъй като тя, естествено, смята фън шуи за дивотия. Най-сетне успях да насоча разговора към Марк Дарси.

— Разбира се, че не го харесваш. Бридж, подобна мисъл и за секунда не се е мяркала в главата ми — заяви Джуд. Обясни ми, че отговорът е съвсем прост: трябва да организирам вечеря и да го поканя.

— От това по-добро няма — отсече тя. — Не е като да го поканиш на среща, тъй че не съществува никакво напрежение, а ти можеш да се фукаш като луда и да накараш всичките си приятели да се правят, че те смятат за невероятна.

— Джуд — засегнах се аз, — чух ли те да казваш „да се правят“?

3 ноември, петък

57 кг (хъмф), алкохолни единици 2, цигари 8, „Смудис“ 13, калории 5245.

11 ч. сутринта. Мн. въодушевена за вечерята. Купих си разкошна нова готварска книга от Марко Пиер Уайт. Най-сетне схванах тънката разлика между домашната и ресторантската храна. Както твърди Марко, всичко зависи от концентрацията на вкуса. Тайната на сосовете

обаче освен от концентрацията на вкуса се крие в бульона, с който разполагаш. Човек трябва да свари огромни количества рибешки кости, пилешки дреболии, и т. н., а после да ги замрази във формата на ледени кубчета. След това готвенето по звездни стандарти става лесно като да приготвиш овчарски пай, дори по-лесно, защото не се налага да белиш картофи, а само да ги намажеш с гъша мас. Не мога да повярвам, че досега не съм знаела за това.

Менюто ще бъде следното:

Велуте [Супа от бульон, жълтъци и сметана (фр.). — Б. пр.] от целина (мн. просто и евтино, когато имаш готов бульон).

Риба тон на керемида върху велуте от миниатюрни доматчета кули [Рядко пюре от зеленчуци или плодове, поднасяно като сос към ястие (фр. coulis). — Б. пр.] с чесънов конфи [Думата е френска и означава просто консерва. — Б. пр.] и фонданирани картофи.

Портокали конфи.

Крем англез „Гран Марние“.

Ще стане страхотно. Ще се прочуя като блестяща, но очевидно готвеща без усилия кулинарка.

Хората ще се стичат на моите вечери с огромен ентусиазъм: „Прекрасно е да се ходи на вечеря у Бриджет, тя поднася петзвездна храна в бохемска обстановка.“ Марк Дарси ще бъде мн. впечатлен и ще разбере, че не съм проста и некадърна.

5 ноември [Вечерта на този ден традиционно се отбелязва с фойерверки годишнината от разкриването на Барутния заговор на Гай Фокс за подпалването на Парламента. — Б. пр.], събота

55 кг (катастрофа), цигари 32, алкохолни единици 6 (в магазина бяха свършили „Смудис“-а — немарливи копелета), калории 2266, тотофишове 4.

7 ч. вечерта. Хъмф. Вечер за огньове на открито, но непоканена на никакъв огън на открито. Отляво, отдясно и откъм центъра предизвикателно избухват ракети. Отивам у Том.

11 ч. вечерта. Дяволски приятна вечер у Том, който се опитваше да преглътне факта, че титлата Алтернативна Мис Свят беше присъдена на проклетата Жана Д’Арк.

— Това, което ме вбесява, е твърдението им, че конкурсът не е за красота, а всъщност е. Сигурен съм, че ако не беше този нос... — рече Том и яростно се загледа в образа си в огледалото.

— Какво?

— Носът ми.

— Какво му е?

— Какво му било? Ха! Погледни го само.

Оказа се, че на него има съвсем, ама съвсем мъничка бучица от срязване със стъкло, което някой хвърлил връз лицето му, когато бил седемнайсетгодишен.

— Разбираш ли сега какво искам да ти кажа?

Обясних му, че според мен бучицата сама по себе си не би могла да е виновна, задето Жана Д'Арк му измъкна титлата, освен ако журито не е използвало телескопи, достойни за совалката Хъбъл, но тогава Том започна да се вайка, че е и много дебел и трябва да мине на диета.

— Колко калории трябва да поглъщаш, когато си на диета? — попита ме той.

— Около хиляда. Е, поне се целя в хиляда, но свършвам с по хиляда и петстотин — обясних му аз, осъзнавайки, докато изричах тези думи, че последната част не е чиста истина.

— Хиляда? — ахна невярващо Том. — Но аз си мислех, че на човек му трябват най-малко по две хиляди, за да не умре.

Загледах го озадачена. Разбрах, че съм прекарала толкова години в пазене на диети, че самата идея как човек всъщност се нуждае от калории, за да живее, напълно се е изтрила от съзнанието ми. Бях достигнала точката, в която вярата, че идеалът за доброто хранене е да не се яде изобщо и че единствената причина, поради която хората се тъпчат, е, понеже са толкова лакоми, че не могат да се сдържат да не нарушават и да не съсипват диетите си.

— Колко калории има в едно варено яйце? — поинтересува се Том.

— Седемдесет и пет.

— А в банан?

— Голям или малък?

— Малък.

— Белен?

— Да.

— Осемдесет- отвърнах уверено.

— В маслина?

— Черна или зелена?

— Черна.

— Девет.

— В една чашка?

— Осемдесет и една.

— В кутия шоколадови бонбони?

— Десет хиляди осемстотин деветдесет и шест.

— Откъде знаеш всичко това?

Позамислих се.

— Ами просто знам, както човек знае азбуката или таблицата за умножение.

— Добре. Девет по осем? — каза Том.

— Шейсет и четири. Не, петдесет и шест. Седемдесет и две.

— Коя е буквата преди J? Бързо.

— P, не, исках да кажа L.

Том отсече, че съм болна, но аз знам със сигурност, че съм нормална и не се различавам от другите, напр. от Шарън и Джуд. Честно казано, съм поразтревожена за Том. Мисля, че участието му в конкурс за красота започна да го кара да се пропуква под напреженията, на които отдавна сме изложени ние, жените, и ще стане неуверен в себе си, вманиачен на тема външност и на границата на анорексията.

Вечерта стигна до кулминацията си, когато Том, за да се развесели, изстреля две ракети от терасата на покрива в градината на съседите, за които Том твърди, че са хомофоби.

9 ноември, четвъртък

56 кг (по-добре без „Смудис“), алкохолни единици 5 (по-добре от огромен корем, пълен с плодово пюре), цигари 12, калории 1456 (браво).

Мн. въодушевена за вечерята. Определена за по-следващия вторник. Списък на гостите:

Джуд Гадника Ричард

Шарън

Том Джером Претенцията (освен ако не извадя късмета двамата с Том да скъсат до вторник)

Магда Джереми

Аз Марк Дарси

На Марк Дарси май му стана много приятно, когато му се обадих.

— Какво ще готвиш? — попита той. — Бива ли те?

— О, ами, знаеш ли... — отвърнах аз. — Всъщност обикновено ползвам Марко Пиер Уайт. Изумително е колко просто може да бъде, когато наблегнеш на концентрирането на вкуса.

Той се засмя, после каза:

— Добре, но не се захващай с нещо сложно. Помни, че всички ще дойдат заради теб, а не да ядат парфета в захарни кошнички.

Даниел никога не би казал нещо толкова мило. С голямо нетърпение очаквам вечерята.

11 ноември, събота

56 кг, алкохолни единици 4, цигари 35 (криза), калории 456 (спрях храната).

Том изчезна. Най-напред започнах да се опасявам за него тази сутрин, когато ми се обади Шарън да ми каже, че не би се заклела в живота на майка си, но май го била мярнала в четвъртък вечерта през прозореца едно такси да се мотае по Ладброук Гроув с ръка върху устата и както й се сторило, с бушон на окото. Докато таксито успее да обърне, той бил изчезнал. Вчера му оставила две съобщения с въпроси дали е добре, но той не се обадил.

Докато говореше, изведнъж осъзнах, че и аз самата бях оставила съобщение на Том в сряда с въпрос дали ще си бъде вкъщи в събота и неделя, но той не се беше обадил, което никак не е типично за него. Последва трескаво звънене по телефони. Телефонът на Том звънеше ли звънеше, тъй че се обадих на Джуд, която каза, че и тя не се е виждала, нито чувала с него. Опитах да се обадя на Томовия Претенциозен Джером: нищо. Джуд каза, че ще се обади на Саймън, който живее на съседната улица до Том, и ще го накара да отиде. След двайсет минути пак се обади и обясни, че Саймън цяла вечност звънял на вратата на Том и блъскал по нея, но не получил отговор. После пак се обади Шарън. Говорила с Ребека, според която Том трябвало да ходи на обяд у Майкъл. Обадих се на Майкъл, който заяви, че Том му оставил някакво крайно шантаво съобщение със странен, неузнаваем глас, в смисъл, че нямало да може да отиде, без да даде обяснение.

3 ч. следобед. Започвам да се паникьосвам и в същото време се възбуждам от усещането, че съм в центъра на някаква драма. Фактически аз съм най-добрата приятелка на Том, тъй че всички ми звънят на мен, а аз възприемам спокойно, но все пак дълбоко загрижено отношение към цялата история.

Внезапно ми хрумна, че може просто да се е запознал с ново гадже и да кара меден месец в някое скривалище. Може Шарън да не е видяла него или пък бушонът да се е появил в резултат на жив, ентусиазиран, младежки секс или пък да е постмодернистична иронична ретроспекция на грима от Шоуто на ужасите на Роки. Ще взема да се обадя на тоз-онзи да изпробвам тази си нова теория.

3,30 ч. следобед. Общественото мнение категорично отхвърли новата ми теория, тъй като по всеобщо схващане е изключено Том да завъди ново гадже, без да се обади на всички да се изфука. Не мога да оспорвам това. В главата ми препускат диви мисли. Няма две мнения, че напоследък Том беше не на себе си. Започвам да се питам дали наистина съм добра приятелка. Всички в Лондон сме такива егоисти и вечно заети. Възможно ли е някой от приятелите ми да е толкова нещастен, че... ааа, ето къде съм била оставила последния брой на „Мари Клер“, върху хладилника!

Докато прелиствам „Мари Клер“, пред очите ми се мяркат сцени от погребението на Том и как ще съм облечена. Ааах, припомням си за един депутат, умрял в голяма торба за боклук с тръбички около врата и шоколадов портокал в устата или нещо такова. Интересно дали Том практикува перверзни извращения, без да ни казва.

5 ч. следобед. Току-що пак се обадих на Джуд.

— Как смяташ, да позвъним ли в полицията и да ги накараме да се намесят? — попитах.

— Вече се обадих — отвърна Джуд.

— И какво казаха? — Не можах да не почувствам тайничко раздразнение, че Джуд се е обаждала в полицията, без преди това да получи разрешение от мен. Аз съм най-добрата приятелка на Том, а не Джуд.

— Не се трогнаха особено. Казаха да се обадя пак, ако не го намерим до понеделник. Всъщност отношението им е разбираемо. Изглежда малко прекалено да се вдига тревога, защото двайсет и девет годишен неженен мъж не си е у дома в събота сутринта и не се е явил на обяда, на който и без това е казал, че няма да ходи.

— Все пак съм сигурна, че нещо не е наред — промълвих с мистериозен, натежал глас, за първи път осъзнавайки колко съм интуитивна и прозорлива.

— Разбирам те — злокобно произнесе Джуд. — И аз го усещам. Нещо определено не е наред.

7 ч. вечерта. Необичайно. След разговора с Джуд ми се повдига от мисълта да ида по магазините или да върша нещо друго приятно.

Реших, че това може да се окаже идеалният момент за фън шуи, тъй че излязох и си купих „Космополитан“. Внимателно, водейки се по чертежа в „Космо“, направих ба-гуа диаграма на апартамента. Просветна ми ужасяващ факт. В сектора Полезни Приятели има кошче за боклук. Нищо чудно, че проклетият Том изчезна.

Бързичко звъннах на Джуд да докладвам. Джуд каза да преместя кошчето за боклук.

— Да, ама къде? — завайках се аз. — Няма да го сложа в секторите Връзки и Деца.

Джуд нареди да изчакам, за да направи справка с „Космо“.

— Какво ще кажеш за Богатство? — попита тя, като се върна.

— Хммм, не знам, наближава Коледа и прочие — смотолевих аз, като се чувствах подлярка още докато го изричах.

— Е, щом така гледаш на нещата... Мисълта ми е, така и така ще имаш за купуване един подарък по-малко — обвиняващо изрече Джуд.

Накрая се съгласих да сложа кошчето за боклук в сектора Знания и отидох до цветарницата да купя няколко растения с кръгли листа, които да поставя в секторите Семейство и Полезни приятели (растенията с остри листа, особено кактусите, са контрапродуктивни). Тъкмо вадех от шкафа под умивалника саксия, когато чух някакво подрънкване. Плеснах се по челото. Бяха резервните ключове на Том, оставени ми, когато замина за Ибиса.

За секунда се изкуших да отида без Джуд. Тя как се обади в полицията, без да ми каже? Но в крайна сметка ми се стори излишно долно, тъй че й се обадих и решихме да вземем и Шарън с нас, защото тя първа вдигна тревога.

Все пак, когато завихме по улицата на Том, се пробудих от фантазиите си колко достолепна, трагична и красноречива ще бъда в интервютата по вестниците, заедно с параноичния ужас, че полицията ще реши, че аз съм убила Том. Изведнъж престана да бъде игра. Може би наистина се беше случило нещо ужасно.

Никоя от нас не проговори, не се и поглеждахме, когато изкачихме стъпалата пред сградата.

— Не трябва ли първо да позвъниш? — прошепна Шарън, когато поднесох ключа към ключалката.

— Аз ще позвъня — рече Джуд. Хвърли ни бърз поглед и натисна звънеца.

Стояхме и мълчахме. Нищо. Натисна отново. Тъкмо да мушна ключа в ключалката, когато по домофона заговори глас.

— Ало?

— Кой е? — с разтреперан глас попитах аз.

— Кой мислиш, че може да е, луда краво?

— Том! — радостно изквичах аз. — Пусни ни.

— Кои „ни“? — подозрително попита той.

— Аз, Джуд и Шарън.

— Сладурче, честно казано, бих предпочел да не се качвате.

— О, да те вземат мътните — разфуча се Шарън и ме избута от домофона. — Том, тъп педал такъв, заради теб половин Лондон се вдигна на крак да тормози полицията и да претърсва града, защото никой не знаеше къде си. Веднага да ни пуснеш!

— Не искам никой, освен Бриджет — сприхаво отвърна Том, а аз блажено засиях към останалите.

— Я не ми се прави на шибана примадона — ядоса се Шарън.

Мълчание.

— Хайде, кретенино! Пускай ни.

Последва пауза, после вратата избръмча. Бззз.

— Подготвени ли сте за такава гледка? — долетя гласът му, когато стигнахме до най-горния етаж и той ни отвори вратата.

И трите изпищяхме. Цялото лице на Том беше обезобразено, нашарено с отвратителни жълти и черни петна и покрито с гипс.

— Том, какво се е случило? — извиках аз, като тромаво се опитах да го прегърна, но успях да целуна ухото му. Джуд избухна в плач, а Шарън срита стената.

— Не се безпокой. Том — изръмжа тя. — Ще намерим копелетата, които ти причиниха това.

— Какво се е случило? — повторих аз, а по бузите ми потекоха сълзи.

— Ъъъ... ами... — започна Том, като тромаво се освободи от прегръдката ми. — Всъщност... ъъъ... направих си пластична операция на носа.

Оказа се, че Том тайно си направил операцията в сряда, но се стеснявал да ни каже, защото до една не сме били обръщали внимание на миниатюрната бучица на носа му. За него трябвало да се грижи Джером, оттук нататък известен като Джером Чвора (трябваше да е Безсърдечния Джером, но решихме, че звучи прекалено интересно). Та когато Джером Чвора го видял след операцията, бил толкова отвратен, щото заявил, че заминава за няколко дни, отбръмчал и оттогава от него ни вест, ни кост. Клетият Том бил толкова потиснат, травмиран и замаян от упойката, че едва успял да изключи телефона, да се мушне под одеялото и да заспи.

— Значи все пак теб съм видяла на Ладброук Гроув в четвъртък вечерта? — попита Шарън.

Него. Изчаквал покрова на нощта, за да изпълзи да търси храна. Въпреки въодушевлението ни, че е жив, Том продължаваше да е отчаян заради Джером.

— Никой не ме обича — тръшкаше се той. Посъветвах го да се обади на телефонния ми секретар, който съдържаше двайсет и две френетични съобщения от негови приятели, всичките разстроени от изчезването му през последните двайсет и четири часа, което би следвало да разсее страховете ни, че ще умрем сами и наядени от немски овчарки.

— Или че няма да ни открият в продължение на три месеца... и ще се пръснем по целия килим — добави Том.

Във всеки случай, казахме му ние, как е възможно прихватничав шмотльо с тъпо име да го накара да мисли, че никой не го обича?

Две „Блъди Мери“-та по-късно той се смееше на маниакалната привързаност на Джером към термина „самоусещане“ и на плътно прилепналите му дълги до прасците долни гащи „Калвин Клайн“. Междувременно Саймън, Майкъл, Ребека, Магда, Джереми и момче, твърдящо, че се казва Елси, се обадиха да разберат как е.

— Знам, че всички ние сме психясали, неженени и напълно дисфункционални и всичко става по телефона — прочувствено изломоти Том, — но доста приличаме на семейство, нали?

Знаех си, че фън шуи ще свърши работа. Сега, когато изпълни задачата си, бързо ще преместя растението с кръглите листа в сектора Връзки. Ще ми се да имаше и сектор Готварство. Остават само девет дни.

20 ноември, понеделник

55 кг (мн. д.), цигари 0 (не можеш да пушиш и да вършиш кулинарни чудеса), алкохолни единици 3, калории 200 (усилието да ида до супермаркета, изглежда, е изгорило повече калории, отколкото купих, да не говорим за изядените).

7 ч. вечерта. Току-що се върнах от гадно изживяване на Единачка от средната класа в супермаркета, застанала на касата до функционални зрели индивиди с деца, пазаруващи боб, рибени полуфабрикати, спагети и т.н., докато в моята количка се мъдреше следното:

20 глави чесън
кутия гъша мас
бутилка „Гран Марние“
8 филета от риба тон
36 портокала
2 литра пълномаслена неквасена сметана
4 шушулки ванилия по един паунд и четирийсет пенса всяка.

Трябва да започна приготовленията тази вечер, защото утре съм на работа.

8 ч. вечерта. Уф, нещо не ми се готви. Никак не ми се бърника в гротескната торбичка с пилешки дреболии: гнус.

10 ч. вечерта. Пилешките дреболии вече са в тенджерата. Лошото е, че Марко съветва да завържа с конец подобряващите аромата праз и целина, но единственият конец, с който разполагам, е син. Е, нищо, едва ли ще навреди.

11 ч. вечерта. Божичко, приготвянето на бульона ми отне цяла вечност, но в крайна сметка ще си струва, защото ще получа над три литра, замразен на ледени кубчета, и то на цена само паунд и седемдесет. Ммм, и конфито от портокали ще стане превъзходно. От мен се иска само да нарежа на тънки резени трийсет и шест портокала, а кората им да настържа. Едва ли ще ми отнеме много време.

1 ч. през нощта. Прекалено много ми се спи, но бульонът трябва да ври още два часа, а на портокалите им трябва още един час във фурната. Сетих се. Ще оставя бульона на мн. тих огън на печката цяла нощ, също и портокалите ще сложа на най-слабото, тъй че да станат крехки на принципа на задушеното месо.

21 ноември, Вторник

54,5 кг (нервите топят тлъстините), алкохолни единици 9 (полошо няма накъде), цигари 37 (мн. мн. зле), калории 3479 (и всички отвратителни на вкус).

9,30 ч. сутринта. Току-що отворих тенджерата. Тъй жадуваните три литра най-вкусен бульон са се превърнали в прегорели пилешки дреболии, покрити с желатин. Но пък портокаловото конфи изглежда фантастично, също като на картинката, само че по-тъмно. Трябва да отивам на работа. Ще си тръгна в четири и тогава ще мисля за отговор на супената криза.

5 ч. следобед. Божичко. Не ден, а кошмар. Ричард Финч ме

насапуниса пред всички на сутрешното съвещание.

— Бриджет, зарежи тая готварска книга, за Бога. Фойерверки обгарят деца. Мисля за злополуки, мисля за празниците на щастливи семейства, превърнали се в кошмари. Мисля с двайсет години назад. Какво стана с онова момче, на което през шейсетте години бомбичка, носена в джоба, изгори пениса? Къде е то сега? Бриджет, открий ми Момчето с бомбичка, но без пенис. Открий ми Гай Фокса-Бобит [Нашумял случай от 90-те години в Америка. Съпругата на Бобит, предизвикана от негова изневяра, му отрязва пениса, който по-късно е успешно пришит обратно от хирурзи. — Б. пр.] на шейсетте години.

Уф. Тъкмо недоволно набирах четирийсет и осмия телефонен номер да разбера съществува ли Група за подпомагане на жертви с изгорен пенис, когато зазвъня личният ми телефон.

— Здравей, миличка, мама се обажда.

Звучеше необичайно писклива и истерична.

— Здрасти, мамо.

— Ало, миличка, обаждам се само да кажа довиждане, преди да тръгна, и се надявам всичко да мине добре.

— Да тръгнеш ли? Закъде тръгваш?

— О! Ахахаха. Казах ти! С Хулио ще отскочим до Португалия за няколко седмици, само да видим семейството му и да направим малко тен за Коледа.

— Не си ми казала.

— О, миличко, не ставай глупава. Разбира се, че ти казах. Трябва да се научиш да слушаш. Както и да е, пази се, чу ли?

— Да.

— А, миличко, още нещо.

— Какво?

— Напоследък бях доста заета и забравих да поръчам пътническите си чекове от банката.

— О, не се безпокой, можеш да ги получиш на летището.

— Да, миличка, ама вече съм на път за летището, а съм забравила банковата си кредитна карта.

Замигах към телефона.

— Такава досада. Та се питах... Не би ли могла да ми услужиш с малко пари в брой? Не много, само няколко стотачки или нещо такова, колкото да си взема пътнически чекове.

Начинът, по който го каза, ми напомни на пияница, крънкащ пари за чаша чай.

— Мамо, в средата на работното време съм. Не може ли Хулио да

ти заеме?

Тя продължи доста сприхаво.

— Не мога да повярвам, че си толкова стисната, миличка. След всичко, което съм направила за теб. Дарих те с богатството на живота, а ти не искаш да услужиш на майка си с няколко лири за пътнически чекове.

— Но как ще ти ги дам? Ще трябва да изляза, да ги изтегля от автомат и да ти ги изпратя по моторизиран куриер. След което той ще ги открадне и ще станем за смях. Къде си?

— Ооох. Ами всъщност, за късмет съм съвсем наблизо, тъй че трябва само да отскочиш отсреща до банката, а аз ще те чакам там след пет минути — изскоропоговори тя. — Супер, миличка. Чаааo!

— Бриджет, къде, да ти го начукам, си се запътила? — кресна Ричард, когато се опитах да се измъкна. — Откри ли вече Момчето Бобит с бомбичката?

— Имам гореща следа за местонахождението му — казах аз, потупах се по носа, за да подскажа, че следвам нюха си, и изхвърчах навън.

Чаках парите ми да дойдат прясно опечени и топли-топли от автомата и се питах как майка ми ще се оправи няколко седмици в Португалия с двеста лири, когато я забелязах да се носи към мен с черни очила в проливния дъжд, бдително оглеждаща се наляво и надясно.

— О, ето те, миличка. Много си добричка. Страшно ти благодаря. Трябва да бягам, ще изпусна самолета. Чаааo! — избърбори тя и грабна парите от ръката ми.

— Какво става? — попитах аз. — Какво правиш тук, когато банката не ти е на пътя за летището? Как ще се оправиш без кредитната си карта? Защо Хулио не ти заеме парите? Защо? В какво си се забъркала? В какво?

За секунда ми се стори уплашена, сякаш щеше да се разплаче, но после с очи, взрени в средната далечина, прие вида си на наскърбена принцеса Даяна.

— Ще се оправя, миличка. — Отправи ми специалната си храбра усмивка. — Пази се — изрече с разтреперан глас, прегърна ме набързо и пресече улицата, като спря движението с махане на ръка.

7 ч. вечерта. Тъкмо се прибрах. Така. Спокойно, спокойно. Вродена изисканост. Супата ще бъде ненадмината. Само ще приготвя зеленчуковото пюре според указанията и тогава, за да концентрирам вкуса, ще изплакна синкавото желе от пилешките дреболии и ще ги

пусна да врат в супата заедно със сметаната.

8,30 ч. вечерта. Всичко върви като по ноти. Гостите вече са в хола. Марк Дарси е мн. мил и донесе шампанско и кутия белгийски шоколадови бонбони. Още не съм готова с основното ястие, да не говорим за фонданираните картофи, но съм сигурна, че ще станат бързо. И без това най-напред е супата.

8,35 ч. вечерта. Божичко, току-що вдигнах капака на тенджерата да извадя дреболиите. Супата е ярко синя.

9 ч. вечерта. Обичам прекрасните приятели. Бяха повече от благородни по отношение на синята супа. Марк Дарси и Том дори направиха обширна аргументация на намаляването на предразсъдъците по отношение на цветовете в света на храните. Защо в края на краищата, както се изрази Марк, само поради факта, че човек не може бързо да се сети за син зеленчук, трябва да възразява срещу синя супа? Рибените пръчици всъщност не са естествено оранжеви. (Истината е, че след целия къртовски труд супата имаше вкус на варена сметана, което Гадника Ричард доста невежливо изтъкна. Но в този момент Марк Дарси го попита с какво се препитава и стана страшно забавно, защото Гадника Ричард миналата седмица беше изритан от работа за бъркане в кацата с меда.) Както и да е. Основното ястие ще е мн. вкусно. Така, започвам с велутето от малки доматчета.

9,15 ч. вечерта. Божичко. Миксерът ми, изглежда, е много специален, защото пюрето от домати се е разпенило до три пъти от първоначалното си количество. А и фонданираните картофи трябваше да са готови преди десет минути, но са твърди като камъни. Дали да не ги пъхна в микровълновата? Ааах, аах. Току-що надникнах в хладилника, а рибата тон я няма. Какво е станало с тона? Какво? Какво?

9,30 ч. вечерта. Слава на Бога. Джуд и Марк Дарси дойдоха в кухнята и ми помогнаха да направим голям омлет и да намачкаме полусуровите фонданирани картофи и да ги опържим в тигана до мръсно-кафяво, като сложихме на масата готварската книга да видим на картинката как би изглеждал тонът върху керемида. Поне конфито от портокали ще е хубаво. Изглежда фантастично. Том каза да не си играя с крема англез „Гран Марние“, а направо да изпием „Гран Марние“-то.

10 ч. вечерта. Мн. тъжно. Гледах с плаха надежда лицата на гостите си, когато опитаха първата лъжичка от портокаловото конфи. Настъпи неловко мълчание.

— Какво е това, сладурче? — най-сетне продума Том. — Сладко

от портокалови кори [Англичаните традиционно и неизменно закусват (между другото) с препечени филии, намазани със сладко от портокалови кори. — Б. пр.]?

Обзета от ужас, го опитах и аз. Беше, точно както каза, сладко от портокалови кори. Осъзнах, че след всичкия египетски труд и разходи, бях поднесла на гостите си:

Синя супа

Омлет

Сладко от портокалови кори

Пълен провал. Деликатесна кулинария ли? По-скоро бърза закуска.

Не мислех, че нещата могат да станат по-ужасни след портокаловото сладко. Но едва раздигнахме отвратителния десерт от масата, когато звънна телефонът. За щастие се обадих от спалнята. Татко.

— Сама ли си? — попита той.

— Не. Всички са тук. Джуд и останалите. Защо?

— Аз... исках да не си сама, когато... Съжалявам, Бриджет. Опасявам се, че имам лоши новини.

— Какво? Какво?

— Полицията издирва майка ти и Хулио.

2 ч. през нощта. Нортхамптъншир, в единично легло в стаята за гости на семейство Алкънбери. Уф. Наложи се да седна, за да си оправя дишането, докато татко непрекъснато повтаряше: „Бриджет? Бриджет? Бриджет?“ като някакъв папагал.

— Какво е станало? — най-сетне успях да изпелтеча аз.

— Опасявам се, че те — възможно е и се моля да е било без знанието на майка ти, са завлекли страшно много хора, включително и мен, както и някои от най-близките ни приятели, с големи парични суми. В момента не знаем мащаба на измамата, но от това, което твърди полицията, се опасявам, че е възможно да се наложи майка ти да влезе в затвора за доста време.

— О, Божичко. Значи затова се замъкна в Португалия с последните ми двеста лири.

— Много е вероятно вече да е по-далеч.

Видях разгърналото се пред мен бъдеще като ужасен кошмар: Ричард Финч ме кръщава Дъщерята на Пандизчийката от „Внезапно сама“, работеща в „Добър ден!“, и ме принуждава да дам интервю на живо от стаята за посещения на затвора в Холоуей, преди да ме превърне във Внезапно Уволнена в ефир.

— Но какво са направили?

— Хулио е използвал майка ти като... как се казва... „таран“ и е смъкнал от Уна и Джефри, Найджъл и Елизабет и Малкълм и Илейн (Господи, родителите на Марк!) значителни суми, много, много хиляди лири под формата на капаро за използвани по ред апартаменти [Популярна през 1980-те години система, при което няколко семейства „купуват“ апартамент, най-често в морските курорти на Испания и Португалия, и го използват по график. — Б. пр.].

— Ти не знаеше ли?

— Не. Вероятно поради факта, че не са могли да превъзмогнат лекото си неудобство, че правят бизнес с мазния парфюмиран негодник, сложил рога на един от най-старите им приятели, са пропуснали да споменат и дума пред мен.

— И какво стана?

— Апартаментите за ползване по ред изобщо не съществуват. От пенсионния фонд на майка ти и от спестяванията ми не е останало нито пени. Бях достатъчно глупав да оставя и къщата на нейно име, тъй че тя я ипотекирала повторно. Ние сме разорени, безпарични и бездомни, Бриджет, а майка ти ще бъде обявена за долна престъпница.

След това се разплака. На телефона дойде Уна и ми каза, че ще даде на татко малко „Овалтин“. Казах й, че ще бъда там след два часа, но тя ме посъветва да не шофирам, докато съм в шок, и без това нищо не може да се направи, а да оставя всичко за сутринта.

Оставих слушалката и се свлякох по стената, люто псуваща се, че съм оставила цигарите си в хола. Но в този миг се появи Джуд с чаша „Гран Марние“ в ръка.

— Какво става? — попита тя.

Разказах й цялата история, като междувременно изливах „Гран Марние“ направо в гърлото си. Джуд не обели и дума, а веднага излезе и се върна с Марк Дарси.

— Аз съм виновен — рече той, като прокарваше ръце през косата си. — Трябваше да съм по-недвусмислен на купона на Уличниците и Викариите. Знаех, че около Хулио има нещо нечисто.

— Какво искаш да кажеш?

— Чух го да говори по мобифона си в градината. Не знаеше, че го подслушват. Ако имах и най-малката представа, че и моите родители са замесени, щях да... — Поклати глава. — Сега, като се замисля, се сещам, че майка ми спомена нещо, но така се изприщвам само като чуя за „ползване по ред“, че вероятно съм я изтероризирал да млъкне. Къде е майка ти сега?

— Не знам. В Португалия? В Рио де Жанейро? Във фризьорски салон?

Той започна да крачи напред-назад из стаята и да изстрелва въпроси, както приляга на виден адвокат.

— Какво е направено да я открият? За какви суми става дума? Как са излезли нещата на бял свят? Доколко е ангажирана полицията? Кой знае за това? Къде е сега баща ти? Би ли искала да идеш при него? Ще ми позволиш ли да те закарам?

Страшно секси беше, честно ви казвам.

Появи се Джуд с кафе. Марк реши, че ще е най-добре да извика шофьора си да закара и двама ни до Графтън Ъндъруд и за кратък миг изпитах изцяло новото усещане на благодарност към майка ми.

Когато стигнахме у Уна и Джефри, всичко беше страшно драматично — семейства Ендърби и Алкънбери разпръснати наоколо, потънали в сълзи, а Марк Дарси препускащ из стаята и провеждащ телефонни разговори. Открих, че се чувствам гузна, защото част от мен въпреки ужаса страхотно се забавляваше от факта, че нормалните неща са зарязани, всички са по-различни от обикновено и на всички е позволено да поглъщат цели чаши шери и сандвичи с пастет от сьомга, все едно, че е Коледа. Също както когато навремето баба я пипна шизофренията, съблече се чисто гола и нахлу в овощната градина на Пени Хъзбандс-Босуърт, та се наложи да бъде обградена от полицията.

22 ноември, сряда

54,5 кг (Урра!), алкохолни единици 3, цигари 27 (съвсем разбираемо, когато майка ти е долна престъпница), калории 5671 (олеле, апетитът ми май се връща), тотофишове 7 (алтруистичен опит да върна парите на всички, въпреки че като се замисля, май няма да им ги дам в пълен размер), печалба 10 лири, чиста печалба 3 лири (все отнякъде трябва да се започне).

10 ч. сутринта. Обратно в апартамента, напълно изтощена от липсата на сън. Като капак на всичко, трябва да ходя на работа и да ме хокат за закъснението. Когато тръгвах, татко се беше посъвзел — люшкаше се между дивата радост, че Хулио се е оказал негодник, тъй че мама може би ще се върне и ще започне с него нов живот, и дълбокото униние, че този нов живот май ще се състои от посещения в затвора с градския транспорт.

Марк Дарси се върна в Лондон в малките часове. Оставих на

телефонния му секретар съобщение, че му благодаря за помощта и всичко останало, но не ми се е обадил. Не го упреквам. Бас държа, че Наташа и подобни не го хранят със синя супа и не се оказват дъщери на престъпнички. Уна и Джефри ми казаха да не се безпокоя за татко, тъй като Брайън и Мейвис щели да останат и да помагат в грижите по него. Откривам, че се питам защо винаги е „Уна и Джефри“, а не „Джефри и Уна“, а от друга страна е „Малкълм и Илейн“ и „Брайън и Мейвис“. И все пак и „Найджъл и Одри“ Коулс. Точно както никой никога, ама никога не казва „Джефри и Уна“, обратно, никой никога не казва „Илейн и Малкълм“. Защо? Защо? Без да искам си представям как след години Шарън или Джуд отегчават до смърт собствените си дъщери с: „Познаваш Бриджет и Марк, миличка, които живеят в голямата къща в Холанд Парк и непрекъснато ходят на почивка на Карибските острови“. Точно така. Ще бъде Бриджет и Марк. Бриджет и Марк Дарси. Семейство Дарси. Не Марк и Бриджет Дарси. Пази Боже. Звучи лошо. Изведнъж се почувствах ужасно, че мисля за Марк Дарси по този начин — като Мария и капитан Фон Трап в „Звукът на музиката“ — и изпитах нужда бързо да избягам при някоя игуменка, която да ми изпее „Изкачи своята планина“.

24 ноември, петък

54,5 кг, алкохолни единици 4 (но погълнати в присъствието на полицията, тъй че всичко е наред), цигари 0, калории 1760, проверки на 1471 да видя дали Марк Дарси е звънял 11.

10,30 ч. вечерта. Всичко върви от зле по-зле. Мислех си, че единственият светъл лъч в мрака на майчината ми престъпност е, че тя може да ме сближи с Марк Дарси, но от него ни вест, ни кост, след като си тръгна от семейство Алкънбери. Току-що бях разпитана в апартамента от полицейски служители. Започнах да се държа като хората, интервюирани по телевизията веднага след падането на самолет в градината им, говорех с купешки фрази, взети от новинарските емисии, съдебните драми и прочие. Улових се, че описвам майка ми като „бяла жена“ и „средна на ръст“.

Все пак полицаите бяха невероятно чаровни и утешаващи. Всъщност останаха доста до късно и един от детективите каза, че пак ще прескочи, когато има път насам, и ще ме осведоми как вървят нещата. Беше направо дружелюбен.

25 ноември, събота

56,5 кг, алкохолни единици 2 (шери, фу), цигари 3 (изпушени от прозореца на семейство Алкънбери), калории 4567 (изцяло от крем-карамели и сандвичи с пастет от сьомга), проверки на 1471 да видя дали Марк Дарси се е обаждал 9 (д.).

Слава Богу. Мама се е обадила на татко. Казала му да не се тревожи, била жива и здрава и всичко щяло да се оправи, веднага след което затворила. Полицията била у Уна и Джефри да подслушва телефона като в „Телма и Луиз“ и казала, че със сигурност се е обадила от Португалия, но не успяла да засече точно откъде. Така ми се иска Марк Дарси да се обади. Явно е бил напълно отвратен от кулинарната катастрофа и престъпния елемент в семейството, но е бил твърде вежлив да го покаже веднага. Съвместното пличкане из детски басейнчета явно бледнее пред кражбата на родителски средства от страна на гадната мамичка на палавата Бриджет. Следобед ще посетя татко като трагична стара мома, отритната от всички мъже, вместо по обичайния начин — с кола и шофьор, придружавана от виден адвокат.

1 ч. на обяд. Урра! Урра! Тъкмо когато излизах, звънна телефонът, но не можах да чуя нищо освен бучене. После звънна пак. Беше Марк от Португалия. Колко невероятно мило и гениално от негова страна. Оказва се, че цяла седмица помежду изявите си на виден адвокат е разговарял с полицията и вчера отлетял за Албуфейра. Тамошната полиция открила мама и Марк смята, че тя ще отърве кожата, защото било съвсем очевидно, че нямала представа какви ги върши Хулио. Успели да проследят и откритият част от парите, но още не са се добрали до Хулио. Мама се връща довечера, но ще трябва от летището да отиде направо в участъка за разпит. Марк ми каза да не се тревожа, всичко вероятно щяло да се оправи, но уредил да я пуснат под гаранция в случай, че се закучи. После затвори, преди дори да успея да му кажа „благодаря“. Сърбят ме ръцете да звънна на Том и да му снеса фантастичната новина, но се сетих, че никой не бива да знае за мама, а за жалост последния път, когато разговарях с Том за Марк Дарси, май му намекнах, че е гнусно мамино синче.

26 ноември, неделя

57 кг, алкохолни единици 0, цигари 1/2 (и за нея едва се вредих), калории Бог знае колко, минути, прекарани в щения да убия мама, 188

(по най-скромни изчисления).

Кошмарен ден. След като най-напред чаках мама да се върне снощи, после тази сутрин, после следобед и след препускане до летище Гатуик словом и цифром три пъти се оказа, че пристига тази вечер на летище Лутън под полицейска охрана. Двамата с татко се подготвяхме да утешаваме човек, коренно различен от онзи, казал ни за последен път чао, като наивно приехме, че мама ще бъде пречистена от изживяното.

— Я ме пусни, глупак такъв — прокънтя глас в залата за посрещане. — Вече сме на британска територия, където съм широко известна и не искам някой да ме види за ръка с полицай. О, знаете ли какво? Май съм забравила под седалката на самолета шапката си за слънце.

Двамата полицаи вдигнаха очи към небето, когато мама, облечена в палто на черни и бели карета в стил шейсетте години (вероятно хитро предвидено да подхожда на полицейските фуражки), с шал на главата и тъмни очила, отбръмча обратно към отделението за багажа, а двамата блюстители на закона уморено се потътриха след нея. След четирийсет и пет минути се върнаха. Единият от полицаите носеше в ръка шапката за слънце.

Когато се опитаха да я вкарат в полицейската кола, едва не се стигна до юмручен бой. Татко седеше на предната седалка на сиерата си, облян в сълзи, а аз се опитвах да я убедя, че трябва да отиде до участъка да види дали ще я обвинят в нещо, но тя не спираше да повтаря: „О, миличка, не ставай глупава. Ела тук. Какво имаш на лицето си? Нямаш ли кърпичка?“

— Мамо — убеждавах я аз, а тя извади от джоба си носна кърпа и плю върху нея. — Могат да те обвинят в углавно престъпление — запротестирах аз, когато започна да посяга към лицето ми. — Мисля, че трябва мирно и тихо да отидеш с полицаите в участъка.

— Ще видим, миличка. Може да прескоча утре, след като прочистя кошницата за зеленчуци. Оставих един килограм червени картофи и се обзалагам, че са изгнили. Едва ли някой се е сетил да поработи в градината, докато ме е нямало, и бас държа, че Уна е оставила отоплението включено.

Едва когато татко дойде при нас и рязко й обясни, че къщата ще мине във владение на други хора заедно с кошницата за зеленчуци, тя млъкна и нацупено позволи да я настанят отзад в колата до един полицай.

27 ноември, понеделник

57 кг, алкохолни единици 0, цигари 50 (и защо не?), проверки на 1471 дали е звънял Марк 12, часове сън 0.

9 ч. сутринта. Пуша последна цигара, преди да тръгна за работа. Напълно скапана. Снощи в участъка ни накараха с татко да висим на една пейка цели два часа. Най-сетне чухме глас, който приближаваше по коридора:

— Да, точно така, ааз съъм! „Внезапно сама“, всяка сутрин! Разбира се, че може. Имате ли писалка? Тук ли? За кого да бъде? Ах, вие, палавник такъв. Знаете ли, че умирам да пробвам една от тези...

— А, татко, ето те и теб — рече мама, като се появи иззад ъгъла, нахлупила полицейска каска. — Колата отвън ли е? Уф, знаеш ли, умирам да се прибера у дома и да сложа чайника. Уна сети ли се да включи тока?

Татко изглеждаше смачкан, смаян и объркан, а аз — не по-малко от него.

— Освободиха ли те? — попитах.

— О, миличка, не ставай глупава. Напълно съм свободна! — отвърна мама, завъртя очи към старшия детектив и ме избута вън от вратата. Начинът, по който детективът се червеше и пърхаше около нея, ме накара да помисля, че никак не бих се изненадала, ако се е отървала, като го е обслужила сексуално в стаята за разпити.

— Е, какво стана? — попитах аз, когато татко свърши с товаренето на куфарите, шапките, сламеното магаренце („Не е ли супер?“) и кастанетите в багажника на сиерата и запали колата. Бях твърдо решена да не я оставя да замаже работата, да напъха мръсотията под килима и отново да започне да ни командари.

— Миличка, вече всичко е уредено, било е просто някакво глупаво недоразумение. Пушил ли е някой в тази кола?

— Мамо, какво стана? — застрашително произнесох аз. — Какво стана с парите на хората и с апартаментите за ползване по ред? Къде са моите двеста лири?

— Брр! Беше просто някакъв глупав проблем с разрешението за строеж. Там са страшно корумпирани, знаеш ги португалските власти. Само сделки под масата и бакшиши, също като Уини Мандела. Тъй че Хулио върна всички депозити. Всъщност прекарахме си супер! Времето беше малко шарено, но...

— Къде е Хулио? — подозрително попитах аз.

— Остана в Португалия да оправи бъркотията с разрешенията за строеж.

— А къщата ми? — обади се татко. — А спестяванията?

— Не знам какви ги говориш, татко. Нищо й няма на къщата.

Но за нещастие на мама, когато се върнахме във „Фронтоните“, всички ключалки бяха сменени, тъй че трябваше да идем при Уна и Джефри.

— Уф, знаеш ли, Уна, направо съм изтощена, мисля, че веднага ще си легна — заяви мама след един поглед към намръщените лица, поглъщащи студени закуски и повехнали резени цвекло.

Звънна телефонът за татко.

— Беше Марк Дарси — обясни той, когато се върна. Сърцето ми скочи в гърлото, но се постарах да контролирам лицето си. — В Албуфейра е. Очевидно е постигнал някаква сделка с... с оня долен мазник... и са възстановили част от парите. Мисля, че ще спасим „Фронтоните“...

В този миг от всички ни се изтръгна гръмко ура, а Джефри подхвана „Той е прекрасен човек“. Зачаках Уна да направи някаква забележка по мой адрес, но не дочаках. Типично. В момента, когато решавам, че харесвам Марк Дарси, всички веднага спират да се мъчат да ме сватосат с него.

— Да не ти е много млякото, Колин? — рече Уна, като подаде на татко голяма чаша с чай, изографисана с кайсиеви цветчета.

— Не знам... Не разбирам защо... Не знам какво да мисля — разтревожено заговори татко.

— Виж, изобщо няма защо да се безпокоиш — рече Уна с необичайно спокойствие и увереност, които внезапно ме накараха да я видя като майката, която никога не бях имала. — Всичко е от това, че сипах много мляко. Ще поизлея малко и ще добавя гореща вода.

Когато най-сетне се махнах от лудницата, подкарах към Лондон прекалено бързо и през цялото време пуших като акт на безсмислен бунт.

Декември О, Господи

4 декември, понеделник

57,5 кг (хммм, трябва да сваля от теглото си преди коледните излишества), алкохолни единици скромни 3, цигари монашески 7, калории 3876 (олеле), проверки на 1471 дали Марк Дарси се е обаждал 6 (д.).

Току-що бях до супермаркета и се хванах в неудържим копнеж по коледни елхи, запалени камини, коледни песни и кейкове и т. н. После разбрах защо. Вентилаторите за проветряване до входа, които обикновено бълват миризма на топъл хляб, сега изпращаха въздух с аромат на коледен кейк. Не мога да повярвам на цинизма на това поведение. Напомни ми за любимото ми стихотворение от Уенди Коуп, което гласи:

По Коледа децата пеят и весели камбанки звънкат.
От въздуха студен, на зима лъхащ, лицата и ръцете пламват.
Щастливите семейства в църква ходят и се срещат там.
Ах, как всичко туй ужасно е, когато си сам.

Още нямам вест от Марк Дарси.

5 декември, вторник

57,5 кг (така, от днес наистина съм на диета), алкохолни единици 4 (откриване сезона на празниците), цигари 10, калории 3245 (подобрение), проверки на 1471 6 (стабилен напредък).

Вниманието непрекъснато отвличано от каталозите на „Пълен чорап“, изпадащи от всеки вестник. Особено ми допадат кутиите за очила от лъскав метал, отвътре с мека кожа: „Прекалено често очилата се оставят направо на масата и си търсят белята.“ Не бих могла да бъда по-съгласна. „Миниатюрният ключодържател с вградено фенерче «Черна котка» наистина има прост механизъм за включване и изключване, тъй като хвърля обилна червена светлина върху ключалката на всеки котколюбец.“ Комплекти за отглеждане на бонсаи! Ура! „Практикувайте древното изкуство по отглеждането на бонсаи в тази ваничка с вече посадено персийско дръвче.“ Хубаво,

много хубаво.

Не мога да не изпитвам тъга по романтичното персийско дръвче, разцъфнало между мен и Марк Дарси, грубо прегазено от подковените ботуши на Марко Пиер Уайт и майка ми, но се опитвам да гледам философски на нещата. Може би Марк Дарси е прекалено съвършен, чистичък и загладен по ръбовете за мен, с неговите способности, интелигентност, непушене, непиене и караните от шофьори коли. Може да е писано да бъда с някой по-див, по-земен и по сваляч. Като Марко Пиер Уайт например, или едно произволно избрано име — Даниел. Хммм. Както и да е. Трябва да продължавам да живея и да не се самосъжалявам.

Току-що звъннах на Шарън, която каза, че не ми е писано да излизам с Марко Пиер Уайт, а още по-малко — с Даниел. Единственото нещо, от което жената в наши дни се нуждае, е самата себе си. Ура!

2 ч. през нощта. Защо не се обажда Марк Дарси? Защо? Защо? Нима все пак ще бъда наядена от немска овчарка въпреки всички усилия, положени в обратния смисъл? Защо аз. Господи?

8 декември, петък

58 кг (катастрофа), алкохолни единици 4 (д.), цигари 12 (отлично), купени коледни подаръци 0 (лошо), изпратени картички 0, проверки на 1471 7.

4 ч. следобед. Хъмф. Току-що се обади Джуд и точно преди да си кажем довиждане, рече:

— Ще се видим в неделя у Ребека.

— У Ребека? В неделя? Каква Ребека? Каква неделя?

— О, тя не те ли е... Ами, просто организира няколко... май ще дава някаква предколедна вечеря.

— И без това съм заета в неделя — излъгах аз. Поне ще се открие възможност да се напъхам във всички гадни ъгълчета с парцал в ръка. Все си мислех, че Джуд и аз сме еднакво близки с Ребека, тъй че защо кани Джуд, а мен не?

9 ч. вечерта. Прескочих до „192“ за освежителна бутилка вино с Шарън и тя каза:

— Какво ще облечеш на партито на Ребека?

Парти? Значи си е най-истинско парти.

Полунощ. Както и да е. Не бива да се разстройвам толкова. Точно

това е нещото, което вече не е важно в живота. Хората трябва да могат да канят само когото искат на своите купони, без останалите да се сърдят дребнаво.

5,30 ч. сутринта. Защо Ребека не ме е поканила на партито си? Защо? Защо? Колко ли още други партита има, на които са поканени всички освен мен? Обзалагам се, че в момента всички са на едно от тях, смеят се и посръбват скъпо шампанско. Никой не ме харесва. Коледа ще бъде пълна пустош откъм партита с изключение на трите партита на 20 декември, когато вечерта съм дежурен редактор.

9 декември, събота

7,45 ч. сутринта. Събуди ме мама.

— Здравей, миличка. Звъня ти набързо, защото Уна и Джефри питаха какво искаш за Коледа и аз си помислих колко добре ще ти дойде сауна за лице.

Как е възможно след пълното си опозоряване и избягването на косъм от няколко години затвор майка ми просто да скочи в предишното си битие, да флиртува безсрамно с полицаи и да ме изтезава.

— Между другото, ще идваш ли на... — за секунда сърцето ми подскочи при мисълта, че ще каже „студения бюфет с пуйка“ и в тази връзка да спомене Марк Дарси, ама не — ...коледния купон на телевизия „Вайбрант“ във вторник? — весело продължи тя.

Потреперих от унижение. За Бога, та аз работя за телевизия „Вайбрант“.

— Не съм поканена — смотолевих аз. Няма нищо по-лошо от това да признаваш на майка си, че не си твърде популярна.

— О, миличка, как да не си поканена. Всички ще ходят.

— Не съм.

— Е, може пък да не си работила достатъчно дълго там. Както и да е...

— Но, мамо — прекъснах я аз, — ти изобщо не работиш там.

— Е това е различно, миличка. Както и да е, трябва да затварям. Чаооо!

9 ч. сутринта. Кратък миг на купонен оазис, когато по пощата пристигна покана, но се оказа купонен мираж: покана за разпродажба на маркови гримове за очи.

11,30 ч. сутринта. Обадих се на Том в пристъп на параноично отчаяние да разбера иска ли да излезем довечера.

— Съжалявам — изчурулика той. — Ще водя Джером на купон в клуб „Граучо“.

Божичко, мразя Том да е щастлив, доволен и разбиращ се добре с Джером, далеч по-силно предпочитам да е мрачен, несигурен и невротичен. Както самият той никога не се уморява да повтаря: „Винаги е приятно, когато хорските работи не вървят добре.“

— Пък и без това ще се видим утре — продължи да се лигави той — у Ребека.

Том е виждал Ребека само два пъти, и двата пъти у нас, а аз я познавам от девет години. Трябва да ида по магазините и да спра да се самонавивам.

2 ч. следобед. Сблъсках се с Ребека в „Грейм и Грийн“, купуваше шалче за 169 паунда. (Какво им става на тия шалчета? Допреди минута са били чорапоподобни мрежести сита и са се купували на кило по 9,99 паунда и изведнъж трябва да са от много специално кадифе и да струват колкото един телевизор. Догодина сигурно така ще стане с мъжките чорапи или долни гащи и ще се почувстваме изостанали, ако не носим английски кюлоти с дълги крачоли от гладко черно кадифе по 145 паунда чифта.)

— Здрасти — радостно казах аз с надеждата, че кошмарът с партито ще приключи и тя ще каже: „Ще се видим в неделя.“

— О, добър ден — хладно изрече тя, без да ме гледа в очите. — Нямам време да се спирам сега. Страшно бързам.

Когато излезе от магазина, по уредбата бяха пуснали „Кестени в открита жар“, а аз упорито се взирах в една цедка на „Филип Старк“ за 185 лири и преглъщах сълзите си. Мразя Коледа. Всичко е измислено за семейства, любов, топлота, чувства и подаръци и като си нямаш приятел и пари, а майка ти излиза с търсен от полицията португалски престъпник и приятелите ти вече не те искат, изведнъж те обхваща желанието да емигрираш в страна със свиреп мюсюлмански режим, където поне всички жени са поставени извън закона. Както и да е, пет пари не давам. Цяла събота и неделя кротичко ще чета нещо и ще слушам класическа музика. Може би ще дочета „Пътят на глада“.

8,30 ч. вечерта. „Среща на непознат“ беше мн. х. Ще прескоча за още една бутилка вино.

11 декември, понеделник

Върнах се от работа и заварих ледено съобщение на телефонния секретар. „Бриджет. Ребека е. Знам, че вече работиш в телевизията.

Знам, че имаш много по-бляскави купони, на които да ходиш всяка вечер, но все си мислех, че поне ще имаш възпитанието да отговориш на поканата на една приятелка, нищо, че си твърде велика, за да благоволиш да дойдеш на нейното парти.“

Трескаво започнах да звъня на Ребека, но никой не се обади, а и секретарят й не беше включен. Реших да се отбия да й оставя бележка, но се сблъсках на стълбите с Дан австралиеца от долния етаж, с когото се сношавах през април.

— Здрасти, Весела Коледа — похотливо заговори той и застана прекалено плътно до мен. — Намери ли си пощата? — Изгледах го тъпо. — Оставям ти я под вратата, за да не настинеш, като излизаш сутрин по нощничка.

Хукнах нагоре, отметнах изтривалката и там, сгушена под нея като коледно чудо, беше малка купчинка картички, писма и покани, всички адресирани до мен. До мен. До мен. До мен.

14 декември, четвъртък

57,5 кг, алкохолни единици 2 (лошо, тъй като вчера не погълнах полагаемите ми се единици — трябва утре да наваксам, за да избегна инфаркта), цигари 14 (лошо? или може би добре? Да, едно разумно равнище на никотиновите единици вероятно е полезно, стига да не ги палиш една от друга на някой купон), калории 1500 (отлично), тотофишове 4 (лошо), изпратени картички 0, купени подаръци 0, проверки на 1471 5 (отлично).

Купони, купони, купони! Плюс Мат от службата, който току-що се обади да ме пита ще ходя ли на коледния обяд във вторник. Не може да си пада по мен — достатъчно стара съм да му бъда пралеля, но защо тогава ми се обади и вечерта? Не бива да се самозабравям и да допусна купонната треска и обаждането на младок с жълто около устата да ми завъртят главата. Трябва да помня старата поговорка „Парен каша духа“ по отношение потапянето на писалката в служебното мастило. Да не забравям и какво стана последния път, когато свалих подрастващ — гадното унижение на „Ууу, колко си мекичка“ с Гав. Хммм. Сексуално предизвикателният коледен обяд, кой знае защо последван от дискотанци следобед (представата на редактора за веселба), налага труден избор на тоалет. Май ще е най-добре да звънна на Джуд.

19 декември, вторник

57,7 кг (ама ми остава близо седмица да отслабна три кила за Коледа), алкохолни единици 9 (зле), цигари 30, калории 4240, тотофишове 1 (отлично), изпратени картички 0, получени картички 11, но включват 2 от вестникарчето, 1 от боклукчията, 1 от гаража на „Пежо“ и 1 от хотела, в който пренощувах веднъж по време на командировка преди четири години. Или съм крайно непопулярна, или пък всички тази година изпращат картичките си със закъснение.

9 ч. сутринта. Божичко, чувствам се ужасно — тежък махмурлук с драйфане и киселини, а днес е обядът с дискотанците в службата. Не мога да отида. Ще се пръсна от напрежението на неизпълнените коледни задачи. Не съм изпращала картички, не съм купила коледни подаръци, с изключение на вчерашното обречено, паническо пазаруване в обедната почивка, защото осъзнах, че ще видя момичетата за последен път преди Коледа довечера у Магда и Джереми.

Ужасявам се от размяната на подаръци с приятели, тъй като за разлика от семейството, няма начин да разбереш предварително кой ще дава и кой няма да дава и дали подаръците ще са просто символични знаци на обич или истински подаръци, тъй че всичко се превръща в гадно разменяне на котки в чувал. Преди две години купих на Магда прекрасна обица от „Дини Хол“, с което страшно я притесних и я накарах да се чувства крайно нещастна, защото тя не беше ми купила нищо. Затова миналата година не й купих нищо, а тя ме закла със скъпо шишенце „Коко Шанел“. Тази година й купих огромна бутилка шафранено масло и изкуствено архаизирана телена сапунерка, а тя започна да ломоти очевадни лъжи как още не била приключила с коледното си пазаруване. Миналата година Шарън ми подари шише с шампоан за вана във формата на дядо Коледа, тъй че снощи й връчих екстракт от водорасли за кожата на тялото и гел за душ, а тя ме дари с дамска чанта. Освен това бях пъхнала в джоба на палтото си резервно шише с шикозен зехтин като подарък за непредвиден случай, но шишето се изплъзна от палтото ми и се разби на Магдиния килим от „Конран“.

Уф. Защо не може Коледа да бъде без подаръци? Толкова е тъпо, всички се изтощават и отчаяно хвърлят последните си пари за безсмислени подаръчета, които никой не иска: те вече не са знаци за обич, а натоварени с подтекст решения на проблеми. (Хм. Все пак

длъжна съм да призная, че страшно се зарадвах на новата чанта.) Какъв е смисълът цялата нация в продължение на шест седмици да се блъска по магазините в лошо настроение и да се подготвя за крайно излишния изпит по вкусовете на другите, на който всички поголовно ги късат и се оказват затрупани с грозни, ненужни стоки? Ако подаръците и картичките отпаднеха изцяло, тогава Коледа, в качеството си на езически празник на радостта, който трябва да поразведри дългите зимни вечери, би била прекрасна. Но щом правителството, религиозните органи, родителите, традицията и т. н. настояват данъкът Коледен подарък да съсипва всичко, защо не накарат всички да отидат и да изхарчат по 500 лири за себе си, а после да разпределят покупките между роднини и приятели, които да им ги увият и дадат, вместо този тормоз по отгадаване на предпочитания?

9,45 ч. сутринта. Току-що говорих с мама.

— Миличка, обаждам се само да ти кажа, че реших тази година да не купувам подаръци. И ти, и Джейми вече знаете, че няма дядо Коледа, а и всички сме толкова заети. Можем само да се порадваме един на друг.

Но ние винаги получаваме подаръци от дядо Коледа, оставени в чорап до краката на леглото! Светът изглежда сив и мрачен. Няма да е истинска Коледа. Божичко, най-добре да тръгвам на работа, но няма да пия нищо на дискообяда, ще бъда само дружелюбна и професионална към Мат, ще постоя до към 3,30 ч. следобед, после ще си тръгна и ще напиша коледните си картички.

2 ч. през нощта. Всчко нред — всчки пияни на службни коледни кпони. Весело. Трябва да поспя, няма кво да съ съблчам.

20 декември, сряда

5,30 ч. сутринта. О, Господи. О, Господи! Къде съм?

21 декември, четвъртък

58 кг (всъщност колкото и да е странно, няма причина да не отслабна по Коледа, тъй като съм така натъпкана с храна, че по всяко време след коледната вечеря е съвсем приемливо да отказваш храна под предлог, че си преял. Май това е единственото време на годината, когато можеш да не ядеш.)

От десет дни живея в състояние на несекващ махмурлук и поддържам съществуване без редовно хранене и топла храна.

Коледа е като война. Отиването на пазар по Оксфорд Стрийт е надвиснало над мен като предстояща битка. Кой ли ще ме открие първи — Червеният кръст или германците? Ах. Десет сутринта е. Не съм купила коледни подаръци. Не съм писала коледни картички. Трябва да отивам на работа. Така, няма да близна алкохол до края на живота си. Фъх — телефонът от бойното поле.

Хм. Беше мама, но би могъл да е и Гьобелс, ръчкащ ме да нападна Полша.

— Миличка, обаждам се само да проверя по кое време пристигаш в петък вечерта.

Мама с ненадминато нахалство е планирала показно-сантиментална семейна Коледа, като тя и татко ще се преструват, че цялата изминала година не се е състояла „за благото на децата“ (т. е. на мен и Джейми, който е на трийсет и седем.)

— Мамо, мисля, че вече говорихме за това, няма да идвам в петък, ще дойда за Бъдни вечер. Не помниш ли колко разговора проведохме на тази тема? Първият... още през август...

— О, миличка, не ставай глупава. Не можеш да кукуваш сама в апартамента цяла събота и неделя навръх Коледа. Какво ще ядеш?

Брр. Мразя това. Като че ли, щом си неомъжена, нямаш дом, приятели или отговорности и безочливата ти себичност е единствената причина, по която би могла евентуално да не се отзовеш на нечия покана да прекараш цялата Коледна ваканция, извита под причудлив ъгъл в спален чувал на пода на стаята на някой подрастващ, да белиш цял ден брюкселско зеле за петдесет души и да „разговаряш възпитано“ с извратени типове с думичката „чичо“ пред името, докато те безсрамно те зяпат в гърдите.

От друга страна, брат ми може да идва и да си отива, когато му скимне с благословията и уважението на всички, само защото случайно може да преглътне битуването си с вегетарианска ентусиастка на тема китайска гимнастика. Честно казано, на негово място по-скоро бих запалила собствения си апартамент, отколкото да стоя в него с Бека.

Не мога да повярвам, че майка ми не проявява по-голяма благодарност към Марк Дарси, задето й оправи бакиите. Вместо това той мина в категорията теми, за които не бива да се споменава, като напр. голямата издънка с апартаментите за ползване по ред, а тя се държи, сякаш той не съществува. Не мога да не мисля, че трябва здраво да се е изръсил, за да върнат на всички парите. Мн. мил, добър човек. Очевидно прекалено добър за мен.

Божичко, трябва да сложа чаршафи на леглото. Отвратително е да спиш направо върху набучкан с копчета дюшек. Но къде ли са чаршафите? Ще ми се да имаше нещо за ядене.

22 декември, петък

Вече е почти Коледа, чувствам се сантиментална по повод Даниел. Не мога да повярвам, че не получих коледна картичка от него (макар че като се замисля, самата аз още не съм изпратила коледните си картички). Струва ми се ненормално, че бяхме толкова близки през годината, а сега изобщо не контактуваме. Мн. тъжно. Може пък Даниел изведнъж да е приел ортодоксалното еврейство. Може пък Марк Дарси да ми звънне утре и да ми пожелае Весела Коледа.

23 декември, събота

58,5 кг, алкохолни единици 12, цигари 38, калории 2976, приятели и любими хора, сетили се за мен на празнична вълна, 0.

6 ч. вечерта. Толкова се радвам, че посрещам празниците сама, неомъжена и вкъщи като принцеса Даяна.

6,05 ч. вечерта. Къде ли са всички? Сигурно са с гаджетата си или са отишли у дома при семействата си. Както и да е, отваря ми се възможност да посвърша някои работи... или пък си имат свои семейства. Бебета. Дребни, пухкави дечица в пижамки, с розови бузки, които радостно гледат елхата. Или пък всички са на голям купон, с изключение на мен. Както и да е. Имам много работа.

6,15 ч. вечерта. Както и да е. Остава само един час до „Среща на непознат“.

6,45 ч. вечерта. О, Боже, толкова съм самотна. Дори Джуд ме забрави. Цяла седмица ми звъня, паникьосана какво да купи на Гадника Ричард. Не трябвало да е твърде скъпо: щяло да изглежда прекалено сериозно или като опит да го лиши от мъжествеността му (мн. д. идея, ако питате мен); не трябвало да е нещо за носене, тъй като въпросът с вкусовете е същинско минно поле и можело да напомни на Гадника Ричард за последното му гадже Гаднярката Джили (при която не искал да се върне, но се правел, че още я обича, за да не се наложи да се влюбва в Джуд — червей). Последната идея беше уиски, но съчетано с нещо друго, някакво дребно подаръче, за да не изглежда евтино или безлично, възможно съчетано с мандарини и шоколадови

монети в зависимост от това какво щеше да реши Джуд по повод коледния чорап от гледна точка на постмодернизма — дали е сладникав до повръщане или пък е ужасно остроумен.

7 ч. вечерта. Тревога: Джуд се обади, потънала в сълзи. Идва насам. Гадника Ричард се е върнал при Гаднярката Джили. Джуд се обвинява за подаръка. Слава Богу, че останах вкъщи. Очевидно съм Пратеничка на Бебето Исус на земята да помогна на преследваните по Коледа от главорезите на Ирод, напр. Гадника Ричард. Джуд ще дойде в 7,30.

7,15 ч. вечерта. Проклятие. Пропуснах началото на „Среща на непознат“, защото се обади Том, който идва насам. Джером, след като го взе обратно, пак го е зарязал и се е върнал при бившето си гадже — балетист от кор-де-балета на „Котки“.

7,17 ч. вечерта. Саймън е тръгнал за насам. Приятелката му се е прибрала при съпруга си. Слава Богу, че си останах вкъщи да приютя захвърлените си приятели като майка Тереза или кухня за бездомни. Но аз съм си такава: обичам да обичам другите.

8 ч. вечерта. Ура! Приказно коледно чудо. Току-що се обади Даниел.

— Дшоунш — запреплита език той, — обишам те, Дшоунш. Допушнах ушашна грашка. Проклетата Файфи е направена от пластмаса. Циците й вечно сочат на север. Обишам те, Дшоунш. Идвам да видя как е полата ти.

Даниел. Великолепният, разхвърлян, секси, вълнуващ, страхотен Даниел. Полунощ. Хъмф. Никой не се появи. Гадника Ричард променил решението си и се върнал при Джуд, също като Джером и приятелката на Саймън. Просто силно емоционалният коледен дух по отношение на миналото е разлигавил народа по отношение на бившите гаджета. И Даниел! Обади се в 10 часа.

— Слушай, Бридж. Знаеш, че винаги в събота вечер гледам мач, нали? Да намина ли утре преди футбола?

Вълнуващ? Див? Страхотен? Ха!

1 ч. през нощта. Съвсем сама. Цялата година пълен провал.

5 ч. сутринта. О, по дяволите, какво значение има? Може пък самата Коледа да не е толкова ужасна. Може пък татко и мама на сутринта да излязат сияещи от спалнята, замаяни от чукане, хванати за ръце и свенливо да кажат: „Деца, имаме нещо да ви кажем“, а аз ще бъда шаферка на церемонията по повторното утвърждаване на брачната клетва.

24 декември, неделя — Бъдни вечер

58 кг, алкохолни единици 1 гадна чашка шери, цигари 2, но не ми се усладиха, защото ги пуших на прозореца, калории вероятно 1 милион, брой светли празнични мисли 0.

Полунощ. Мн. объркана кое е реално и кое не. В краката на леглото ми има огромна калъфка от възглавница, която мама остави, като си легнах, с гукащите думи: „Я да видим дали дядо Коледа е дошъл“, пълна до пръсване с подаръци. Мама и татко, които са разделени и пред развод, спят на едно легло. Като ярък контраст брат ми и гаджето му, които от четири години живеят заедно, спят в отделни стаи. Причината за всичко това е неясна, освен може би да не разстроим баба, която е 1) луда и 2) още не е дошла. Единственото нещо, което ме свързва с реалния свят, е, че отново прекарах Бъдни вечер унизително сама в дома на родителите си на единично легло. Може би в този миг татко се опитва да яхне мама. Уф, уф. Не, не. Защо мозъкът ражда подобни мисли?

25 декември, понеделник

59 кг (о, Боже, превърнала съм се в Дядо Коледа, коледен пудинг или нещо такова), алкохолни единици 2 (пълен триумф), цигари 3 (също), калории 2657 (почти изцяло от сосове за месо), абсолютно шантави коледни подаръци 12, брой коледни подаръци, съдържащи какъвто и да било смисъл, 0, философски разсъждения за значимостта на непорочното раждане 0, брой години, откак бях непорочна, хммм.

Затътрих се долу с надеждата, че косата ми не мирише на цигари, за да заваря мама и Уна да обменят политически възгледи, докато режат на кръст брюкселските зелки.

— О, да, смятам, че онзи, как-беше-там, си го бива.

— Да, добър е, успя да прокара оная... как-се-казваше... клауза, която никой не вярваше, че ще прокара.

— А, да, ама все пак, разбираш ли, трябва, трябва да бъде следен отблизо, защото лесно може да я докара до задънена улица като оня, как-му-беше-името, дето водеше миньорите. Знаеш ли? Проблемите ми с пушената сьомга се появяват, когато я ям в комбинация с много шоколад. О, здравей, миличка — каза мама, като ме забеляза. — Е, как смяташ да се облечеш за Коледа?

— Така — смотолевих аз.

— О, Бриджет, не ставай глупава, не можеш да носиш това на Коледа. А сега ще дойдеш ли да кажеш здрасти на леля Уна и чичо Джефри, преди да се преоблечеш? — произнесе тя със специалния си весел, задъхан от не-е-ли-супер-всичко глас, който значи „Прави каквото ти казвам или ще има да патиш.“

— А, Бриджет, ето те и теб! Как е любовта? — захапа ме Джефри и ме дари с една от специалните си прегръдки, червен и повдигащ панталоните си.

— Добре е.

— Значи още си нямаш момче. Дрр! Какво ще те правим?

— Това не е ли шоколадова бисквита? — обади се баба, втренчена право в мен.

— Не се прегърбвай, миличка — изсъска мама.

Мили Боже, помогни ми. Искам си вкъщи. Искам да се върна при собствения си живот. Не се чувствам като възрастна, чувствам се като пубер, който дразни всички наоколо.

— А какво смяташ да правиш относно бебетата, Бриджет? — даде своя принос и Уна.

— Я виж, пенис — извика баба и ни показа голяма опаковка кръгли ментови бонбони.

— Отивам да се преоблека! — казах аз, усмихнах се подмазвачески на мама и избягах в стаята си, отворих прозореца и запалих цигара. После забелязах главата на Джейми да стърчи от прозорец на долния етаж, той също пушеше. Две минути по-късно се отвори прозорчето на банята и от него се проточи фризирана ръждивочервена глава, която запали цигара. Проклетата мама.

12,30 ч. по обяд. Размяната на подаръците беше същински кошмар. Винаги преигравам при получаването на лоши подаръци, като хълцам от възторг, което води до получаването на по-лоши и по-лоши подаръци с всяка изминала година. Така например Бека, която, докато работех в издателството, ми подаряваше влошаваща се поредица от оформени като книги четки за дрехи, обувалки и украшения за коса, тази година ме дари с магнитче за вратата на хладилника с формата на скриптерска дъсчица. Уна, за която нито една домакинска дейност не бива да бъде занемарявана, ми връчи серия минизатварачки за буркани, които да стават за всяка бутилка или буркан в кухнята. Докато мама, която ми прави подаръци, които да ме тормозят и да правят живота ми като нейния, ми подари тенджера за бавно готвене за една порция. „От теб се иска само да запържиш месото, преди да

тръгнеш на работа, и да бутнеш някакъв зеленчук.“ (Има ли тя представа колко ми е трудно някои сутрини да си налея чаша вода, без да повърна?)

— Я виж ти. Не било пенис, а бисквита — обади се баба.

— Пам, мисля, че този сос трябва да се прецеди — извика Уна и излезе от кухнята с тенджера в ръце.

О, не. Не и това. Само това не.

— Не мисля така, скъпа. — Мама вече убийствено съскаше през стиснати зъби. — Опита ли да го разбъркаш?

— Не ме учи, Пам — отвърна Уна със застрашителна усмивка. Започнаха да се обикалят една друга като борци на тепих. Това се случва всяка година със соса. За щастие вниманието им беше отвлечено: чу се силен трясък и писък и през френските прозорци нахлу фигура. Хулио.

Всички се вцепениха, а Уна изпищя.

Беше небръснат и стискаше бутилка шери. Запрепъва се към татко и се извиси над него в цял ръст.

— Ти спиш с мойта жена.

— А — отвърна татко. — Весела Коледа, ъъъ... Да ви налея едно шери — а, вече си имате. Много добре. Малко баница с месо?

— Ти спиш — повтори заплашително Хулио — с мойта жена.

— О, каква южняшка кръв, хахаха — обади се кокетливо мама, докато всички останали стояха зяпнали от ужас. Колкото пъти досега бях срещала Хулио, винаги беше чист, соаниран до невъзможност и с мъжка чантичка. Сега беше див, пиян, неподдържан и честно казано, точно типът, по който си падам. Нищо чудно, че мама изглеждаше повече възбудена, отколкото притеснена.

— Хулио, палавник такъв — загука тя. О, Боже. Още беше влюбена в него.

— Ти спиш — продължи Хулио — с него.

Изплю се на китайския килим и се запрепъва нагоре, последван от мама, която щастливо ни подвикна:

— Татко, би ли нарязал месото и поканил всички на масата?

Никой не помръдна.

— Така — заговори татко с напрегнат, сериозен, мъжествен глас. — На горния етаж се намира опасен престъпник, който държи Пам за заложница.

— О, ако питате мен, тя изобщо не се дърпаше — вметна баба в един от редките си и крайно ненавременни моменти на мисловно прояснение. — Я виж ти, в далиите има бисквитка.

Погледнах през прозореца и едва не изхвръкнах от кожата си. През поляната се промъкваше Марк Дарси, гъвкав като юноша, и влезе през френския прозорец. Беше потен, мръсен, с разчорлена коса и разкопчана риза. Дин-дон!

— Стойте си по местата и пазете тишина, сякаш нищо не се е случило — тихо продума той. Всички бяхме толкова сащисани, а той тъй възбуждащо властен, че веднага му се подчинихме като хипнотизирани зомбита.

— Марк — прошепнах аз, като минах покрай него със соса. — Какви ги говориш? Как да не се е случило?

— Не знам дали Хулио не е агресивен. Полицията е отвън. Ако успеем да накараме майка ти да слезе и да го остави сам, ще могат да влязат и да го арестуват.

— Добре. Остави на мен — казах аз и отидох до основата на стълбището.

— Мамо! — ревнах аз. — Не мога да намеря подложките за сервиране.

Всички затаиха дъх. Никакъв отговор.

— Опитай пак — прошепна Марк и ме изгледа с възхита.

— Кажи на Уна да отнесе соса в кухнята — просъсках аз. Той направи, каквото му наредих, след което ми даде знак с вирнат палец. Аз му отвърнах със същото и се изкашлях.

— Мамо! — изкрещях пак нагоре по стълбите. — Знаеш ли къде е цедката? Уна е притеснена за соса.

Десет секунди по-късно се дочу топуркане надолу по стълбите и при нас нахлу мама, доста изчервена.

— Подложките са в шкафа на стената, където си стоят, глупаво дете! Така. Какви ги върши Уна с тоя сос? Май ще трябва да използваме миксера!

Още докато говореше, нагоре по стъпалата затрополиха крака и над нас се чу боричкане.

— Хулио! — писна мама и се юрна към вратата. Инспекторът, когото помнех от участъка, стоеше на прага на дневната.

— Добре, всички да запазят спокойствие. Положението е под контрол — каза той.

Мама трагично изохка, когато във вестибюла се появи Хулио, окован за китката към млад полицай, и го избутаха към пътната врата зад инспектора. Наблюдавах как мама се взема в ръце и оглежда стаята, преценяваща положението.

— Е, слава Богу, че успях да озаптя Хулио — весело заговори тя

след известна пауза. — Какво да се прави! Добре ли си, татко?

— Мамче... роклята ти е наопаки — рече той.

Гледах отблъскващата сцена и се чувствах като че ли целият свят се руши около мен. После усетих силна ръка върху моята.

— Хайде — каза Марк.

— Какво?

— Не се казва „какво“, Бриджет, а „моля“ — изсъска мама.

— Госпожо Джоунс — твърдо заговори Марк. — Ще изведа Бриджет да отпразнуваме това, което е останало от рождения ден на Бебето Исус.

Поех дълбоко дъх и се вкопчих в протегнатата ръка на Марк Дарси.

— Весела Коледа на всички — пожелах аз с благосклонна усмивка. — Предполагам, че ще се видим на студения пуешки бюфет.

След това се случи следното:

Марк Дарси ме заведе в Хинтълсъм Хол за шампанско и късен коледен обяд, който беше мн. х. Особено се наслаждавах на свободата да обливам коледната пуйка със сос, без да вземам страна. Коледа без мама и Уна се оказа нещо необичайно и прекрасно. Оказа се освен това неочаквано лесно да разговарям с Марк Дарси, особено при дисекцията на сцената с празничното полицейско преследване на Хулио. От него разбрах, че през последния месец бил прекарал доста време в Португалия в ролята на сладък частен детектив. Каза ми, че проследил Хулио до Фунчал и открил доста неща за местонахождението на парите, но не могъл да убеди Хулио с примамки или заплахи да върне нещо.

— Но сега май ще му се наложи — каза той и се ухили. Марк Дарси наистина е мн. сладък, освен дето е страшно умен.

— Но как така се върна в Англия?

— Е, съжалявам, че ще използвам клише, но открих ахилесовата му пета.

— Какво?

— Не се казва „какво“, Бриджет, казва се „моля“ — рече той, а аз се изкикотих. — Разбрах, че макар майка ти да е най-непоносимата жена на света, Хулио я обича. Наистина я обича.

Проклетата мама, помислих си аз. Как така точно тя се оказа секс-богиня, на която никой не може да устои? Може би в крайна сметка ще трябва да ида в Оцвети ме Красива.

— И какво направи? — попитах аз и си прехапах езика, за да не изкрещя: „А мен? Мен? Мен защо никой не ме обича?“

— Просто му казах, че тя ще прекара Коледа с баща ти и, опасявам се, ще спят в едно легло. Имах усещането, че е достатъчно луд и достатъчно тъп, за да се опита да... ъъъ... развали тези планове.

— Откъде си знаел?

— Шесто чувство. Задължително е за професията ми. — Божке, бива си го.

— Но това е страшно мило от твоя страна — да се откъснеш за толкова време от работата си и всичко останало. Защо го направи?

— Бриджет, — рече той. — Не е ли очевидно?

О, Боже.

Когато се качихме, оказа се, че е наел апартамент. Направо фантастичен, страшно шикарен и много се забавлявахме, използвахме всички глезотийки, предназначени за гостите, пихме още шампанско и той ми разправи колко ме обичал: в интерес на истината същите номера, с които ми излизаше Даниел.

— Но тогава защо не ми се обади преди Коледа? — подозрително попитах аз. — Оставих ти две съобщения.

— Не исках да говоря с теб, докато не свърша работата. А и не смятах, че ме харесваш особено.

— Какво?

— Ами, знаеш. Върза ми тенекия, защото си си сушила косата? А и първия път, когато се видяхме, носех онзи тъп пуловер и чорапи на пчелички, подарък от леля ми, и се държах като кръгъл идиот. Реших, че си ме помислила за безнадежден задръстеняк.

— Ами, да, малко — признах аз. — Но...

— Но, какво?

— Нямаш ли предвид „но, моля“?

Тогава той взе чашата с шампанско от ръката ми, целуна ме и рече:

— Добре, Бриджет Джоунс, сега ще ти дам едно моля!

Взе ме на ръце, отнесе ме на леглото (с балдахин!) и направи такива неща, че когато в бъдеще видя пуловер на ромбове с остро деколте, веднага ще пламна от срам.

26 декември, вторник

4 ч. сутринта. Най-сетне разгадах тайната да бъдеш щастлива с мъжете и с най-дълбоко съжаление, гняв и непреодолимо чувство на поражение трябва да я формулирам с думите на една прелюбодейка, съучастница на престъпник и телевизионна знаменитост: „Не се казва

«какво», миличка, казва се «моля», и друг път да слушаш майка си.“

Януари—декември Рекапитулация

Алкохолни единици 3836 (зле)

Цигари 5277

Калории 11,090,265 (гнус)

Мастни единици 3457 (прибл.) (Отблъскваща идея, откъдето и да я погледнеш)

Наддадено тегло 35 кг

Свалено тегло 36 кг (отлично)

Улучени числа на лотария 42 (мн. д.)

Неулучени числа на лотария 387

Общ брой закупени фишове 98

Суми, получени от тотото, 110 лири.

Печалба от тотофишове 12 лири (Браво! Браво! Победих системата и заедно с това подкрепях достойни каузи като дарителка)

Обаждания на 1471 (твърде много)

Картички-валентинки 1 (мн. д.)

Коледни картички 33 (мн. д.)

Дни без махмурлук 114 (мн. д.)

Гаджета 2 (но едното засега само от шест дни)

Свестни гаджета 1

Брой изпълнени новогодишни решения 1 (мн. д.)

Прекрасен напредък през годината.

info

Информация за текста

© 2000 Савина Манолова, превод от английски

Helen Fielding
Bridget Jones’s Diary, 1996

Източник: http://bezmonitor.com, OCR: Сашо
Публикация:
ДНЕВНИКЪТ НА БРИДЖЕТ ДЖОУНС. 2000. Роман. Превод: от англ. Савина МАНОЛОВА [Bridget Jones’s Diary / Helen FIELDING]. Изд. Колибри, София. Печат: Балкан прес, София. Формат: 20 см. Страници: 285. Цена: 5.00 лв. ISBN 954-529-148-6

Свалено от „Моята библиотека“ [http://chitanka.info/text/2037]
Последна редакция: 2006-08-05 19:51:01

notes

1

С квадратни скоби са вмъкнати в текста бележките на преводача. С квадратни скоби и тиренца отвътре са отбелязани части от текста, които Бриджет е задраскала — това все пак е дневник! Но и самата Бриджет тук-таме е използвала бележки под линия, които са отбелязани със звездички и са разположени веднага след абзаца. Бел. Сашо.

2

Трябва пак да започна да си следя теглото за благото на бебето.

3

похот

4

сложих ръка на коляното му

5

да овладея паниката си

не можах да спра да си повтарям: „По дяволите, по дяволите, по дяволите!“

7

едва сдържах възбудата си

8

Я по-добре да съм честна. Всъщност не е мн. д., защото е нула само понеже повърнах 5876 калории веднага след като хапнах.